Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Wilde, Oscar.; oversat af Sten Drewsen.
Titel | Title:	Dorian Gray
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Steen Hasselbalchs Forlag, 1918
Fysiske størrelse | Physical extent:	233 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, -182

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 09559 4

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

OSCAR WILDE

DORIAN GRAY

419. L2263

STEEN HASSELBALCHS FORLAG

D O R I A N G R A Y

OSCAR WILDE

DORIAN GRAY

OVERSAT AF

STEN DREWSEN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FR. BAGGES KGL. HOFBOGTRYKKERI
KØBENHAVN
1918

— *Kunstneren er den, som skaber det Skønne.*

At aabenbare Kunsten, men dølge Kunstneren, er Kunstens Maal.

Kritikeren er den, som kan gengive sit Indtryk af det Skønne paa en ny Maade eller med nye Midler.

Baade den højeste og den laveste Form for Kritik er en Art Selvskildring.

De, som finder grimme Tanker i det Skønne, er fordærvede - men har ikke Fordærvelsens Charme. Det er en Synd.

De, som finder skønne Tanker i det Skønne, er de højt dannede. For dem er der Haab.

Men de Udvalgte er dem, som i det Skønne kun ser Skønhed.

Der gives overhovedet ikke moralske eller umoralske Bøger; Bøger er godt skrevne eller slet skrevne. Punktum.

Det nittende Aarhundredes Uvilje mod Realismen er som Calibans Raseri, da han ser sit eget Ansigt i Spejlet.

Det nittende Aarhundredes Uvilje mod Romantiken er som Calibans Raseri, da han ikke ser sit eget Ansigt i Spejlet.

Menneskenes Moral udgør en Del af Kunstnerens Stof: men Kunstens Moral bestaar i, at de fuldkomne Midler anvendes paa en fuldkommen Maade.

En Kunstner stræber aldrig efter at bevise noget. Selv det, som er sandt, kan bevises.

Ingen Kunstner har moralske Tendenser. Moralsk Tendens hos en Kunstner er en utilgivelig Affektation i hans Stil.

En Kunstner er aldrig kraftløs. En Kunstner kan udtrykke alt.

Tanken og Sproget er Kunstnerens Værktøj i Kunsten.

Last og Dyd er Kunstnerens Stof i Kunsten.

Fra Formens Side er Musikerens Kunst typisk for alle Kunster.

Fra Følelsens Side er Skuespillerens Kunstgreb typisk.

Al Kunst er samtidig Overflade og Symbol.

De, som gaar under Overfladen, gør det paa egen Risiko.

De, som ser Symbolet, gør det paa egen Risiko.

I Virkeligheden er det Tilskueren og ikke Livet, som Kunsten genspejler.

Meningsforskel om et Kunstværk viser, at Værket er nyt, mangfoldigt og levedygtigt.

Naar Kritikerne strides, er Kunstneren i Samklang med sig selv.

Det kan tilgives en Mand, at han skaber noget nyttigt, naar han blot ikke selv beundrer det. Der er kun én Undskyldning for at skabe noget overflødigt — at man beundrer det grænseløst selv.

Al Kunst er ganske overflødig.

Oscar Wilde.

Den rige Duft af Roser fyldte Atelieret, og naar Sommervinden bølgede blidt gennem Haven, kom Syrenens tunge Aande eller Rødtjørnens friskere Vellugt strømmende ind af den aabne Dør.

Henne paa Divanen laa Lord Henry Wotton mellem de persiske Sadelpuder og røg et Utal af Cigaretter. Fra Sofahjørnet kunde han lige skimte de gyldne, honningsøde Blomster paa Guldregntræet, der sænkede sine skælvende Grene, som om det knap kunde bære al den solglødende Skønhed. — Nu og da, naar Fuglene flagrede forbi det høje Vindu, strøg der fantastiske Skygger hen over de lange Raasilkegardiner og fremtryllede en pludselig japansk Effekt, som fik ham til at tænke paa disse Østens bredkindede, grønblege Malere, der søger at bringe Fart og Skiften ind i en Kunst, som nødvendigvis maa være uden Bevægelse.

Bierne albuede sig frem gennem det høje, uslaaede Græs og kredsede enstonigt udholdende omkring Stokrosernes halvtudsprungne Knopper med en lodden Summen, der gjorde Stilheden endnu mere trykkende.

Og den dumpe Larm inde fra London lød som dybeste Bastone af et Orgel langt borte.

Midt i Stuen stod et Staffeli med et legemstort Billede af en sjældent smuk ung Mand; og foran det, lidt borte, sad selve Kunstneren, Basil Hallward, som siden forsvandt paa en saa pludselig Maade, at det vakte den største Opsigt og satte de underligste Rygter i Bevægelse.

Medens han stirrede paa den fine Skikkelse, som han havde afspejlet i sin Kunst, lyste der et lykkeligt Smil i hans Ansigt. Men pludselig rejste han sig op og lagde Hænderne over Øjenlaagene, som om han vilde tvinge sin Hjærne til at holde fast paa en vidunderlig Drøm, han var bange for at vaagne af.

— Det er dit bedste Arbejde, Basil, det bedste du nogensinde har malet, sagde Lord Henry sløvt. — Det maa du naturligvis sende til Grosvenor-Udstillingen næste Aar. Akademiet er for stort og for populært. Hver Gang jeg er kommet der, har der enten været saa mange Mennesker, at det var umuligt at se Billederne — og det var jo slemt — eller saa mange Billeder, at det var umuligt at se Menneskene, hvilket var værre endnu. Nej, Grosvenor er det eneste rimelige Sted.

— Jeg tror slet ikke, jeg vil sende det noget Sted hen, svarede han og slog med Nakken paa den snurrige Maade, som hans Oxford-Kammerater saa tit havde lét af. — Nej! Jeg vil ikke sende det noget Sted hen.

Lord Henry trak Øjenbrynene lidt i Vejret og stirrede overrasket paa ham gennem de tynde blaa Røgsnirkler, som snoede sig op i yndefulde Spiraler fra hans opiumsplettede Cigaret.

— Ikke sende det noget Sted hen? Men min kære Ven, hvorfor

i Alverden dog ikke? I Malere er dog nogle underlige Væsener! I vil gøre alt for at vinde Berømmelse. Og saa snart I har den, vil I straks af med den igen. Det er meget dumt; for der er kun Et, som er værre end at blive snakket om. Nemlig — ikke at blive snakket om. — Et Billede som dette vil straks sætte dig højt over alle de Unge i England og gøre de Gamle ordentlig skinsyge, hvis gamle Mænd overhovedet er i Stand til at have nogensomhelst Følelse.

— Jeg ved, at nu vil du le af mig, svarede Hallward — men jeg kan virkelig ikke udstille det; jeg har lagt for meget af mig selv ind i det.

Lord Henry strakte sine lange Ben ud paa Divanen; han rystede af Latter.

— Ja, jeg vidste, at du vilde le, sagde Hallward; men det er nu sandt alligevel.

— For meget af dig selv i det! Jeg anede sandelig ikke, at du var saa forfængelig, Basil; og jeg kan oprigtig talt ikke se den fjerneste Lighed mellem dig med dit skarpe Ansigt og kulsorte Haar og saa denne unge Adonis, der ser ud, som var han skabt af Elfenben og Rosenblade. Ser du kære Basil, han er en Narcissus, og du — ja, du har selvfølgelig et intelligent Udtryk og alt saadan noget, men Skønhed, virkelig Skønhed, ophører dèr, hvor det intelligente Udtryk begynder.

Forstand er ligefrem noget udartet, som spolerer Harmonien i ethvert Ansigt. I det Øjeblik man sætter sig hen for at tænke, bliver man pludselig enten helt og holdent Næse eller helt og holdent Pande, eller saadan noget andet rædsomt. — Se paa alle de Mænd,

som har haft Lykken med sig og har drevet det til noget i deres Studium; hvor de er grimme! Undtagen Kirkens Mænd naturligvis; men de tænker jo heller ikke. En Biskop vedbliver som firsindstyveaarig at sige dét, som han lærte at sige, da han var en attenaarig Dreng, og derfor bliver han stadig ved at se aldeles henrivende ud. Din mystiske unge Ven dèr, hvis Navn du endnu ikke har røbet mig, han tænker aldrig over noget. Han er en tomhjærnet Skønhed, som altid burde være her om Vinteren, naar vi ikke har Blomster at se paa; og altid om Sommeren, naar Forstanden trænger til en kold Douche! Lad være at smigre dig selv, Basil; du har ikke den fjerneste Lighed med ham.

— Du misforstaar mig, Harry; vist ligner jeg ham ikke, det ved jeg meget godt; ærlig talt vilde jeg ogsaa nødig ligne ham. Nu trækker du paa Skuldrene? Jamen det er sandt; der er noget farligt ved alle Legemets og Sjælens Særegenheder. Det er bedre, at man ikke er forskellig fra sine Medmennesker; de Grimme og de Dumme klarer sig godt i denne Verden, de kan sidde roligt og glo paa Komedien.

Kender de ikke til Sejre, saa slipper de i det mindste for at kende til Nederlag. De lever som vi alle helst burde leve, uforstyrret, ligegyldigt og uden Ufred; de ødelægger ikke andre og ødelægges heller ikke af andre. — Din Rang og Rigdom, mit Talent — saadan som det nu en Gang er — min Berømmelse, hvad den nu end er værd, Dorian Grays Skønhed — alle vil vi komme til at lide for, hvad Guderne gav os; lide frygteligt.

— Dorian Gray? Hedder han dét? spurgte Lord Henry og gik tværs over Gulvet hen mod Basil Hallward.

— Ja, det hedder han; det var ikke min Mening at sige dig det.

— Hvorfor ikke?

— Det er ikke saa let at forklare. — Naar jeg holder rigtig umaadelig af et Menneske, saa nævner jeg aldrig hans Navn til nogen; jeg synes, det er ligesom at udlevere en Del af ham. Du ved, hvor jeg elsker alt det skjulte; det er det eneste, der kan gøre os Livet mærkeligt og interessant; den mindste Ting i Verden kan blive mig en Fryd, hvis jeg blot holder den hemmelig. Naar jeg rejser fra Byen, saa fortæller jeg aldrig mine Venner, hvor jeg skal hen; hvis jeg gjorde det, saa vilde jeg ikke have Spor Glæde af Rejsen. Det er en latterlig Vane, det indrømmer jeg, men det er ligesom saadan noget bragte Eventyret ind i Ens Liv. Det synes du vel er frygtelig dumt af mig?

— Nej, slet ikke, svarede Lord Henry og lagde Haanden paa hans Skulder — aldeles ikke, min kære Basil. — Du glemmer vist, at jeg er gift; og det eneste morsomme ved Ægteskabet er, at det absolut nødvendiggør, at begge Parter stadig fører hinanden bag Lyset. — Jeg aner aldrig, hvor min Frue er henne, og hun ved ikke, hvad jeg foretager mig. Træffer vi hinanden — vi ses virkelig ved Lejlighed, naar vi er ude til Middag sammen eller gaar over til Hertugens — saa fortæller vi de fabelagtigste Løgne med de alvorligste Miner. Hun er frygtelig flink til det — meget bedre end jeg; hun løber aldrig sur i de mange Datoer, det gør jeg stadig. Men naar

hun saa fanger mig, laver hun slet ikke nogen Scene; sommetider vilde jeg ønske, at hun gjorde det; men hun ler bare.

Basil Hallward rystede hans Haand af sig og drev over mod Havedøren. — Jeg kan ikke udstaa den Maade, du omtaler dit Ægteskab paa, sagde han — jeg tror, at du i Virkeligheden er en god Ægtemand, du skammer dig blot ved dine bedre Sider. Du er en underlig En; du siger aldrig noget moralsk og gør aldrig noget umoralsk, din Kynisme er lutter Affektation.

— At være naturlig er overhovedet bare Affektation — den mest irriterende Affektation jeg kender! raabte Lord Henry leende; og de to unge Mænd gik sammen ud i Haven og satte sig paa en lang Bambusbænk, som stod i Skyggen af det høje Laurbærtræ. Solskinnet gled hen over de glinsende Blade; og nede i Græsset skælvede de hvide Tusindfryd.

Efter en lang Pavse trak Lord Henry sit Ur frem. — Jeg tror, jeg maa gaa nu, Basil, sagde han træt; men først forlanger jeg, at du skal svare paa det Spørgsmaal, jeg gjorde for lidt siden.

— Hvad var det? spurgte Basil Hallward og saá mod Jorden.

— Det ved du godt.

— Nej, Harry.

— Saa skal jeg sige dig det.

— Aa nej, lad være.

— Jo, jeg maa. Du skal forklare mig, hvorfor du ikke vil udstille Dorian Grays Portræt; jeg vil høre den egentlige Grund.

— Jeg h a r fortalt dig den egentlige Grund.

— Nej du har ikke; du sagde, at det var, fordi der laa for meget af dig selv i det — og det er barnagtigt.

— Harry, sagde Basil Hallward og saá ham lige i Øjnene — ethvert Portræt, som er malet med virkelig Følelse, er et Billede af Kunstneren og ikke af Modellen. Modellen er kun en Anledning, kun en Tilfældighed. Det er ikke ham, som bliver fremstillet af Maleren, det er snarere Maleren, som paa det farvede Lærred fremstiller sig selv. — — Jeg vil ikke udstille dette Billede, fordi jeg er bange for, at det røber min egen Sjæls Hemmelighed.

Lord Henry lo — hvad er da dét? spurgte han.

— Det skal jeg sige dig, sagde Hallward, og der kom et forlegent Udtryk i hans Ansigt.

— Jeg sidder her og venter, Basil, sagde hans Ven og saá paa ham.

— Ja, igrunden er der meget lidt at sige, svarede den unge Maler — og jeg tror næsten ikke, du kan forstaa det — maaske vil du ikke engang tro det.

Lord Henry smilede; han bøjede sig ned mod Græsset og plukkede en lyserød Tusindfryd, som han gav sig til at stirre paa.

— Jeg er vis paa, at jeg nok skal forstaa det, svarede han og blev ved med at se paa den lille gyldne, hviddunede Plet midt i dens Krone — og jeg kan tro alt — navnlig hvis det er utroligt.

Vinden rystede Blomster af Træerne, og de tætte Syrenklaser vuggede deres tunge Stjerneflor frem og tilbage i den mætte Luft.

En Græshoppe begyndte at svitre højt inde paa Plænen, og en lang, tynd Guldsmed svævede forbi paa sine brune Florvinger. Lord

Henry syntes, at han kunde høre Basil Hallwards Hjærte banke, og han var spændt paa, hvad der nu vilde komme.

— Aa ja, det er utroligt, sagde Basil lidt bittert — sommetider lidt utroligt for mig selv ogsaa; jeg forstaar ikke, hvad det altsammen betyder. Her har du hele Historien. — For et Par Maaneder siden var jeg i et myldrende Selskab hos Lady Brandon; vi stakkels Malere maa jo vise os ude i Livet en Gang imellem for dog at minde Folk om, at vi ikke er Vilde. Med en sort Kjole og et hvidt Slips kan, som du en Gang sagde, enhver — selv en Vekselerer — komme til at tage sig ud som et ordentligt Menneske. — Da jeg altsaa havde været der ti Minutter og havde snakket med en hel Del struttende, udmajede Enker og kedsommelige Professorer, følte jeg pludselig, at der var nogen, som stirrede paa mig. Jeg vendte mig halvt omkring og saá Dorian Gray for første Gang. Da vore Øjne mødtes, mærkede jeg, at jeg blev bleg; der kom en underlig Angst over mig, jeg følte, at jeg stod overfor et Menneske, hvis Ydre alene var saa betagende, at det kunde faa Magt over hele min Natur, hele min Sjæl, ja selv hele min Kunst, hvis jeg ikke gjorde Modstand. Jeg ønskede ikke nogen fremmed Indflydelse paa mit Liv. Jeg har altid været min egen Herre, i hvert Fald lige til jeg traf Dorian Gray. Saa — nej, jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare dig det, det var, som om noget sagde til mig, at nu stod jeg ved en voldsom Omvæltning i mit Liv. Jeg anede pludselig, at Skæbnen ventede mig med hemmelighedsfulde Glæder og hemmelighedsfulde Sorger. Jeg blev angst og vendte mig om for at gaa. Det var ikke min Samvittighed,

som fik mig til det, det var min Fejghed; jeg kan ikke regne mig det til Ære, at jeg vilde flygte.

— Samvittighed og Fejghed er i Virkeligheden det samme, Basil, Samvittighed er bare et Firmanavn for det andet; det kan du tro.

— Det tror jeg ikke paa, Harry; men ligemeget hvad nu mit Motiv har været — og det kan godt have været en Slags Trods mod Skæbnen, for saadan var jeg nu — vist er det, at jeg kæmpede mig frem til Døren; og dèr tumlede jeg selvfølgelig lige mod Lady Brandon. »De vil da vel ikke løbe bort allerede, Hr. Hallward,« hvinede hun. — Du kender hendes frygteligt skingrende Stemme.

— Ja, hun ligner en Paafugl i alt, undtagen Skønhed, sagde Lord Henry og plukkede sin Tusindfryd itu med de lange, nervøse Fingre.

— Jeg kunde ikke blive af med hende, hun førte mig hen til kongelige Højheder, Folk med Stjerner og Hosebaandsordner og aldrende Damer med vældige Diademer og Papegøjenæser. Hun omtalte mig som sin bedste Ven; jeg havde kun truffet hende én Gang før, men nu havde hun sat sig i Hovedet, at jeg skulde være Aftenens Løve. Jeg tror nok, at et af mine Billeder havde gjort megen Lykke i de Dage, eller i hvert Fald var der blevet skrevet om det i Smaabladene, hvilket repræsenterer det nittende Aarhundredes højeste Grad af Udødelighed. — Pludselig kom jeg Ansigt til Ansigt med den unge Mand, hvis Ydre havde gjort saadan et underligt Indtryk paa mig. Han stod lige foran mig, vi rørte næsten ved hinanden, vore Øjne mødtes igen — det var vanvittigt af mig; men jeg bad Lady Brandon om at forestille mig. Maaske var det slet ikke saa menings-

løst; det var simpelthen uundgaaeligt, ellers havde vi talt til hinanden uden Præsentation, det er jeg vis paa. Det sagde Dorian selv en anden Gang; han følte ogsaa, at vi to var bestemt til at kende hinanden.

— Og hvordan beskrev Lady Brandon denne vidunderlige unge Mand? Hun elsker jo ellers at give smaa kvikke précis af alle sine Gæster. Jeg husker en Gang, hun trak mig hen til en frygtelig vildmandsagtig, rødskoldet, gammel Herre, der var ganske overhængt med Ordner og Baand; og saa skrattede hun mig ind i Øret med en Theater-Hvisken, der sikkert kunde høres af alle i Stuen, omtrent disse Ord: »Det er Hr. den og den — De ved nok — Den afghaniske Grænse — Russiske Intriger — Mand med Karrière — Hustruen dræbt af en Elefant — aldeles utrøstelig — vilde gærne have en smuk amerikansk Enke — det er jo saa moderne for Tiden — hader Gladstone — men stor Interesse for Insekter — spørg hvad han mener om Schouvaloff«. — Jeg ligefrem flygtede for hende; jeg synes, det er morsomt at opdage Folk selv. Men den kære Lady Brandon behandler sine Gæster akkurat, som en Auktionsholder sine Varer, enten forklarer hun dem sønder og sammen, eller ogsaa siger hun alt om dem undtagen dét, som man bryder sig om at vide. Men hvad sagde hun om Dorian Gray?

— Aa, hun hviskede: »Nydeligt ungt Menneske — hans søde, kære Moder og jeg, aldeles uadskillelige — skulde giftes med den samme Mand — jeg mener giftes samme Dag — hvor jeg vrøvler — husker ikke, hvad han tager sig for — bange for, at han — ingenting bestiller — jo vist saa, spiller Klaver — eller er det Violin, kære

Hr. Gray?« Ingen af os kunde lade være at lé, og vi blev straks Venner.

— Latter er ikke nogen daarlig Begyndelse til et Venskab; og det er det bedste til at afslutte med, sagde Lord Henry og plukkede igen en Tusindfryd.

Hallward sad med Hovedet i Hænderne. — Du forstaar ikke, hvad Venskab er, Harry — for den Sags Skyld heller ikke, hvad Fjendskab er; du holder af alle og enhver, det vil sige, de er dig ganske ligegyldige.

— Det er frygtelig uretfærdigt af dig! Lord Henry skubbede Hatten bag i Nakken og saá op paa Skyerne, der drev som flossede Duske af hvid blank Silke hen over Sommerhimmelens Turkis-Kuppel. — Ja, frygtelig uretfærdigt. Jeg gør stor Forskel paa Folk. Mine Venner vælger jeg efter deres Ydre, mine almindelige Bekendte efter deres Karakter og mine Fjender efter deres Forstand. Man kan ikke være forsigtig nok i Valget af sine Fjender; jeg har ikke en eneste, som er et Fæ, de er alle forstandige Mænd, og derfor sætter de alle Pris paa mig. Er det meget indbildsk? Det lyder saadan!

— Ja, det skulde jeg mene, det er. Men efter den Inddeling kan jeg højst være en Bekendt af dig!

— Nej, kære, gode Basil, du er meget mere end en Bekendt.

— Og meget mindre end en Ven? Saadan en Slags Broder, kan jeg tænke?

— Aa Brødre! Jeg bryder mig Pokker om Brødre. Min ældre Broder vil aldrig dø, og mine yngre lader ikke til at foretage sig andet.

— Harry!

— Kære Ven, jeg mener det ikke saa alvorligt. Men jeg kan ikke gøre ved, at jeg afskyr min Familje. Formodenlig kommer det af, at man ikke kan taale Folk, der har de samme Fejl som En selv. Jeg forstaar saa udmærket godt vort engelske Demokratis Raseri mod det, som dèr kaldes Overklassernes Laster. Simple Folk finder, at Drukkenskab, Uvidenhed og Usædelighed er deres egen private Ejendom; og hvis en af os gør sig selv til et Svin, saa synes de, at han jager paa deres Enemærker.

— Jeg er ikke enig med dig i et eneste Ord af, hvad du har sagt; og det værste er, at jeg ikke engang tror, du selv er det, Harry.

Lord Henry strøg sit spidse, brune Skæg og daskede paa Snuden af sin Lakstøvle med sin Malaccastok. — Hvor du dog er ægte engelsk, Basil! Hvis man fremsætter en Idé for en rigtig Englænder — hvilket altid er lidt vovet — saa falder det ham aldrig ind at tænke over, om den er god eller daarlig. Han spørger kun, om man selv tror paa den eller ej. Imidlertid har jo Værdien af en Tanke ikke Spor med dens Alvor at gøre. Ærlig talt er det sandsynligst, at jo mindre oprigtig Manden er, jo mere fornuftig bliver hans Idé, da den i saa Fald ikke paavirkes af hans Ønsker, Tilbøjeligheder eller Fordomme. Forresten synes jeg ikke, at vi skal snakke Politik, Sociologi eller Metafysik; jeg holder mere af Mennesker end af Principper, og jeg holder allermest af principløse Mennesker. — Fortæl noget andet om Dorian Gray; hvor tit ser du ham?

— Hver Dag; jeg kunde slet ikke være glad ved noget, hvis jeg ikke saá ham hver Dag; jeg kan aldeles ikke undvære ham.

— Det var dog underligt; jeg troede aldrig, at du vilde bryde dig om andet end dit Arbejde — din Kunst mener jeg; Kunst lyder kønnere, ikke sandt?

— Han er blevet hele min Kunst for mig. — Sommetider synes jeg, at Verdenshistorien kun har to Epoker af Betydning; den første er Fremkomsten af nye Midler, den anden Fremkomsten af en ny Type. Hvad Opfindelsen af Oljemaleriet betød for Venetianerne, det samme betød Antinous' Hoved for yngre græsk Skulptur — og dét vil Dorians Ansigt en Gang blive for mig. Det er ikke dét alene, at jeg maler ham, modellerer ham og tegner ham, alt det har jeg naturligvis gjort. — Men han betyder meget mere for mig. — Jeg siger ikke, at jeg er utilfreds med dét, jeg har malet af ham, eller at hans Skønhed er saadan, at den ikke kan udtrykkes i Kunst — der er intet, som Kunsten ikke har Udtryk for; og jeg ved, at det Arbejde, jeg har gjort, siden jeg mødte Dorian Gray, er godt; det bedste i mit Liv. — Men paa én eller anden mærkelig Maade — Gud ved, om du forstaar mig — har han givet mig en Idé om en fuldstændig ny Retning i Kunsten, en ganske ny Stil. Jeg ser anderledes paa Ting, jeg tænker anderledes om dem; nu kan jeg gengive Livet paa en Maade, som før var skjult for mig. »En Skønhedsdrøm i Tænkningens Tid«, hvem er det, som har sagt dét? Det kan jeg ikke huske; men det er netop, hvad Dorian Gray har været for mig. Bare det, at han er tilstede, denne Dreng — jeg regner ham ikke for stort mere end en Dreng, skønt han er over tyve Aar — bare det, at han er tilstede — aa, mon du kan fatte, hvad det betyder. Uden at ane det aabenbarer han mig en ny Retnings Veje, en Kunst, der skal rum-

me hele Romantikens Lidenskab og hele den gammelgræske Fuldkommenhed. Harmonien mellem Sjæl og Legeme — tænk dig, hvad det vil sige! Vi har i vor Galskab adskilt de to Ting og har opfundet en Realisme, der er plump og plat, og en Idealisme, der er ganske tom. Harry, Harry! Gid du blot vidste, hvad Dorian Gray betyder for mig. Husker du det Landskab, som Kunsthandleren bød mig saadan en Mængde Penge for, men som jeg ikke vilde af med; det er noget af det bedste, jeg overhovedet har lavet, og hvorfor det? Fordi Dorian Gray sad ved Siden af mig, mens jeg malede det. Uden at jeg mærkede det, fik hans Nærværelse en hemmelig Indflydelse paa mig — og for første Gang i mit Liv fandt jeg pludselig det, som jeg altid havde søgt og altid savnet ude i Naturen.

— Det er virkelig mærkeligt altsammen, Basil. Jeg maa se Dorian Gray.

Hallward rejste sig fra Bænken og gik op og ned i Haven. Lidt efter kom han tilbage.

— Harry, sagde han — Dorian Gray er for mig ligefrem et kunstnerisk Motiv. Du kan maaske slet ikke se noget i ham. Men jeg ser alting i ham. Han er aldrig saa meget tilstede i mit Arbejde, som naar han slet ikke er med paa Maleriet; han er simpelthen Skaberen af en ny Retning, som jeg sagde. Jeg kan ane ham i enkelte Linjers Bøjning, i visse Farvers Ynde og Finhed; kan du forstaa det?

— Naa, men hvorfor vil du saa ikke udstille hans Portræt?

— Fordi jeg i det Billede er kommet til at lægge noget af denne hemmelige kunstneriske Tilbedelse, som jeg selvfølgelig aldrig har turdet tale til ham om. Han ved ikke Spor af det, han faar aldrig

noget at høre derom. Men Verden kunde maaske opdage det, og jeg vil ikke stille min Sjæl nøgen frem for dens flove, paatrængende Øjne. Mit Hjærte skal aldrig blive sat under Publikums Mikroskop. Der er for meget af mig selv i det Billede, Harry — altfor meget af mig selv.

— Digterne gør sig ikke saa mange Skrupler som I; de ved, hvor Følelserne egner sig til Offentliggørelse. Nutildags gaar et knust Hjærte i mange Oplag.

— Det er modbydeligt. En Kunstner skal skabe dejlige Værker, men han bør ikke lægge sit eget Liv deri. Vi lever i en Tid, hvor man ser paa Kunst, som om den var bestemt til at være en Slags Selvportræt; vi har mistet den abstrakte Skønhedssans. Hvis jeg lever, saa skal jeg vise Verden, hvad dét er; og derfor skal Verden aldrig faa mit Portræt af Dorian Gray at se.

— Jeg tror, du tager Fejl, Basil; men jeg vil ikke disputere med dig. Det er overhovedet kun tomhjærnede Stakler, som nogensinde disputerer. Sig mig, om Dorian Gray holder meget af dig.

Hallward tænkte sig lidt om. — Ja, han holder af mig, svarede han kort efter. Jeg ved bestemt, at han holder af mig; jeg smigrer ham naturligvis frygteligt, jeg finder en egen Glæde i at sige Ting, som jeg ved, jeg bagefter vil fortryde. — Som Regel er han meget elskværdig mod mig, saa gaar vi sammen hjem fra Klubben Arm i Arm eller sidder inde i Atelieret og snakker om en Mængde forskellige Ting. Men en Gang imellem er han frygtelig ligegyldig; det ser næsten ud, som han frydede sig ved at pine mig; og saa forstaar jeg, at jeg har givet hele min Sjæl til En, der behandler den som en

Blomst til at sætte i Knaphullet, en Smule Pynt til at pirre sin Forfængelighed med, en Prydelse for en kort Sommerdag.

— Sommerdage bliver nu i Reglen lidt langvarige, Basil. Maaske trættes du før han; det er trist at tænke sig, men der er ingen Tvivl om, at Forstand er mere holdbar end Skønhed. Det er netop derfor, vi alle kæmper saadan for at overudvikle os. I denne vilde Kamp for Tilværelsen maa vi have noget, der kan vare længe, og derfor fylder vi vore Hoveder med Fakta og Affald i det taabelige Haab at kunne hævde vor Plads. En gennemdannet Mand er det moderne Ideal; og den gennemdannede Mands Sjæl er noget skrækkeligt noget. Den ligner en Marskandiserbutik med en Masse Støv og gamle, slidte Genstande, og alt til højere Priser end den sande Værdi.

Jeg tror nu, at du bliver først træt. En skønne Dag kommer du til at se paa Dorian Gray, og saa vil du finde, at han er lidt forkert i Linjen, eller du vil ikke synes om hans Farvetone eller saadan noget. Saa vil du i Hjærtet bebrejde ham det bitterligt og alvorligt tro, at han har gjort dig noget ondt. Næste Gang han kommer, er du ganske kold og ligegyldig; det er stor Synd, for det vil være din Natur imod. Det sørgelige ved Livets Romaner er, at de gør En saa uromantisk bagefter.

— Harry, du maa ikke sige saadan noget; saa længe jeg lever, vil Dorian Grays Personlighed beherske mig. Du kan ikke føle, som jeg føler; du er for flygtig.

— Ak, kære Basil, derfor kan jeg netop føle det. De Trofaste kender kun Kærlighedens Glæder; det er de Troløse, som kender

dens Sorger. — Lord Henry strøg en Tændstik paa sit fine Sølvetui og begyndte at ryge en Cigaret med en selvbevidst og selvtilfreds Mine, som om han havde opgjort Summen af Livet i én Sætning. De kvidrende Spurve gjorde Spektakel i Vedbendens mørkegrønne Blade, og de blaa Skygger fra Skyerne strøg efter hverandre hen over Græsset som en Flok Svaler. Der var saa rart i Haven — og hvor fremmede Menneskers Følelser dog var underholdende og morsomme, meget interessantere end deres Forstand, syntes han. Ens egen Intelligens og Ens Venners Følelser, det var dog alligevel det fængslende her i Livet. — Han tænkte med Velbehag paa den kedelige Frokost, som han havde undgaaet ved at blive saa længe hos Basil Hallward. Var han gaaet til Tanten, saa vilde hele Samtalen have drejet sig om Husly for Fattige og om at bygge mange Mønsterboliger. Han var blevet nødt til at høre paa de forskellige Gæster præke om Nødvendigheden af diverse Dyder, som de selv ikke havde Brug for. De Rige vilde have snakket om den ædle Sparsommelighed; ja, og en eller anden veltalende Dagdriver vilde sikkert have udbredt sig over Arbejdets Velsignelser. Det var dejligt at være sluppet for dét.

Medens han tænkte paa sin Tante, faldt der ham pludselig noget ind. Han vendte sig mod Hallward og sagde: — Aa jo, nu husker jeg det skam.

— Hvad husker du, Harry?

— Hvor jeg har hørt Dorian Grays Navn nævne.

— Hvor var det, spurgte Hallward og rynkede Panden lidt.

— Ikke se saa vred ud, Basil, det var hos min Tante, Lady Agatha. Hun fortalte, at hun havde opdaget en fortræffelig ung Mand, som skulde hjælpe hende i East End, og han hed Dorian Gray. Jeg maa konstatere, at hun ikke omtalte hans smukke Ydre; Kvinder sætter ikke Pris paa Skønhed — i hvert Fald ikke de gode Kvinder. Hun sagde, at han var meget alvorlig og en ædel Karakter. Jeg udmalede mig straks et halvskaldet Væsen med Briller, frygtelig fregnet, traskende omkring paa umaadelige Fødder. Gid jeg havde vidst, at det var din Ven.

— Det glæder mig, at du ikke vidste det.

— Hvorfor?

— Jeg vil nødig have, at du skal træffe ham.

— Hr. Dorian Gray er i Atelieret, meldte Tjeneren, der kom ud i Haven.

— Nu bliver du nødt til at forestille mig for ham, raabte Lord Henry leende.

Basil Hallward vendte sig til Tjeneren, som stod og missede med Øjnene mod Sollyset. — Bed Hr. Gray vente, Parker; jeg kommer om et Øjeblik. Manden bukkede og gik op ad Gangen.

Hallward saá fast paa Lord Henry. — Dorian Gray er min kæreste Ven, sagde han — det er en aaben og smuk Natur; din Tante havde Ret i, hvad hun sagde om ham — ødelæg ham ikke for mig. Prøv ikke at faa Indflydelse paa ham, din Indflydelse vilde være daarlig. Verden er stor, og der findes mange mærkelige Mennesker i den; berøv mig ikke det eneste, der giver min Kunst al den Ejendommelighed eller Ynde, som den maaske ejer. Harry, husk, at jeg

stoler paa dig. — — Han talte meget langsomt, og Ordene blev ligesom vristet fra ham mod hans Vilje.

— Hvad er dog det for noget Vrøvl, sagde Lord Henry smilende; han tog Hallward under Armen og maatte næsten lede ham ind ad Døren.

Da de kom ind, saá de Dorian Gray; han sad ved Klaveret med Ryggen mod dem og bladede i et Hefte af Schumanns »Waldscenen«.

— Dem maa du laane mig Basil, raabte han; jeg vil lære dem, de er aldeles yndige.

— Det kommer ganske an paa, hvorledes du staar Model i Dag, Dorian.

— Aa jeg er saa træt af at staa, og jeg bryder mig ikke om et legemstort Portræt af mig selv, svarede han og svingede sig rundt paa Klaverstolen med en trodsig, drengeagtig Mine. Da han opdagede Lord Henry, rødmede han lidt og rejste sig.

— Undskyld Basil, men jeg vidste ikke, at der var nogen hos dig.

— Lad mig forestille dig Lord Henry Wotton, en af mine gamle Oxford-Kammerater. Jeg har fortalt ham, hvor mageløs en Model du var, og nu har du ødelagt det hele.

— De har ikke ødelagt min Glæde over at træffe Dem, sagde Lord Henry og gik hen og tog ham i Haanden. — Min Tante har tit omtalt Dem til mig; De er en af hendes Yndlinge og vist desværre ogsaa et af hendes Ofre.

— For Tiden er jeg paa Lady Agathas sorte Tavle, svarede Dorian med en komisk angerfuld Mine. — Jeg lovede at gaa med til hendes Klub i Whitechapel i Tirsdags, og jeg glemte det virkelig aldeles. Vi skulde have spillet en Duet sammen — tre Duetter tror jeg. Gud maa vide, hvad hun vil sige til mig, jeg er altfor bange til at besøge hende.

— Aa, jeg skal nok skaffe Fred mellem Dem og min Tante, hun er ganske indtaget i Dem, og i Grunden gør det vist ikke noget, at De ikke kom. Publikum har muligvis alligevel troet, at det var en Duet; naar Tante Agatha sætter sig til Klaveret, saa gør hun Støj nok for to.

— Det er virkelig stygt sagt om hende og ikke videre elskværdigt mod mig, sagde Dorian Gray og lo.

Lord Henry saá paa ham. Ja, han var rigtignok vidunderlig smuk; denne fint tegnede, røde Mund, de frejdige blaa Øjne og det fine gyldne Haar. Der var noget ved hans Ansigt, som straks vakte Tillid; han havde hele Ungdommens Aabenhjærtighed og lidenskabelige Renhed; man kunde se, at han holdt sig uplettet af Livet. Det var intet Under, at Basil Hallward tilbad ham.

— De er virkelig alt for smuk til at bruge Deres Tid til Godgørenhed — meget for smuk! Lord Henry slængte sig paa Divanen og aabnede sit Cigaretetui.

Hallward havde været optaget af at blande Farver og ordne Penslerne. Han saá urolig ud; og da han hørte Lord Henrys sidste Ord, standsede han et Øjeblik og sagde saa: — Harry, jeg vilde gærne

gøre dette Billede færdigt i Dag; finder du, det vilde være frygtelig uforskammet af mig, om jeg bad dig gaa?

Lord Henry smilede og saá hen paa Dorian Gray — Skal jeg gaa? spurgte han.

— Aa nej, lad være, Lord Henry. Jeg kan se, at Basil er i et af sine gnavne Hjørner, og saa kan jeg ikke holde ham ud. Desuden vil jeg gærne vide, hvorfor jeg ikke skulde lægge mig efter Godgørenhed.

— Jeg ved ikke, om jeg vil sige Dem det. Det er saadan et kedeligt Emne, at man ovenikøbet maatte tale alvorligt om det. Men jeg vil naturligvis ikke løbe væk, da De nu har bedt mig blive, det har du ikke noget imod, vel Basil? Du har ofte sagt, at dine Modeller helst maatte have nogen at snakke med.

Hallward bed sig i Læben. — Hvis Dorian ønsker det, saa maa du naturligvis blive. Dorians Luner er Lov for alle undtagen ham selv.

Lord Henry tog sin Hat og sine Handsker:

— Du vil meget gærne overtale mig, Basil, men jeg tror desværre, jeg maa gaa nu, jeg har lovet at træffe en Mand paa »Orleans«. Farvel Hr. Gray! Kom og besøg mig en Dag i Curzon Street; jeg er næsten altid hjemme ved Femtiden. Skriv til mig, naar De kommer; det var kedeligt, om De skulde gaa fejl af mig.

— Basil, raabte Dorian Gray — hør, hvis Lord Henry gaar, saa gaar jeg ogsaa; du aabner aldrig Munden, naar du maler, og det er frygtelig trættende at staa paa en Platform og prøve at se glad ud. Bed ham om at blive; jeg forlanger det.

— Bliv Harry, for Dorians Skyld . . . og for min Skyld, sagde Hallward og stirrede ufravendt paa sit Billede. — Det er ganske sandt, jeg snakker aldrig, naar jeg maler, og hører heller ingen Ting; det maa være rædsomt kedeligt for mine Modeller. Jeg beder dig, om du vil blive.

— Men Manden paa Orleans?

Hallward lo. — Det har vist ingen Vanskeligheder, tænker jeg. Sæt dig igen, Harry; og staa saa op paa Platformen, Dorian, og bevæg dig ikke for meget, men læg navnlig ikke Mærke til, hvad Lord Henry siger; han har en meget daarlig Indflydelse paa alle sine Venner undtagen mig.

Dorian traadte op paa Forhøjningen med en Mine som en ung græsk Martyr; han gjorde en lille ærgerlig Grimasse til Lord Henry, som han var kommet til at synes godt om. Han var da helt anderledes end Hallward, de virkede saa velgørende forskelligt; og han havde saadan en køn Stemme.

Lidt efter sagde Dorian til ham: — Har De virkelig en daarlig Indflydelse, Lord Henry, saa slem som Basil siger?

— Der gives slet ikke noget, som hedder god Indflydelse; al Indflydelse er daarlig — umoralsk, naar man ser det rent fornuftmæssigt.

— Hvorfor det?

— Fordi hvis man paavirker en Anden, saa giver man ham noget af sin egen Sjæl; han tænker ikke sine naturlige Tanker, brænder ikke af sin naturlige Lidenskab. Hans Dyder er aldrig ægte; hans Synder — hvis der overhovedet eksisterer noget, som hedder Synd

— er laante. Han bliver et Ekko af en Andens Toner, en Skuespiller i en Rolle, der ikke er skrevet for ham selv. — Meningen med Livet er Selvudvikling: at forstaa vor egen Natur fuldt ud — det er, hvad vi lever her for. Nutildags er Folk bange for sig selv; de har glemt det højeste af alle Hensyn, nemlig det, man skylder sit eget jeg. Gudbevares — godgørende er de naturligvis; de fodrer de Sultne og klæder Tiggerne, men deres egne Sjæle sulter og er nøgne. Det er Modet, der har forladt vor Race; maaske har vi aldrig virkelig ejet det. Ængstelse for Samfundet, det er Grundlaget for Moralen, Skrækken for Gud, det er Hemmeligheden ved Religionen — og det er disse to Ting, der regerer os. Men alligevel . . .

— Drej bare dit Hoved en lille Smule mere til højre, Dorian, saa er du god, sagde Hallward dybt inde i sit Arbejde; han lagde kun Mærke til et Udtryk, som Drengens Ansigt havde faaet.

— Men alligevel, vedblev Lord Henry med sin dybe, musikalske Stemme og med den graciøse Haandbevægelse, der klædte ham saa kønt — jeg tror, at hvis man vilde leve sit Liv helt og fuldt ud, vilde give hver eneste Følelse Form, hver af sine Tanker Udtryk og virkeliggøre alle sine Drømme — saa tror jeg, at Verden vilde faa et saadant nyt Pust af Glæde, at vi skulde glemme al Middelalderens Sygelighed og vende tilbage til Hellenernes Ideal — maaske til noget endnu finere og rigere. Men den modigste af os er bange for sig selv. De Vildes Selvplagerier har deres sørgelige Gengangere i de Selvfornægtelser, som ødelægger vort Liv. Vi straffes, naar vi nægter os noget; enhver Fristelse, som vi kæmper for at underkue, udruges inde i vort Hjærte og forgifter os. — Men naar Legemet synder

én Gang, saa er det færdigt med den Synd: thi Handlingen er en Form for Renselse. Saa bliver der intet tilbage uden Glædens Genskin eller Angerens Vellyst. Den eneste Maade at blive af med en Fristelse er at give efter for den. Modstaar man den, saa bliver Ens Sjæl syg af Længsel efter dét, som de vanskabte Love har gjort vanskabt og ulovligt.

Det siges, at alle de største Verdensbegivenheder foregaar i Menneskets Hjærne; i Hjærnen og kun i Hjærnen foregaar ogsaa Verdens store Synder. De, Hr. Gray, selv De med Deres rosenrøde Ungdom og Deres rosenhvide Barndom, De har haft Følelser, der har gjort Dem angst, Tanker, der har fyldt Dem med Rædsel, vaagne Drømme og Drømme i Søvne, som vilde farve Deres Kinder med Skamrødme . . .

— Hold op, stammede Dorian Gray, hold op! Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige. Der er et Svar mod Dem; men jeg kan ikke finde det. De maa ikke tale mere, lad mig tænke, eller hellere prøve at lade være.

Dèr stod han ubevægelig næsten i ti Minutter, med halvaaben Mund og forunderligt skinnende Øjne. Han følte, at ukendte, fremmede Tanker arbejdede sig ind i ham; men han forstod, at de i Virkeligheden var komne fra ham selv. De Par Ord, som Basils Ven havde sagt — Ord, der uden Tvivl var udtalt ganske tilfældigt og med Vilje overdrevne — de havde dog anslaaet en hemmelig Streng, som aldrig før var blevet rørt, men som nu skælvede og bankede i Forventningens Pulsslag.

Musik havde grebet ham saaledes og havde gjort ham urolig

mange Gange; men Musik var ikke saa tydeligt udtalt. Det var ikke en hel ny Verden, kun et nyt Kaos, den vakte i os.

Men Ord. — Bare Ord — hvor de var frygtelige, hvor klare og levende og grusomme. Man kunde ikke slippe bort fra dem; og saa var der en lumskelig Trolddom bag dem, det var, som om de kunde give det livløse Liv, som om de ejede deres egen Musik, yndigere end Violin eller Luth. Bare Ord! Kunde man tænke sig noget saa levende som Ord?

Ja, i hans Barndom var der foregaaet Ting, som han ikke havde forstaaet, men nu forstod han dem. Livet blev pludselig luerødt for hans Øjne; det var, som om han havde vandret i Ild — hvorfor havde han ikke forstaaet det før?

Lord Henry saá paa ham med et trist Smil; han kendte det rette Øjeblik til at tie. Men han var dybt interesseret og overrasket over det hæftige Indtryk, som hans Ord havde gjort. Saa kom han til at tænke paa en Bog, han læste, da han var seksten Aar, og som havde forklaret meget, han ikke før forstod; og han spurgte sig selv, om Dorian Gray nu var ude for den samme Erfaring. Her var blot blevet skudt en Pil ud i Luften; havde den ramt?

Hvor denne unge Fyr var bedaarende! Hallward stod og malede væk med sin vidunderligt dristige Penselføring; han ejede den sande Finhed og fuldendte Ynde, som kun kommer af Kraft. Han lagde ikke Mærke til Tavsheden.

— Basil, jeg er træt af at staa, raabte Dorian Gray pludselig — jeg maa ud og sidde ned i Haven, her er Luften kvælende.

— Kære Ven, hvor det gør mig ondt; naar jeg maler, saa kan

jeg ikke tænke paa andet. Men du har heller aldrig staaet bedre, du stod ganske stille. Og jeg har grebet den Effekt, jeg vilde — de halvaabne Læber og det lysende Blik i Øjnene. Jeg ved ikke, hvad Harry har sagt til dig, men han har rigtignok faaet et glimrende Udtryk frem i dit Ansigt; han har vel sagt dig Komplimenter? Du maa ikke tro et Ord af, hvad han siger.

— Han har rigtignok ikke sagt mig Komplimenter; maaske det er derfor, at jeg ikke tror noget af dét, han har sagt.

— De ved godt selv, at De tror det alt sammen, sagde Lord Henry og saá paa ham med sine tunge, drømmende Øjne. — Jeg gaar med ud i Haven, her er frygtelig varmt i Atelieret. Basil, lad os faa noget iskoldt at drikke, noget med Jordbær i.

— Ja naturligvis, ring blot paa Klokken; naar saa Parker kommer, skal jeg sige ham, hvad I vil have. Jeg maa gennemarbejde denne Baggrund, saa jeg kommer først bagefter. Behold ikke Dorian for længe; jeg har aldrig været bedre oplagt til at male end i Dag. Dette bliver mit Mesterstykke, det er allerede mit Mesterstykke.

Lord Henry gik ud i Haven og fandt Dorian Gray med Ansigtet dybt begravet i de store, kølige Syrenblomster; med Febertørst inddrak han deres Duft, som om det var Vin. Lord Henry gik hen til ham og lagde Haanden paa hans Skulder.

— Det gør De Ret i, sagde han sagte. Kun Sanserne kan helbrede Sjælen, ligesom kun Sjælen kan helbrede Sanserne.

Den unge Mand trak sig angst tilbage; han var barhovedet, og Bladene havde bragt Uorden i hans opsætsige Krøller og filtret alle de gyldne Traade. Hans Øjne fik et forskræmt Blik, som naar man

lige bliver vækket; de fint formede Næsebor bevægede sig, og en eller anden skjult Nerve fik hans røde Læber til at skælve.

— Ja, vedblev Lord Henry, det er en af Livets store Hemmeligheder: At helbrede sin Sjæl ved Hjælp af sine Sanser og sine Sanser ved Hjælp af sin Sjæl! — De ved mere, end De selv aner, og De ved mindre, end De gærne vil vide.

Dorian Gray rynkede Panden og vendte Hovedet bort. Han kunde ikke lade være at synes godt om den høje, smukke, unge Mand, som stod foran ham. Den matte Teint i hans sjælfulde Ansigt og det kraftløse Udtryk fængslede ham; der var noget fuldstændig besnærende i hans stille, trætte Stemme. De kølige, hvide, blomsteragtige Hænder var saa mærkeligt indtagende.

Men Dorian var bange for ham og skammede sig derved. Hvorfor skulde det være en fremmed, der lærte ham at kende sig selv? Han havde dog omgaaedes Basil flere Maaneder, men det Venskab havde aldrig haft Indflydelse paa ham. Pludselig var der kommet En ind i hans Liv, der ligesom havde aabenbaret ham alle dets Vidundere. Og i Grunden — hvad var der at frygte? Han var hverken en Skoledreng eller en lille Pige, det var dumt at være bange.

— Lad os gaa hen og sætte os i Skyggen, sagde Lord Henry. — Parker har bragt os noget at drikke, og hvis De opholder Dem længere i dette Solskin, saa bliver De ganske ødelagt, og Basil vil aldrig mere male Dem. De maa virkelig ikke blive solbrændt, det vilde klæde Dem meget ilde.

— Hvad skulde dog dét gøre? sagde Dorian og lo; saa satte han sig paa Bænken.

— Det vilde gøre uhyre meget!

— Hvorfor?

— Fordi De nu ejer den mest vidunderlige Ungdom, og Ungdom er det eneste, der er værd at eje!

— Det synes jeg ikke, Lord Henry!

— Nej, det synes De ikke nu; men en Gang, naar De bliver gammel og rynket og grim, naar lønlige Tanker har skæmmet Deres Pande med sine Furer, og Lidenskaber brændemærket Deres Læber med sin hæslige Ild — saa vil De føle det, føle det frygteligt. — Nu bedaarer De Mennesker, hvor De end kommer hen; men tror De, at det altid bliver ved? . . . Deres Ansigt er usigelig smukt — De skal ikke se vred ud for dét. Det er sandt. Og Skønhed er en Form for Geni, i Grunden noget meget højere end Geni, fordi den ikke behøver nogen Forklaring. Den er et af de store Fænomener i Verden, ligesom Solens Lys, Foraaret eller Spejlbilledet i det mørke Vand af den sølvhvide Skaal, som vi kalder Maanen. — Skønhed kan ikke bestrides, den har guddommelig Ret til at herske; de som ejer den, er Fyrster. — Smiler De? — Naar De har mistet den, saa smiler De ikke mere.

Man siger tit, at Skønhed kun er noget overfladisk — meget muligt; men i hvert Fald er den ikke saa overfladisk som Forstanden. For mig er Skønhed alle Vidunderes Vidunder. Det er kun bornerte Folk, der ikke dømmer efter Ydret; det mest uundgrundelige i Verden er det synlige, ikke det usynlige.

Ja, Guderne har været gode mod Dem, men hvad Guderne giver, tager De hurtigt tilbage igen. De har kun nogle faa Aar til rigtig

at leve helt og fuldt ud. Naar Deres Ungdom falmer, saa svinder ogsaa Skønheden; og saa vil De pludselig forstaa, at De aldrig mere kan vinde Deres Sejre, eller ogsaa maa De nøjes med saadan usle Smaasejre, der vil blive Dem bitrere end Nederlag, naar De tænker paa Fortiden.

Hver Maaned, som svinder, bringer Dem nærmere mod en Ulykke; Tiden er skinsyg paa Dem og fører Krig mod Deres Liljer og Roser. De bliver gusten og hulkindet og matøjet, De kommer til at lide forfærdeligt!

Nyd dog Deres Ungdom, medens De har den; lad være at ødsle Deres Dages Guld med at høre paa kedelige Ting eller prøve at rette paa haabløse Onder eller give Deres Liv hen til Fordel for uvidende, simple Plebejere — saadan som det er vor Tids Maal og falske Ideal. — Lev! Lev hele det vidunderlige Liv, som De ejer; nyd det alt sammen, søg stadig nye Eventyr, og vær ikke bange for noget.

Vort Aarhundrede trænger til en ny Hedonisme. De kunde være dens levende Symbol; der er ikke noget, De ikke kan opnaa med Deres Ydre. Verden tilhører Dem for en kort Tid.

Lige da jeg traf Dem, saá jeg, at De aldeles ikke vidste, hvad De i Virkeligheden kunde blive. Der var saa meget i Dem, som bedaarede mig, at jeg syntes, jeg maatte fortælle Dem noget om Dem selv; jeg syntes, det vilde være saa sørgeligt, om De skulde gaa tabt; for De har kun saa kort Tid at leve i — saa sørgelig kort.

De simple Markblomster visner, men de blomstrer igen, og Guldregnen derhenne bliver ligesaa gylden næste Juni, som den er nu. Om en Maaned kommer der blaa Stjerner paa den Klematis dèr,

og Aar efter Aar vil de vise sig igen i dens Blades grønne Nat. Men vi faar aldrig vor Ungdom tilbage. De Lykkens Pulsslag, som banker i os, naar vi er tyve Aar, de bliver slappe. Vore Lemmer svigter os, vore Sanser visner. Vi svinder ind til modbydelige Marionetter, der jages af Mindet om de Følelser, som vi var saa bange for, og de raffinerede Fristelser, som vi ikke vovede at hengive os til. — Ungdom! Ungdom! Der gives slet ikke noget i Verden uden Ungdom.

Dorian Gray lyttede forbavset og med vidtaabne Øjne. Syrenkvisten faldt ud af hans Haand ned paa Grusgangen. En lodden Bi kom hen og summede over den et Øjeblik og gav sig saa til at klavre rundt paa alle de smaa Blomsters brogede Kronblade. Han stirrede paa den med den mærkelige Interesse for ligegyldige Ting, som man prøver at vække, naar noget meget vigtigt fængsler En, eller naar man gribes af en Stemning, man ikke kan udtrykke, eller naar en ængstende Tanke pludselig tager Magten og forlanger, at man skal give efter. — Lidt senere fløj Bien bort og krøb ind i det spraglede Kræmmerhus paa en orientalsk Konvolvolus; det saa først ud, som Blomsten skælvede, saa svajede den hengiven frem og tilbage.

Pludselig viste Hallward sig ved Atelierdøren og vinkede ad dem med store Bevægelser.

De saá paa hinanden og smilede.

— Jeg venter paa Jer, raabte han. Kom nu ind, Lyset er aldeles udmærket, og I kan tage Jeres Drikkevarer med.

De rejste sig og slentrede ned ad Gangen sammen; to grønhvide

Sommerfugle flagrede forbi, og i Pæretræet nede i Haven begyndte en Drossel at synge.

— Er De glad over at have truffet mig? spurgte Lord Henry og saá paa ham.

— Ja, jeg er glad nu; Gud ved, om det altid bliver ved?

— Altid — det er et græsseligt Ord; jeg gyser, naar jeg hører det. Damer holder saa meget af det; de ødelægger ethvert Æventyr ved at prøve at faa det til at vare evigt. Det er forresten ogsaa et aldeles meningsløst Ord; Forskellen mellem en lille Forelskelse og en Følelse for hele Livet, er kun, at den første varer lidt længe!

Da de gik ind i Atelieret lagde Dorian Gray sin Haand paa Lord Henrys Arm: — Hvis dette er Tilfældet, saa lad vort Venskab være en lille Forelskelse, hviskede han og rødmede over sin Dristighed. Saa traadte han op paa Forhøjningen og indtog sin Stilling.

Lord Henry kastede sig i en bred Kurvestol og saá paa ham. Penslens Strøg og Slag paa Lærredet var den eneste Støj, som brød Stilheden, undtagen naar Hallward nu og da traadte tilbage for at se sit Arbejde paa Afstand. Gyldent Støv dansede i de skraa Straaler, der strømmede gennem den aabne Dør, og det var, som om Rosernes tunge Duft bredte sig ud over hver eneste Ting i Rummet.

Omtrent et Kvarter efter holdt Hallward op at male; han saá først længe hen paa Dorian Gray og derefter længe paa Maleriet, medens han bed i Skaftet paa sin store Pensel. Saa smilede han.

— Det er helt færdigt, raabte han endelig; han bøjede sig ned og tegnede sit Navn med tynde, ildrøde Bogstaver i det venstre Hjørne af Lærredet.

Lord Henry kom over og saá paa Billedet; ja, det var et vidunderligt Kunstværk, og ogsaa Ligheden var glimrende.

— Kære Ven, jeg maa virkelig lykønske dig af mit ganske Hjærte! — Hr. Gray, kom og se paa Dem selv.

Den unge Mand fo'r sammen, som om han var blevet vakt af en Drøm. — Er det virkelig færdigt, sagde han stille og gik ned fra Forhøjningen.

— Fuldstændig færdigt, sagde Hallward — og du har staaet glimrende idag; jeg er dig uhyre taknemmelig.

— Det er min Skyld ene og alene, afbrød Lord Henry — ikke sandt?

Dorian svarede ikke, men gik ligegyldig hen foran sit Portræt og vendte sig mod det. Da han saá det, traadte han et Skridt tilbage, og hans Kinder blev røde af Glæde, Øjnene lyste, som om han kendte sig selv for første Gang. Han stod ubevægelig og forundret, med en uklar Følelse af, at Hallward talte til ham; men han anede ikke, hvad der blev sagt. Dette Billede af hans egen Skønhed kom over ham som en Aabenbaring, han havde aldrig kendt den før. Han havde bare taget Basil Hallwards Komplimenter som Venskabets smigrende Overdrivelser; han havde hørt paa dem, smilt ad dem og glemt dem, de havde ikke haft nogen Indflydelse paa ham. Saa var Lord Henry kommet med sin mærkelige Lovtale for Ungdommen og det grusomme Varsel om dens Korthed; det havde slaaet ned i ham; og nu da han stod her og stirrede paa sin egen Skønheds Spejlbillede, saa forstod han, hvor sandt det var altsammen.

Ja, der vilde komme en Dag, hvor hans Ansigt blev vissent og ryn-

ket, hans Øjne matte og farveløse, hans Legemes Skønhed brudt og vansiret. Rødmen vilde gaa af hans Læber, og den gyldne Glans vilde stjæle sig bort fra hans Haar. Det Liv, som skulde skænke ham en Sjæl, vilde dræbe hans Legeme, han vilde blive simpel, grim og modbydelig at se paa.

Et skarpt Slag af Smærte huggede ham som en Kniv, da han tænkte paa dette, og hver lille Fiber dirrede i ham derved. Hans Øjne blev matte som Ametyst, og der lagde sig en Dug af Taarer over dem; det var, som en Ishaand tog paa hans Hjærte.

— Synes du ikke om det, raabte Hallward til sidst, han følte sig lidt saaret af Tavsheden og vidste ikke, hvad den betød.

— Jo vist synes han om det, sagde Lord Henry — hvem skulde ikke synes om det? Det er noget af det bedste i hele den moderne Kunst. Jeg giver dig alt, hvad du vil for det; jeg maa have det.

— Det er ikke mit.

— Hvis er det da?

— Dorians, naturligvis.

— Naa, han kan sagtens.

— Hvor det er sørgeligt, sagde Dorian Gray stille og saá paa sit eget Portræt. — Hvor det er sørgeligt! Jeg bliver gammel og grim og modbydelig, men dette Maleri er evig ungt; det bliver aldrig ældre end nu paa denne Junidag. Gid det var omvendt, gid det var mig, som altid skulde være ung, og Billedet, som skulde ældes. Saa — ja saa vilde jeg give alt andet bort. Nej, der er intet i Verden, jeg ikke vilde give . . . gerne min egen Sjæl!

— Du vilde næppe synes om det Arrangement, vel Basil? raabte

Lord Henry og lo, — det vilde være temmelig haarde Betingelser for dig!

— Ja jeg vilde rigtignok bestemt modsætte mig det!

Dorian Gray vendte sig og saá paa ham. — Ja, det tror jeg ogsaa, du vilde, Basil; du holder mere af din Kunst end af dine Venner. Jeg er ikke mere værd for dig end en grøn Broncefigur, maaske ikke en Gang dét, tænker jeg.

Hallward stirrede forskrækket paa ham, det lignede Dorian saa lidt at sige saadan noget, han saá næsten ud til at være vred, Ansigtet blussede, og Kinderne var glødende.

— Aa ja, vedblev han, jeg er mindre værd for dig end din Elfenbens-Hermes eller din Sølv-Faun, dem vil du altid holde af. Hvorlænge vil du holde af mig? Til jeg faar min første Rynke maaske. Nu forstaar jeg, at naar man mister sin Skønhed — ligemeget hvordan den er — saa mister man alt; det har dit Billede lært mig. Lord Henry har fuldstændig Ret, Ungdommen er det eneste, der er værd at eje; naar jeg mærker, at jeg bliver gammel, saa tager jeg Livet af mig.

Hallward blev bleg og greb hans Haand. — Dorian, du maa ikke sige saadan noget. Jeg har aldrig haft en Ven som dig og faar heller aldrig nogen anden; du er da ikke skinsyg paa døde Ting, vel?

— Jeg er skinsyg paa alt, hvis Skønhed ikke skal dø; jeg er skinsyg paa det Portræt, du har malet af mig; hvorfor skal det beholde, hvad jeg maa miste? Hvert Minut, der gaar, tager noget fra mig og giver noget til Billedet. Aa, gid det blot var omvendt, gid Billedet kunde forandre sig, og jeg altid kunde være, hvad jeg nu er. — Hvor-

for har du malet det? Der kommer en Tid, da det vil spotte mig, spotte mig grusomt.

Hans Øjne var fulde af hede Taarer, han rev sin Haand til sig og kastede sig paa Sofaen med Hovedet begravet i Puderne, som om han bad.

— Dette er din Skyld, Harry, sagde Hallward bittert.

— Min Skyld?

— Ja, din; og det ved du meget godt!

Lord Henry trak paa Skuldrene. — Dette er den sande Dorian Gray, det er Sagen!

— Nej det er ikke!

— Naa ja, hvad vedkommer det saa mig?

— Du skulde være gaaet, da jeg bad dig.

— Jeg blev, da du bad mig.

— Harry, jeg kan ikke skændes med mine to bedste Venner paa én Gang; men nu har I begge faaet mig til at hade det fineste Arbejde, jeg nogensinde har gjort, og nu skal det ødelægges. — Og hvad er dette Billede i Grunden andet end Farver paa et Lærred? Det skal ikke kunne komme til at gøre os tre noget ondt!

Dorian Gray hævede sit gyldne Hoved fra Puderne og saá paa ham, bleg i Ansigtet og med taarerøde Øjne. Hallward gik hen til et Fyrretræs Malerbord, som stod under det store Vindu. Hvad bestilte han? Hans Hænder søgte rundt i en Bunke Tuber og tørre Pensler. Jo, det var en lang Spartel med et tyndt, smidigt Staalblad. Endelig havde han fundet den, han vilde sprætte Lærredet op.

Halvkvalt af Hulken sprang Dorian pludselig op fra Sofaen, løb

over til Hallward, rev Kniven ud af hans Haand og kastede den langt ned i Atelieret. — Lad være, Basil, lad være, raabte han; — det vilde være Mord.

— Det glæder mig, at du endelig anerkender mit Arbejde, Dorian, sagde Hallward koldt, da han var kommet sig af Overraskelsen — det troede jeg aldeles ikke, du vilde.

— Anerkende det? Jeg elsker det, det er en Del af mig selv; nu forstaar jeg det.

— Godt, saa snart du er blevet tør, skal du blive ferniseret og indrammet og sendt hjem; saa kan du gøre med dig selv, hvad du vil.

Han gik hen over Gulvet og ringede paa Klokken efter The. — Du vil vel nok have The, ikke sandt Dorian? Og du ogsaa, Harry? The er den eneste stilfærdige Glæde, som vi har tilbage.

— Jeg sætter megen Pris paa stilfærdige Glæder, sagde Lord Henry — det er de rige og sammensatte Naturers sidste Tilflugt; men jeg holder ikke af Scener undtagen paa Teatret. I er dog nogle naragtige Fyre begge to; jeg gad vide, hvem der definerede Mennesket som et Dyr med Forstand. Det er den mest overilede Definition, der nogensinde er blevet lavet. Mennesket har mange Ting, men ikke Forstand; det glæder mig iøvrigt, at det ikke er Tilfældet, skønt jeg nok vilde ønske, at I to kunde lade være at skændes om det Billede. Du skulde meget hellere lade mig faa det, Basil, den tossede Dreng bryder sig ikke meget om det, og det gør jeg.

— Hvis du lader nogen anden end mig faa det, Basil, saa tilgiver jeg dig aldrig, raabte Dorian Gray — og jeg taaler ikke, at nogen kalder mig en tosset Dreng.

— Du ved, at Billedet er dit; jeg gav dig det jo, før det var til.

— Og De ved ogsaa, at De er en lille Smule tosset, og at De i Grunden ikke har noget imod at blive kaldt en Dreng.

— Jeg vilde have haft meget imod det i Morges, Lord Henry.

— Aa, i Morges! De har levet siden den Tid.

Det bankede paa Døren, og Tjeneren kom ind med en Thebakke, som han satte paa et lille japansk Bord. En Dreng bragte to halvkugleformede Porcellænsskaale, og Dorian Gray gik hen og skænkede Theen. De to andre slentrede over til Bordet og kiggede efter, hvad der var under Laagene.

— Lad os gaa i Teatret i Aften, sagde Lord Henry. — Der maa sikkert være noget at se et eller andet Sted. Jeg har lovet at spise til Middag hos White, men det er kun med en gammel Ven, saa jeg kan sende ham et Telegram og sige, at jeg er syg, eller at jeg ikke kan komme paa Grund af en senere Invitation. Det synes jeg, vilde være en ganske fiks Undskyldning; den vilde gøre Virkning ved sin Aabenhjærtighed!

— Det er saa besværligt at trække i Kjole, vrissede Hallward — og naar man faar den paa, er den saa frygtelig grim.

— Ja, svarede Lord Henry drømmende — vore Dages Klædedragt er smagløs; mørk og nedtrykkende. Synden er det eneste farverige, vi har tilbage i disse Tiders Liv.

— Du maa virkelig ikke sige saadan noget, naar Dorian hører paa det, Harry.

— Hvilken af dem? Den Dorian, som staar og skænker The for os, eller den paa Billedet?

— Begge to.

— Jeg vilde gærne i Teatret med Dem, Lord Henry, sagde Dorian.

— Saa skal De virkelig komme der; og du med, Basil, ikke sandt?

— Nej, jeg kan desværre ikke; jeg har en Mængde Arbejder at gøre.

— Naa, ja ja; saa gaar De og jeg alene?

— Det vilde være forfærdelig morsomt.

Basil Hallward bed sig i Læben og gik med sin Kop i Haanden hen til Billedet. — Jeg bliver hos den sande Dorian, sagde han trist.

— Er dét den sande Dorian? raabte Originalen til Portrættet og løb hen til ham — ligner jeg virkelig det?

— Ja, du ligner det virkelig!

— Basil, er det ikke vidunderligt!

— Du ligner det i hvert Fald af Udseende. Men det forandrer sig aldrig; det er en stor Ting.

— Aa, hvor Folk altid vaaser om Uforanderlighed og Trofasthed, spottede Lord Henry. — Og i Grunden er Troskab nu bare et rent legemligt Spørgsmaal; det har intet at bestille med vor Viljekraft. Unge Mænd vilde gærne være tro, men de er det ikke; gamle Mænd vil gærne være utro, men de kan ikke. Mere er der ikke at sige om den Ting.

— Lad være at gaa i Teatret i Aften, Dorian, sagde Hallward. — Bliv her og spis til Middag hos mig.

— Det kan jeg virkelig ikke.

— Hvorfor ikke?

— Fordi jeg har lovet Lord Henry at gaa med ham.

— Han synes saamænd ikke bedre om dig, fordi du holder dine Løfter, han bryder altid sine egne selv. Jeg beder dig, lade være at gaa! — Aa jo, jeg beder dig alvorligt!

Den unge Fyr betænkte sig og saá over paa Lord Henry, der betragtede dem henne fra Thebordet med et fornøjet Smil.

— Jeg maa gaa, Basil, svarede Dorian.

— Godt, sagde Hallward og gik hen og satte sin Kop paa Bakken. — Klokken er temmelig mange, og da I skal klæde Jer paa, saa skulde I vist ikke spilde Tiden. — Farvel Harry, Farvel Dorian, kom snart igen til mig, kom i Morgen.

— Ja.

— Du glemmer det vel ikke?

— Nej, naturligvis.

— Og — Harry . . .

— Ja?

— Husk, hvad jeg bad dig om ude i Haven i Formiddags.

— Det har jeg glemt!

— Jeg stoler paa dig.

— Gid jeg kunde stole paa mig selv, sagde Lord Henry og lo. — Kom, Hr. Gray, min Vogn holder derude, jeg kan sætte Dem af ved Deres Dør. Farvel, Basil, det var en meget morsom Eftermiddag.

Da Døren lukkedes efter dem, kastede Hallward sig paa Sofaen, og der kom et forpint Udtryk over hans Ansigt.

Ved Halv-Et-Tiden næste Dag gik Lord Henry fra Curzon Street over til Albany for at besøge sin Onkel, Lord Fermor, en munter, men temmelig ubehøvlet, gammel, ugift Herre. Fattige Folk kaldte ham gerrig, fordi han ikke gav dem noget; men i Selskabsverdenen ansaa man ham for ødsel, fordi han bespiste de Mennesker, som morede ham.

Hans Fader havde været engelsk Ambassadør i Madrid paa den Tid, da Isabella var ung, og ingen endnu havde tænkt paa Prim. Men han havde trukket sig tilbage fra Diplomatiets Tjeneste i et Øjebliks Ærgrelse over, at man ikke tilbød ham Gesandtskabet i Paris, en Stilling, som han mente at fortjene paa Grund af sin Stand, sin Magelighed, det gode Engelsk i Depecherne og sin overdrevne Forlystelsessyge. Sønnen, som var sin Faders Sekretær, trak sig tilbage sammen med Chefen, hvilket man dengang fandt var meget dumt. Men da han nogle Maaneder efter arvede Faderen, hengav han sig til et alvorligt Studium af den store aristokratiske Kunst — slet intet at bestille. Han ejede hele to Huse, men holdt mest af at leje sig et Par Værelser, da det var mindst ubekvemt; og saa spiste han de fleste Maaltider i Klubben. Af og til saá han til sine Kulgruber og undskyldte denne plebejiske Flid med, at den eneste For-

del ved at eje Kul var, at saa havde man Raad til at fyre med Brænde paa sin egen Arne. I Politik var han altid Tory, undtagen naar Torierne var ved Roret; saa haanede han dem nemlig for at være en Bande Radikalere. Han var en Helt overfor sin Tjener, som skældte ham ud, og en Rædsel for sin Familje, som han til Gengæld skældte ud.

Kun England kunde have frembragt ham, og han paastod altid, at Landet gik i Hundene. Hans Principper var gammeldags, men der var meget tiltalende ved hans Bornerthed.

Da Lord Henry kom ind i Stuen, traf han sin Onkel siddende i en grov Jagtfrakke. Han røg en Cerut og brummede over T i m e s.

— Naa Henry, sagde den gamle Herre — hvorfor er du kommet saa tidligt ud; jeg troede aldrig, at I Levemænd stod op før Klokken 2 og lod Jer se før 5.

— Af ren Familjeføelelse, forsikrer jeg, Onkel George, der er noget, jeg gerne vil plukke dig for.

— Det er vel Penge, sagde Lord Fermor og gjorde en Grimasse. — Naa, sæt dig ned og fortæl. Nutildags tror de unge Mennesker, at Pengene er alt.

— Ja, svarede Lord Henry og arrangerede sin Knaphulsblomst — og naar de bliver gamle, saa ved de det. Men jeg trænger ikke til Penge. Det er kun Folk, der betaler deres Gæld, som behøver dem, Onkel George, og det gør jeg aldrig. Kredit er de yngre Sønners Kapital, og den kan man leve udmærket paa. Det, som jeg ønsker, er Belæring, naturligvis ikke nyttig Belæring, men unyttig Belæring.

— Jeg kan fortælle dig alt, hvad der staar i en engelsk Statskalender, Harry, skønt disse Fyre nutildags skriver en Mængde Vrøvl.

Da jeg var i Diplomatiet, gik alting bedre; men nu hører jeg, at man antager Folk efter Eksamen — ja, og hvad fører det til? Eksamener er det rene Humbug fra Begyndelsen til Enden. Hvis man er en Gentleman, ved man allerede tilstrækkeligt, og er man det ikke, gør al Ens Viden bare Skade.

— Dorian Grays Navn staar ikke i Statskalenderen, Onkel George, sagde Lord Henry træt.

— Dorian Gray? Hvem er det? spurgte Lord Fermor og rynkede sine buskede, hvide Øjenbryn.

— Det er netop det, jeg er kommet for at faa at vide, Onkel George. Eller rettere sagt, jeg ved godt, hvem han er. Han er Barnebarn af den sidste Lord Kelso. Hans Moder var en Devereux, Lady Margaret Devereux. Nu maa du fortælle mig noget om hende. Hvad var hun for en Dame, hvem ægtede hun? Du kender omtrent alle fra din Tid, saa du kunde ogsaa have kendt hende. Jeg har stor Interesse for Dorian Gray, jeg har nylig truffet ham.

— Kelso's Barnebarn! svarede den gamle Herre — Kelso's Barnebarn! . . . Ja vist . . . Jeg har kendt hans Moder nøje. Jeg var vist med ved hendes Daab. Hun var en usædvanlig smuk Pige, Margaret Devereux, og gjorde alle Mandfolkene rasende ved at rende bort med en ung Fyr, som ikke ejede en Skilling, en ren Plebejer, du, Underofficer i Fodfolket eller saadan noget. Javist. Jeg husker det hele, som det var hændt i Gaar. Den stakkels Fyr blev dræbt i en Duel i Spa, et Par Maaneder efter Ægteskabet. Der blev fortalt en modbydelig Historie om det. Man sagde, at Kelso fik en Slyngel af en Æventyrer, en sjofel Belgier, til at fornærme hans Sviger-

søn offentligt — han betalte ham for det, du, og den Slyngel spiddede Staklen som en Due. Historien blev dysset ned, men min Tro om ikke Kelso i lang Tid efter maatte sidde og spise sine Koteletter alene i Klubben. Han tog sin Datter med tilbage, hørte jeg, og hun talte aldrig til ham senere. Aa ja, det var en grim Affære. Pigen døde ovenikøbet, døde inden Aaret var omme. Naa, hun efterlod en Søn? Saa? Det havde jeg glemt. Hvad er det for en Fyr? Hvis han ligner sin Mor, maa han se vældig godt ud.

— Ja, han ser godt ud, indrømmede Lord Henry.

— Jeg haaber, han falder i gode Hænder, vedblev den gamle. — Der skulde ligge en ordenlig Hoben Penge til ham, hvis Kelso gjorde ham hans Ret. Moderen havde nemlig ogsaa Penge. Alle Selby Godserne tilfaldt hende efter Bedstefaderen. Hendes Bedstefader hadede Kelso og kaldte ham en sjofel Hund. Det var han ogsaa. Han kom engang til Madrid, medens jeg var der. Min Tro, om jeg ikke skammede mig over ham. Dronningen har tit spurgt mig ud om den engelske Adel, som altid skændtes med Droskekuskene om Betalingen. Ja, der blev lavet en ækel Historie om alt det. Jeg vovede ikke at vise mit Ansigt ved Hoffet i en Maaned. Jeg haaber, han behandlede sit Barnebarn bedre end sine Kuske.

— Det ved jeg ikke, svarede Lord Henry. Jeg tænker, at Drengen bliver velhavende. Han er ikke myndig endnu. Han ejer Selby, ved jeg. Det har han fortalt mig og . . . hans Mor var meget smuk?

— Margaret Devereux var en af de vidunderligste Skabninger, jeg nogensinde har set. Jeg forstaar ikke, hvad i Alverden der fik hende til at opføre sig saadan, som hun gjorde. Hun kunde have

ægtet, hvem hun end havde Lyst til. Carlington var vild efter hende, men hun var romantisk anlagt. Det var alle Kvinderne i den Slægt. Mændene duede ikke til noget, men du min Gud, hvor Kvinderne var vidunderlige. Carlington krøb til hende paa sine Knæ. Det har han selv fortalt mig. Hun lo af ham; og i den Tid fandtes der ellers ingen Pige i London, som ikke var ude efter ham. Og apropos, Harry, siden vi taler om dumme Ægteskaber — hvad er det for noget Vanvid, din Fader fortæller mig om Dartmoor, der virkelig vil gifte sig med en amerikansk Pige? Er de engelske ikke gode nok for ham?

— Det er stærkt paa Mode at gifte sig med de amerikanske for Tiden, Onkel George.

— Jeg holder paa de engelske Kvinder imod alle andre i Verden, Harry, sagde Lord Fermor og slog med knyttet Haand i Bordet.

— Odds er for Amerikanerne.

— De taber sig hurtigt, har jeg hørt.

— I det lange Løb taber de sig, men de er storartede i Forhindringsløb. De klarer Sagerne i Farten. Jeg tror næppe, at Dartmoor faar Held med sig.

— Hvem er hendes Forældre? brummede den gamle Herre. — Har hun nogen?

Lord Henry rystede paa Hovedet. — De amerikanske Piger er ligesaa flinke til at skjule deres Familje, som engelske Damer til at skjule deres Fortid, sagde han og rejste sig for at gaa.

— De er vel Svineslagtere.

— Det haaber jeg, Onkel George, for Dartmoors Skyld. Jeg har

hørt, at Svineslagtning er den mest indbringende Forretning i Amerika, næst efter Politik.

— Er hun smuk?

— Hun fører sig, som hun var smuk. Det gør de fleste amerikanske Damer. Det er Hemmeligheden ved deres Trylleri.

— Hvorfor kan disse amerikanske Kvinder ikke blive i deres eget Land? Man fortæller ellers altid, at det er Kvindernes Paradis.

— Det er det ogsaa. Og det er Grunden til, at de, ligesom Eva, har saadan en umaadelig Hast med at komme ud af det, sagde Lord Henry. — Farvel, Onkel George. Jeg kommer for sent til Frokost, hvis jeg bliver længere. Tak, fordi du gav mig de Underretninger, jeg vilde have. Jeg er altid glad ved at høre saa meget som muligt om mine nye Venner og saa lidt som muligt om mine gamle.

— Hvor spiser du Frokost, Harry?

— Hos Tante Agatha. Jeg har inviteret mig selv og Dorian Gray. Han er blevet hendes nyeste Protegé.

— Naa. Sig din Tante Agatha, at hun ikke mere skal plage mig med sine Velgørenhedsbønner. Jeg bliver snart syg af dem. Den gode Dame tror vist, at jeg ikke har andet at bestille end at skrive Checks ud til hendes dumme Idéer.

— Javel, Onkel, det skal jeg sige; men det nytter ikke. Menneskekærlige Folk taber enhver Sans for Menneskelighed. Det er deres særlige Karaktertræk.

Den gamle Herre brummede indrømmende og ringede efter sin Tjener.

Lord Henry gik langs den lave Buegang til Burlington Street og vendte sig derefter mod Berkeley Square.

Naa, det var altsaa Historien om Dorians Forældre? Saa brutalt som den lød, havde den nu grebet ham, fordi den virkede som et sært, næsten moderne Æventyr. En skøn Kvinde, som sætter alt paa Spil for en vanvittig Lidenskab. Et Par vildt lykkelige Uger, afbrudt af en hæslig, nedrig Forbrydelse. Maaneder af usigelig Kval og saa et Barn, født i Smerte. Moderen revet bort af Døden, Drengen ladt tilbage til Ensomhed og en gammel, følelsesløs Mands Tyranni. Ja, det var en interessant Baggrund. Den gav ham en Nimbus, gjorde ham ligefrem mere fuldkommen. Bag enhver sjælden Skabning laa der en Tragedie. Hele Verden maatte være i Fødselsveer, før den ringeste Blomst kunde springe ud . . . Og hvor han havde været henrivende ved Middagen i Aftes, da han sad med skræmte Øjne og halvaabne Læber i frygtsom Glæde ovre paa den anden Side af Bordet i Klubben, hvor de røde Lyseskærme kastede Rosenskær over hans Ansigts vaagnende Vidunder. At tale til ham var som at spille paa en udsøgt Violin. Han gav Svar for hver eneste Berøring og Strøg af Buen . . . Der var noget frygtelig gribende ved at benytte sin Indflydelse paa andre. Der fandtes intet, som kunde sammenlignes dermed. At vise sin egen Sjæl frem i en skøn Skikkelse og lade den dvæle saadan et Øjeblik; at høre sine egne Tanker komme tilbage som et Ekko med forøget Klang af Ungdom og Sanser; at indgyde sin Natur i en anden som en hemmelighedsfuld Vædske eller en sær Duft: der var en sand Glæde i dét. — Maa-

ske den mest tilfredsstillende Fryd, som var ladt os tilbage i en Tid, der er saa indskrænket og simpel som vor, en Tid, der er saa groft dyrisk i sine Nydelser og saa groft gemen i sine Maal . . Det var ogsaa en vidunderlig Type, denne unge Mand, som han ved et rent Tilfælde havde truffet i Basils Atelier — eller i hvert Fald kunde han dyrkes til en vidunderlig Type. Han ejede baade Ynde og den Ungdommens hvide Renhed og Skønhed, som de gamle græske Marmore har gemt til os. Der var intet, man ikke kunde skabe af ham. Han kunde gøres til en Kæmpe eller et Legetøj. Hvor det var Synd, at saa megen Skønhed engang blev nødt til at visne! — — Og Basil! Hvor han var interessant som Genstand for psykologisk Studium! Det ny Syn paa Kunst, den friske Maade at betragte Livet paa, der var indgivet ham saa mærkeligt af En, som slet ikke anede noget om det hele. Hin tavse Aand, der dvæler i de taagede Skove og vandrer usynlig paa aaben Mark, havde pludseligt aabenbaret sig som en Dryade uden Frygt, fordi der i den søgende Sjæl var blevet vakt det vidunderlige Klarsyn, som faar det Vidunderlige at skue. Det, som i Virkeligheden kun var Omrids, blev selv til en mere fuldkommen Form og kastede Skygge. — Aa, hvor det var dejligt! Han huskede saadan noget fra Verdenshistorien. Var det ikke Plato, hin Tænkningens Kunstner, som først havde undersøgt det? Var det ikke Michelangelo, som havde formet det i en Sonet-Krans? Men i vor egen Tid var det sjældent . . . Ja, han vilde prøve at være for Dorian Gray, hvad Drengen selv — uden at ane det — var for Maleren, som havde skabt det herlige Billede. Han vilde prøve at beherske ham — gjorde det allerede halvt. Han vilde under-

kaste sig denne vidunderlige Sjæl. Der var noget besnærende ved denne unge Mand, Kærlighedens og Dødens egen Søn.

Pludselig standsede Lord Henry og saá op paa Husene. Det viste sig, at han var gaaet et Stykke forbi Tantens Bolig, saa smilede han for sig selv og vendte om. Da han traadte ind i den svagt oplyste Forhal, sagde Tjeneren, at de var gaaet til Bords. Han gav en af Husets Folk sin Hat og Stok og gik ind i Spisestuen.

— Som sædvanlig for sent, raabte Tanten og rystede paa Hovedet.

Han opfandt en letkøbt Undskyldning, og da han havde taget den ledige Plads ved hendes Side, saá han sig omkring, hvem der var tilstede. Dorian hilste sky paa ham nede fra Bordenden, en Glædesrødme stjal sig hen over hans Kinder. Lige overfor sad Hertuginden af Harley, en usædvanlig elskværdig og munter Dame. Alle, som kendte hende, holdt af hende. Hun var af denne kraftige arkitektoniske Bygning, som vor Tids Historikere kalder Fedme — naar det ikke er Hertuginder. Ved hendes højre Side sad Sir Thomas Burdon, radikalt Medlem af Parlamentet. Han fulgte Partiets Leder i Politik, og i Privatlivet fulgte han de bedste Kokke, spiste med Torierne og stemte med de Liberale, i Overensstemmelse med en god og gammel Skik. Pladsen ved hendes venstre Side var besat med Erskine of Treadly, en meget elskværdig og oplyst Mand, der imidlertid var falden hen i den daarlige Vane at tie stille, fordi han — som han engang forklarede Lady Agatha — havde sagt alt, hvad han havde at sige, før sit tredvte Aar. Lord Henrys egen Borddame var Fru Vandeleur, en af Tantens ældste Veninder, den skæreste

Helgen blandt Kvinder, men saa forfærdelig sjusket, at hun mindede om en daarligt indbunden Salmebog. Heldigvis havde hun paa sin anden Side Lord Faudel, en fremragende intelligent, halvgammel Middelmaadighed, saa bar i Hovedet som en Ministertale i Underhuset. Ham konverserede hun med den umaadelige Alvor, der er en utilgivelig Synd, som alle hjærtensgode Mennesker giver efter for, og ingen af dem nogensinde helt undslipper.

— Vi snakker om den arme Dartmoor, Lord Henry, raabte Hertuginden og nikkede opmuntrende til ham over Bordet. — Tror du virkelig, han vil gifte sig med denne fortryllende unge Pige?

— Jeg tror, det er hende, der har besluttet sig til at fri til ham.

— Aa, hvor det er forfærdeligt. Det skulde man virkelig se at forhindre.

— Jeg ved fra udmærket Kilde, at hendes Fader handler med amerikansk Tørfisk, sagde Sir Thomas Burdon med foragtende Mine.

— Min Onkel mente netop, at det skulde være en Svineslagter, Sir Thomas.

— Tørfisk! Hvad er egenlig amerikansk Tørfisk? spurgte Hertuginden og strakte Armene i Vejret og lagde Tryk paa er.

— Amerikanske Bøger, svarede Lord Henry og tog et Stykke Vagtel.

Hertuginden saá forlegen paa ham.

— Bryd Dem ikke om ham, Kære, hviskede Lady Agatha. — Han mener aldrig, hvad han siger.

— Da Amerika blev opdaget — sagde det radikale Medlem og begyndte at aflevere nogle langvarige Kendsgerninger. Som alle Folk,

der vil udtømme et Spørgsmaals Enkeltheder, udtømte han sine Tilhøreres Taalmodighed. Hertuginden sukkede og benyttede sig af sin Ret til Afbrydelse: — Gid det Land blot aldrig var blevet opdaget, sagde hun pludseligt — det har taget alle Chancerne fra vore egne unge Piger. Det er virkelig ikke pænt.

— Muligvis er Amerika slet ikke blevet opdaget, sagde Erskine, — jeg vilde nærmest sige, at det blot var blevet afsløret!

— Men jeg har set visse Eksemplarer af Beboerne derovre, svarede Hertuginden — jeg maa tilstaa, at de i Reglen er overordentlig nydelige. Og saa klæder de sig elegant. De faar alle deres Dragter fra Paris. Gid jeg selv havde Raad til dét.

— Man siger, at naar gode Amerikanere dør, saa vandrer de til Paris, klukkede Sir Thomas, som ejede en rig Garderobe af Humors aflagte Klæder.

— Virkelig, udbrød Hertuginden — og hvor farer de onde Amerikanere hen efter Døden?

— Til Amerika, sagde Lord Henry kort.

Sir Thomas rynkede Panden: — Jeg tror næsten, at Deres Nevø har noget bestemt imod det store Land derovre, sagde han til Lady Agatha — jeg har rejst tværs gennem det i Salonvogne, der var stillet til Disposition af Direktørerne, som er særdeles høflige i den Slags Sager. Jeg forsikrer Dem, det er højst opdragende at se alt dét.

— Men behøver man virkelig at se Chicago for at være velopdragen? spurgte Erskine med klagende Røst. — Jeg har ikke nogen videre Lyst til den Tur.

Sir Thomas slog ud med Haanden: — Hr. Erskine of Treadley

ejer Verden paa sine Boghylder. Vi praktiske Folk s e r paa Tingene i Stedet for at læse om dem. Amerikanerne er højst interessante Folk; de er saa retlinjede, jeg tror, det er deres særegne Karaktertræk; ja, kære Erskine, det er et absolut s t r a i g h t Folkefærd — der findes ikke Vrøvl hos Amerikanerne.

— Hvor det maa være rædsomt! raabte Lord Henry — jeg kan finde mig i brutal Magt — men brutal Ret er utaalelig. Det er ikke f a i r p l a y, det er ligesom at slaa u n d e r Klogskabens Bæltested!

— Det forstaar jeg ikke, sagde Sir Thomas og blev lidt rød.

— Jeg forstaar Dem, Lord Henry, hviskede Erskine smilende.

— Ja, Paradokser er jo meget rare paa en Maade, begyndte Sir Thomas.

— Var dette et Paradoks? spurgte Erskine — det troede jeg ellers ikke. Men maaske. Paradoksernes Vej er Sandhedens Vej. For at lære Virkeligheden ordentligt at kende maa vi først se den i stramt Trikot. Naar Sandheden begynder at slaa Kraftspring, saa kan man bedømme den.

— For Himlens Skyld, sagde Lady Agatha — hvor I Mænd dog kan snakke. Jeg kan aldrig i Livet forstaa, hvad I egentlig taler om. — Fy — Harry, jeg er meget vred paa dig. Hvorfor prøver du at faa vor velsignede Dorian Gray til at opgive sit Arbejde i East End? Jeg forsikrer dig, at han vilde være uvurderlig dèrnede — de vilde blive henrykte over hans Spil.

— Jamen jeg vil hellere have, at han skal spille for mig! raabte Lord Henry smilende og saa' ned mod Bordenden og mødte et lysende Blik.

— Men de er jo saa ulykkelige nede i Whitechapel — vedblev Lady Agatha.

— Jeg kan have Medlidenhed med alt i Verden undtagen med den Form for Ulykke, sagde Lord Henry og trak paa Skuldrene. Den har jeg ikke nogen Sympathi for. Den er for grim, for rædselsfuld, for fortvivlende. Der er noget ligefrem sygeligt ved den moderne Rørelse over Folks Lidelser, man skulde blive rørt over Farve og Skønhed og Livsglæde. Jo mindre der tales om Verdens Kvaler, jo bedre.

— Men alligevel er Fattigkvartererne et meget vigtigt Problem, bemærkede Sir Thomas og rystede alvorligt paa Hovedet.

— Ganske rigtigt! svarede den unge Lord — det er det samme Problem som Slaveriet — og vi prøver at løse det ved at more Slaverne.

Politikeren saá opmærksomt paa ham: — Hvilke Forandringer kan De da foreslaa?

Lord Henry lo: — Jeg bryder mig ikke om at forandre noget i England — undtagen Vejret. Jeg nøjes og føler mig tilfreds med at betragte det hele. Men da det nittende Aarhundrede har spillet Fallit paa Grund af en ganske overdreven Medlidenhed, saa foreslaar jeg, at vi nu henvender os til Videnskaben om Hjælp. Det rare ved Følelserne er, at de leder os vild; og det rare ved Videnskaben er, at den slet ikke vækker nogen Følelser.

— Men vore Ansvar er saa tunge, vovede Mrs. Vandeleur frygtsomt.

— Forfærdelig tunge, samstemmede Lady Agatha.

Lord Henry saá over paa Erskine:

— Godgørende Folk tager sig selv altfor alvorligt. Det er Verdens første Synd. Hvis de gamle Hulebeboere havde kunnet le, saa var Historien kommet til at se anderledes ud.

— De er mig virkelig til stor Trøst, raabte Hertuginden hurtigt — jeg har ellers altid haft ond Samvittighed, naar jeg kom og besøgte Deres Tante — thi jeg har ikke Spor af Interesse for Fattigkvarteret. Men i Fremtiden kan jeg altsaa se hende i Øjnene uden at rødme.

— Det er meget klædeligt at rødme, Deres Naade, bemærkede Lord Henry.

— Kun naar man er ung. Naar saadan gamle Damer som jeg rødmer, saa er det et daarligt Tegn. Aa, Lord Henry — gid De kunde sige mig, hvordan jeg skal blive ung igen.

Han tænkte sig om et Øjeblik:

— Kan De huske en eller anden Synd, som De har begaaet i Deres ganske unge Dage?

— Ja, desværre. Mange.

— Saa begaa dem paany, sagde han alvorligt. — For at faa sin Ungdom tilbage behøver man kun at gentage sine Letsindigheder.

— Det var en kostelig Teori! raabte hun — den maa jeg praktisere.

— En farlig Teori! kom det fra Sir Thomas' stramme Læber. Lady Agatha rystede paa Hovedet, men morede sig alligevel. Erskine blev opmærksom.

— Ja, fortsatte Lord Henry — dét er en af Livets store Hemmeligheder. Nutildags dør mange Mennesker af en Art snigende Snus-

fornuft — og opdager for sent, at det eneste, som man aldrig fortryder, det er sine Synder.

Latteren løb rundt om Bordet.

Han legede overmodigt med denne Tanke: kastede den ud i Luften og legede med den; lod den slippe bort og fangede den igen, fik den til at spille i alle de nye Indfalds Straaler og til at flyve højere paa Paradoksets Vinger. — Han mærkede, at Dorian Grays Øjne var fæstede paa ham; og den Følelse, at der mellem Tilhørerne sad En, hvis Sjæl han vilde bedaare, gav hans Vid ny Kraft og hans Fantasi stærkere Farve. Han var glimrende, utøjlet, ikke til at modsige. Han lokkede de andre ud af deres egen Natur, og de fulgte smilende hans Toner. Dorian tog ikke Øjnene fra ham, men sad som fortryllet, medens det ene Smil efter det andet jog over hans Læber, og hans Øjne blev mørke af forundrede Tanker.

Endelig traadte Virkeligheden atter ind i Stuen — klædt i vor Tids Dragt og i Skikkelse af en Tjener, som meldte Hertuginden, at hendes Vogn ventede. Hun vred Hænderne i komisk Fortvivlelse.

— Hvor ærgerligt! raabte hun — nu maa jeg gaa! Jeg skal hente min Mand i Klubben og køre med ham hen til et eller andet taabeligt Møde, hvor han skal dirigere. Kommer jeg for sent, saa bliver han rasende, og jeg vil ikke have nogen Scene, saa længe jeg har denne Hat paa. Den er alt for skrøbelig. Et haardt Ord vilde ødelægge den. — Nej, jeg maa gaa, kære Agatha. — Farvel, Lord Henry, De er aldeles henrivende og frygtelig demoraliserende. Jeg aner virkelig ikke, hvad jeg skal sige om alle Deres Teorier. De maa komme og spise til Middag hos os en Aften. Paa Tirsdag? Kan De paa Tirsdag?

— For Deres Skyld vilde jeg kaste alle andre overbord, sagde Lord Henry og bukkede.

— Tak, det er kønt og stygt af Dem! Husk saa at komme. — Og hun fejede ud af Stuen fulgt af Lady Agatha og de andre Damer.

Da Lord Henry havde taget Plads igen, flyttede Erskine sig hen i en Stol ved Siden af og lagde Haanden paa hans Arm.

— De taler enhver Bog ihjæl, sagde han — hvorfor skriver De aldrig nogen?

— Jeg holder saa meget af at læse, at jeg ikke bryder mig om at skrive. For Resten vilde jeg gærne skrive en Roman, den Roman skulde blive saa skøn som et persisk Tæppe og ligesaa æventyrlig. Men der er ikke noget literært Publikum i England, undtagen for Aviser, Bønnebøger og Leksika. Ingen Folk i Verden har saa ringe Sans for Bøgernes Skønhed som Englænderne.

— Det har De vist desværre Ret i, svarede Erskine — jeg havde selv literære Ambitioner en Gang; men jeg har opgivet dem for længe siden. Og nu, kære unge Ven — hvis De tillader, at jeg kal der Dem saadan — maa jeg spørge, om De virkelig mente alt det, som De sagde ved Frokostbordet?

— Jeg kan ikke huske, hvad jeg sagde. Var det saa slemt altsammen?

— Ja, meget slemt. — Jeg anser Dem virkelig for at være grumme farlig. Og hvis vor gode Hertuginde kommer i Ulejlighed, saa giver vi allesammen først og fremmest Dem Skylden. Men jeg vilde gærne tale med Dem om Livet. Min Generation var saa kedelig. — Naar De en Dag er træt af London, saa kom ud til Treadly og udred mig

deres Filosofi ved en vidunderlig Bourgogne, som jeg har det Held at eje.

— Tak, det glæder jeg mig virkelig til. Et Besøg paa Treadly vilde være en stor Ære. Det er et Gods, der har en fortræffelig Vært og et fortræffeligt Bibliotek.

— Først D e vil gøre det fuldkomment, svarede den gamle Herre med et høfligt Buk. — Og nu maa jeg byde Deres henrivende Tante Farvel. Jeg bliver nødt til at gaa op i Athenæum. Nu kommer den Time, hvor vi sover deroppe.

— Sover De allesammen?

— Fyrretyve Herrer i fyrretyve Armstole. Vi samler Kræfter til at danne et engelsk Akademi for de skønne Kunster.

Lord Henry lo og rejste sig. — Jeg gaar ud i Parken, sagde han.

Da han gik ud af Døren, rørte Dorian Gray ved hans Arm. — Lad mig gaa med? hviskede han.

— Jeg troede, De havde lovet at besøge Basil Hallward? svarede Lord Henry.

— Jeg vil hellere gaa med Dem — ja, jeg m a a gaa med Dem. Lad mig faa Lov? Og saa maa De tale hele Tiden. Der er ingen, der taler saadan som De.

— Aa, jeg har saamænd snakket nok for i Dag. Nu vil jeg kun ud og se paa Livet. Hvis De vil, saa kan De godt komme og se paa det sammen med mig.

NOGLE Uger senere sad Dorian Gray en Eftermiddag henslængt i en elegant Armstol i Lord Henrys Biblioteksværelse. Det var en meget smuk Stue med høje Paneler af olivenbejtset Egetræ, lysegul Frise og Loft med Gibsrelieffer. Det tykke, teglstensrøde Gulvtæppe var næsten dækket af lange frynsede, persiske Silketøjer. Paa et lille fint Træbord stod en Statuette af Clodion, og ved Siden af laa et Eksemplar af »Les Cent Nouvelles«, indbundet for Margrete af Valois af Clovis Eve og smykket med saadanne gyldne Tusindfryd, som Dronningen havde valgt sig til Devise. Nogle store, blaa Porcellænsskaale fulde af spraglede Tulipaner stod i Række paa Kaminhylden; og gennem de smaa blyindfattede Ruder strømmede en London-Sommerdags aprikosgule Lys ind i Stuen.

Lord Henry var endnu ikke kommet; han mødte principielt altid for sent, fordi det var hans Teori, at det stjal Ens Tid at være præcis. Derfor saá Dorian Gray lidt ærgerlig ud, medens han ligegyldig bladede i en pragtfuld illustreret Udgave af »Manon Lescaut«, som han havde fundet i et af Bogskabene. Det pedantisk ensformige Tik-Tak fra et Uhr i Ludvig XIV Stil plagede ham, og et Par Gange tænkte han paa at gaa.

Endelig hørte han lette Skridt udenfor, og Døren gik op.

— Naa, du kommer noget sent, Harry, sagde han.

— Det er nok desværre ikke Harry, Hr. Gray, svarede en Damestemme.

Han saá sig hurtigt om og rejste sig op. — Om Forladelse, jeg troede — —

— De troede, det var min Mand, det er kun hans Hustru. De maa lade mig selv forestille mig; jeg kender Dem godt fra Deres Fotografier, jeg tror, min Mand har sytten.

— Nej, han har vel ikke sytten, Lady Henry?

— Naa ja, saa atten da; jeg saá Dem sammen med ham forleden Dag i Operaen — — Hun lo nervøst, medens hun talte, og saá hele Tiden paa ham med de urolige Forglemmigej-Øjne. Det var en underlig Dame; hendes Kjoler saá altid ud, som om de var blevet syet i et Anfald og taget paa i et Uvejr. Hun var stadig forelsket i en eller anden, og da hendes Følelser aldrig blev gengældt, beholdt hun alle sine Illusioner. Hun forsøgte at se kunstnerisk ud, men det lykkedes hende kun at være sjusket. Hun hed Victoria og havde fuldkommen Mani for at gaa i Kirke.

— Det var vist til Lohengrin, ikke sandt Lady Henry?

— Jo, det var til den kære Lohengrin; jeg holder mere af Wagners Musik end af nogen anden, den er saa stærk, at man kan snakke hele Tiden, uden at Folk hører, hvad man siger; det er en stor Fordel, ikke sandt Hr. Gray?

Den samme nervøse Stakato-Latter kom igen fra hendes tynde Læber, og Fingrene begyndte at lege med en Papirkniv.

Dorian smilede og rystede paa Hovedet. — Nej, jeg er vist ikke enig med Dem, Lady Henry; jeg taler aldrig under Musiken, i hvert Fald ikke under god Musik; hvis man hører daarlig Musik, saa er det Ens Pligt at drukne den i Snak.

— Aa! Det er en af Harrys faste Sætninger, ikke sandt? Jeg faar altid hans Mening gennem hans Venner — ellers hørte jeg dem aldrig. — Men De maa ikke tro, at jeg ikke holder af god Musik, jeg elsker den, men jeg er bange for den, den gør mig altfor romantisk. Jeg har ligefrem tilbedt Pianister, sommetider to ad Gangen, jeg ved ikke, hvad det er med dem, maaske er det dét, at de er Udlændinge, det er de alle sammen, ikke sandt? Selv de, som er født i England, bliver Udlændinge efter nogen Tids Forløb, ikke sandt? Det er saa flot af dem, og det er saa smigrende for Kunsten, gør den aldeles kosmopolitisk, ikke sandt? De har aldrig været til nogen af mine Selskaber, vel? De maa endelig komme; jeg har ikke Raad til Orchidéer, men jeg sparer ingen Bekostning paa Udlændinge, de faar Ens Stuer til at se saa maleriske ud. Men dèr kommer Harry; — Harry, jeg kom ind for at se efter dig, for at spørge dig om noget, nu har jeg glemt, hvad det var — og saa fandt jeg Hr Gray her. Vi har haft saadan en fornøjelig Samtale om Musik, vi har ganske de samme Meninger, nej jeg tror forresten, at vore Meninger er aldeles forskellige; men han var meget elskværdig, det glæder mig meget at have truffet ham.

— Naa, det var da yndigt, min Hjærtenskær, sagde Lord Henry og trak de mørke halvmaaneformede Øjenbryn i Vejret; han saá paa dem begge med et fornøjet Smil. — Gør mig ondt, at jeg kom-

mer saa sent, Dorian; jeg gik hen for at se paa et Stykke Brokade og maatte tinge om det i Timevis; nu til Dags kender Folk Prisen paa alting og Værdien af ingenting.

— Det gør mig ondt; jeg maa vist gaa nu, udbrød Lady Henry med sin meningsløse, pludselige Latter efter en forlegen Pavse — jeg har lovet at køre ud med Hertuginden; farvel Hr Gray, farvel Harry, du skal spise ude, ikke sandt? Det skal jeg ogsaa, maaske ser jeg dig hos Lady Thornbury.

— Ja, det kan du være vis paa, min kære Ven, sagde Lord Henry og lukkede Døren efter hende, da hun flagrede ud af Stuen som en Paradisfugl, der har været ude i Regnvejr; en svag Duft af Parfume blev tilbage efter hende. Saa gav han Dorian Gray Haanden, tændte en Cigaret og kastede sig paa Sofaen.

— Gift dig aldrig med en Kvinde, der har gult Haar, Dorian, sagde han, da han havde taget nogle Drag.

— Hvorfor ikke?

— For de er saa sentimentale.

— Jamen jeg holder meget af sentimentale Folk.

— Gift dig i det hele taget aldrig. Mændene gifter sig, fordi de er trætte, Kvinderne fordi de er nysgerrige, begge bliver skuffede.

— Jeg tænker ikke, at jeg nogensinde gifter mig, jeg er altfor forelsket; det er en af dine Sætninger; nu fører jeg den ud i Livet, saadan som jeg gør med alt, hvad du siger.

— Hvem er du forelsket i, sagde Lord Henry og saá hen paa ham med et nysgerrigt Smil.

— I en Skuespillerinde, svarede Dorian og rødmede.

Lord Henry trak paa Skuldrene — det var en temmelig banal Debut!

— Det vilde du ikke sige, hvis du saá hende.

— Hvem er hun?

— Hun hedder Sibyl Vane.

— Har aldrig hørt hende nævne.

— Det er der ingen, der har, men Verden vil faa at høre om hende en Gang, hun er et Geni.

— Kære Ven, Kvinder er aldrig Genier; Kvinderne er et dekorativt Køn; de har aldrig noget at sige, men de siger det saa henrivende. De repræsenterer Legemets Triumf over Sjælen, ganske som vi repræsenterer Sjælens Triumf over Moralen.

Der er kun to Slags Kvinder, de usminkede og de sminkede. De usminkede Damer er der god Brug for; hvis man gærne vil have Ord for at være anstændig, saa skal man bare gaa ud og soupere med dem. De andre Damer er meget indtagende; men de begaar dog en Fejl, de sminker sig for at se unge ud. Vore Bedstemødre sminkede sig for at tage sig aandfulde ud. — Rouge og Esprit gik glimrende sammen, men saadan er det ikke mere nu. Saalænge en Dame blot kan se ti Aar yngre ud end sin Datter, er hun fuldstændig tilfreds. Hvad Konversationen angaar, saa er der kun fem Damer i London, som det er værd at snakke med, og to af dem kan ikke komme i godt Selskab. — Men lad mig for Resten høre lidt om dit Geni, hvor længe har du kendt hende?

— Næsten tre Uger; nej ikke saa længe, to Uger og to Dage.

— Hvordan traf du sammen med hende?

— Ja, nu skal du høre, Harry; men du maa ikke synes, at det er galt, ærlig talt vilde det aldrig være hændt, hvis jeg ikke havde truffet dig; du opfyldte mig med en vild Lyst til at lære Livet fuldt ud at kende. Flere Dage efter, at jeg havde set dig, var det, som om noget hamrede i mine Aarer. Naar jeg drev om i Parken eller spadserede ned ad Picadilly, saa gik jeg og stirrede paa alle de Mennesker, som kom forbi, og jeg tænkte med en sindssyg Nysgerrighed paa, hvorledes de mon levede deres Liv. Nogle af dem lagde jeg uvilkaarligt Mærke til, og andre fyldte mig med Afsky; der laa en sjælden, udsøgt Gift i Luften, jeg fik en lidenskabelig Lyst til mærkelige Oplevelser.

En Aften ved Syvtiden bestemte jeg at gaa ud og søge mig et Æventyr; jeg forstod, at dette uhyre graa London med sit Mylder af Folk, sine smudsige Syndere og glimrende Synder, som du en Gang sagde, maatte gemme noget i sig for mig. Jeg forestillede mig tusind Ting; selve Faren var mig en frydefuld Følelse. Jeg huskede, hvad du sagde til mig den vidunderlige Aften, da vi for første Gang var ude sammen til Middag — du sagde, at Skønhedslængsel var Livets sande Hemmelighed.

Jeg ved ikke, hvad jeg ventede mig, men jeg drog ud og gik mod Øst, saa jeg snart fo'r vild i en Labyrint af snavsede Gader og sorte Plæner uden Græs. Da Klokken var næsten halv ni, kom jeg forbi et lille tredjerangs Teater med store blafrende Gasblus og spraglede Plakater. En modbydelig Jøde, klædt i en ganske umaadelig Frakke, stod ved Siden af Indgangen og røg en rædselsfuld Cigar. Hans Haar var fedtet og krøllet, og en uhyre Diamant straalede midt i et skid-

dent Skjortebryst. — Skal det være en Loge, go'e Herre? sagde han og tog Hatten af med en Bevægelse, der var ligefrem formidabel høflig. Der var noget ved ham, ser du, som morede mig, han var saa usædvanlig rædselsfuld.

Nu ved jeg, at du vil le af mig; men jeg gik virkelig ind og betalte en hel Guinea for en Prosceniumsloge; jeg forstaar den Dag i Dag ikke, hvorfor jeg gjorde det. Og alligevel, hvis jeg ikke havde gjort det — kære Harry, saa vilde jeg have mistet mit Livs største Æventyr. Ja, nu ler du, det er stygt af dig.

— Jeg ler ikke, Dorian, i hvert Fald ikke af dig; men du skulde ikke tale om dit Livs største Æventyr, du skulde kalde det dit Livs første Æventyr. Du vil altid blive elsket, og du vil elske at elske — En »stor Kærlighed« er noget for Folk, som ingenting har at bestille; passer rigtig for de Arbejdsløse her i Verden. — D i g venter der vidunderlige Hændelser, dette er bare Begyndelsen.

— Tror du, at min Natur er saa overfladisk? raabte Dorian vredt.

— Nej, jeg tror, at din Natur er saa dyb.

— Hvad mener du?

— Kære Ven, Folk, som kun elsker én Gang i deres Liv, de er virkelig flade. Hvad de kalder deres Hengivelse og deres Trofasthed, det kalder jeg Vanens Dorskhed og mangelfuld Fantasi. Trofasthed i Følelserne er ligesom Paastaaelighed i Forstanden — simpelthen en Tilstaaelse af Svækkelse. Jeg skal dog engang analysere Troskaben; der er en hel Del Gerrighed i den. Der var mange Ting, vi vilde smide bort, hvis vi ikke var bange for, at andre skulde samle

dem op. — Men jeg skal ikke afbryde dig, gaa blot videre i din Historie.

— Ja; jeg sad altsaa dèr i en frygtelig lille Scene Loge med et simpelt Fortæppe lige for Øjnene. Jeg kiggede bag om det og saá ud over Tilskuerpladsen. Det var et sjofelt Syn; bare Amoriner og Overflødighedshorn som paa en Kransekage af tredje Rang. Galleriet og Parterret var nogenlunde besat, men de to forreste Rækker med mørke Baase laa ganske tomme, og der var næppe en Sjæl at se paa det Sted, som formodentlig kaldtes Balkonen. Der gik nogle Fruentimmer rundt med Appelsiner og Limonade, og der blev fortæret en skrækkelig Bunke Nødder.

— Det maa være ganske som i det engelske Skuespils Guldaldertid.

— Ja aldeles, tror jeg nok; og rigtig fælt var det; jeg begyndte at tænke paa, hvad i al Verden jeg skulde gøre, men saa fik jeg Øje paa Programmet. Hvad tror du, der skulde spilles, Harry?

— Aah, saadan noget som »Den fjollede Dreng« eller »Stum men Uskyldig«. Vore Forfædre holdt vist nok af den Slags Forestillinger. Jo længer jeg lever, Dorian, jo tydeligere føler jeg, at alt det, der var godt nok for vore Fædre, er ikke godt nok for os. Det gælder baade i Kunst og Politik: »Les grandpères ont toujours tort«.

— Stykket var godt nok for os, Harry; det var »Romeo og Julie«. Ærlig talt ærgrede den Tanke mig at skulle se Shakespeare fremstillet paa saadan et sjofelt Sted; men alligevel interesserede det mig paa en Maade. Jeg bestemte i hvert Fald at afvente første Akt.

Der var et grusomt Orkester under Ledelse af en ung Jøde ved et sprukkent Klaver, som næsten fik mig til at flygte; men endelig gik Tæppet op, og Skuespillet begyndte.

Romeo var en førladen ældre Herre med korksværtede Øjenbryn, en hæs Tragedierøst og Figur som en Øltønde. Mercutio var næsten ligesaa rædsom, han blev spillet af en Gøgler, der havde digtet sine egne smaa Vittigheder og var Duskammerat med Parterret. De var begge lige saa sjofle som Sceneriet, og dét saá ud, som det var laant fra en Fattiggaard.

Men Julie! — Harry, tænk dig en Pige, ikke sytten Aar gammel, med et Ansigt som en lille Blomst, et fint, græsk Hoved med mørkebrune Haarfletninger, Øjne, der var som blaa Kilder af Kærlighed, Læber som en Rosenblomsts Blade; hun var det skønneste, jeg havde set i mit Liv. Du sagde en Gang, at det Højtidelige ikke rørte dig, men at Skønhed, ren Skønhed kunde fylde dine Øjne med Taarer. Jeg siger dig, Harry, jeg kunde næppe se denne Pige for den Dugg af Taarer, som kom i mine Øjne. Og hendes Stemme; jeg har aldrig hørt saadan en Stemme; først var den meget stille med dybe, bløde Toner, der kom ligesom én for én til Øret. Saa blev de lidt højere og lød som en Fløjte eller en Obo langt borte. I Havescenen sitrede de af hele den skælvende Fryd, som man hører før Morgengry, naar Nattergalene synger. Senere var der Øjeblikke, hvor de blev vildt lidenskabelige som en Violin. Du ved, hvordan en Stemme kan gribe En. Din Stemme og Sibyl Vanes Stemme, de to skal jeg aldrig glemme. Naar jeg lukker Øjnene, kan jeg høre dem, men de siger noget helt forskelligt; jeg ved ikke, hvilken jeg skal følge.

Hvorfor skulde jeg ikke elske hende? Harry, jeg elsker hende; hun er hele mit Liv for mig. Aften efter Aften gaar jeg hen og ser hende spille. Sommetider er hun Rosalinde, næste Aften er hun Imogen. Jeg har set hende dø i et italiensk Gravkammers Mørke, fordi hun sugede Giften af sin Elskedes Læber. Jeg har set hende vandre gennem de store Skove, forklædt som en skøn Yngling. Jeg har set hende som sindssyg, hvor hun kom ind til den skyldige Konge og gav ham Sorger at tæres under og bitre Urter at smage. Jeg har set hende være skyldfri og set Skinsygens gyselige Hænder vride hendes sivslanke Hals. Jeg har set hende i alle Aldre og alle Slags Dragter; overfor almindelige Kvinder har man aldrig Brug for sin Fantasi, de er indskrænket til deres eget Aarhundrede, de omskabes aldrig ved noget Trylleri. Man kender deres Sjæl lige saa let som deres Hat; man ved altid, hvor man har dem, der er ikke noget hemmelighedsfuldt ved en eneste af dem. De sidder i Parken om Morgenen, og de sladrer i Theselskaberne om Aftenen, de har deres færdiglavede Smil og deres fine Manerer; de er aldeles lige til. Men en Skuespillerinde, hvor hun dog er anderledes! Hvorfor har du ikke sagt mig, at det eneste, der var værd at elske, er en Skuespillerinde?

— Fordi jeg har elsket saa mange af dem, Dorian.

— Javist, væmmelige Fruentimmer med farvet Haar og malede Ansigter.

— Ikke noget ondt om farvet Haar og malede Ansigter; der er ofte en ganske særlig Charme ved det.

— Jeg vilde ønske, jeg ikke havde fortalt dig om Sibyl Vane.

— Du kunde ikke have ladet være, Dorian; hele dit Liv kommer du til at fortælle mig alt, hvad du gør.

— Ja, Harry, det er vist sandt; jeg kan ikke lade være at fortælle dig saadanne Ting. Du har en mærkelig Indflydelse paa mig; hvis jeg nogensinde begik en Forbrydelse, saa vilde jeg komme og tilstaa dig den; du vilde forstaa mig.

— Saadanne Mennesker som du — Livets Solstraaler — de begaar ingen Forbrydelser. Men for Resten takker jeg meget for dine Komplimenter; og sig mig nu — ræk mig Tændstikkerne, saa er du god; tak — sig mig, hvor langt er du kommet i dit Forhold til Sibyl Vane?

Dorian sprang op, ildrød i Kinderne og med gnistrende Øjne. — Harry, Sibyl Vane er hellig.

— Det er kun det Hellige, som er værd at berøre, Dorian, sagde Lord Henry med paafaldende Alvor i Stemmen. — Men lad mig ikke plage dig; formodentlig bliver hun din en skønne Dag. Naar man elsker, begynder man altid med at narre sig selv og ender med at narre andre: det er dét, som Verden kalder Romantik. Naa; men du kender hende da i alt Fald?

— Vist kender jeg hende. Den første Aften, jeg var i Teatret, kom den væmmelige Jøde hen til Logen efter Forestillingen og tilbød at tage mig med bag Scenen og forestille mig for hende. Jeg blev rasende og fortalte ham, at Julie havde været død i Hundreder af Aar, og at hendes Legeme hvilede i en Marmorgrav i Verona. Han saá saa bestyrtet ud, at jeg antager, han troede, jeg havde drukket for megen Champagne eller saadan noget.

— Det forbavser mig ikke.

— Det forbavsede heller ikke mig. Saa spurgte han, om jeg skrev for nogen Avis; jeg svarede, at jeg ikke en Gang nogensinde læste et Blad. Det lod til at skuffe ham overmaade, han betroede mig, at alle Teaterkritikerne havde sammensvoret sig mod ham, og at de alle kunde købes.

— Det har han vist ganske Ret i; men paa den anden Side er de fleste af dem vist slet ikke dyre, hvis man da kan dømme efter deres Udseende.

— Naa, det lod til, at han ikke havde Raad til dem. Men saa blev der slukket i Teatret, og jeg maatte gaa. Han vilde endelig have, at jeg skulde prøve nogle Cigarer, som han anbefalede varmt. Det nægtede jeg. Næste Aften gik jeg naturligvis i det samme Teater igen; da han saa mig, bukkede han dybt og forsikrede mig, at jeg var en Kunstens Beskytter. Han var et rigtig uforskammet Fæ og alligevel en stor Beundrer af Shakespeare. En Aften fortalte han mig højtidsfuldt, at hans tre Fallitter alene skyldtes denne Digter, som han absolut vilde kalde »Barden«. Han syntes vist, at disse Fallitter var en stor Ære.

— Det var de ogsaa, kære Dorian, en stor Ære. Mennesker har spillet Fallit ved at vove for meget i denne Prosaens Tidsalder. Det er en Ære at ruinere sig paa Poesiens Alter. Men hvornaar talte du saa første Gang med Frøken Sibyl Vane?

— Det var den tredje Aften; hun havde spillet Rosalinde, jeg kunde ikke lade være at gaa derind. Jeg havde kastet nogle Blomster til hende, og hun havde set paa mig, det tror jeg da. Den gamle Jøde lod mig ikke i Fred, han syntes fast besluttet paa at faa mig

om bagved; naa, jeg gik ind paa det. Det var mærkeligt, at jeg netop ikke vilde lære hende at kende, ikke sandt?

— Nej, det synes jeg ikke.

— Hvorfor dog ikke?

— Det skal jeg sige dig en anden Gang; nu vil jeg høre om Pigen.

— Sibyl? Aa, hun var saa fin og sky; der var noget af et Barn ved hende. Hun spærrede Øjnene op i den største Forbavselse, da jeg sagde, hvad jeg syntes om hendes Spil. Vi var vist begge lidt nervøse; den gamle Jøde stod og grinede henne ved Døren til den snavsede Foyer. Han holdt et Par fint polerede Taler om os, medens vi stod og saá paa hinanden som Børn. Han vilde absolut kalde mig »Hr. Baron«, saa jeg maatte forsikre Sibyl, at jeg slet ikke var saadan noget. Hun sagde ganske naturligt til mig — De ser snarere ud som en Prins; jeg vil kalde Dem Æventyrprins!

— Naa, paa Ære, Frøken Sibyl kan den Kunst at turnere en Kompliment.

— Harry, du forstaar hende ikke; hun betragtede mig kun som en Person i et Stykke. Hun kender intet til Livet; hun bor hos sin Moder, en vissen, udslidt Kone, som spillede Lady Capulet i en Slags blegrød Friserkaabe og saá ud til at have haft bedre Dage.

— Den Slags Ydrer kender jeg; de gør mig altid melankolsk, sagde Lord Henry og saá paa sine Ringe.

— Jøden vilde gærne fortælle mig hendes Historie; men jeg sagde, at den ikke interesserede mig.

— Det gjorde du Ret i; der er altid noget uendelig plumpt ved andres bedrøvelige Liv.

— Sibyl er den eneste, jeg bryder mig om; hvad kommer det mig ved, hvem hendes Forældre er? Fra sit Hoved til sin lille Fod er hun helt og holdent af en højere Verden. Jeg gaar hen og ser hende spille hver eneste Aften, og hver Aften er hun mere vidunderlig.

— Aa, saa er det altsaa derfor, at du aldrig vil spise sammen med mig? Jeg tænkte nok, at du havde et fikst lille Æventyr paa Haanden; det har du altsaa ogsaa, men det er ikke ganske, som jeg troede.

— Men, kære Harry, vi spiser jo Frokost eller Middag sammen hver eneste Dag, og jeg har mange Gange været i Operaen med dig.

— Du kommer altid græsselig sent.

— Ja, jeg kan ikke lade være at gaa hen og se Sibyl spille, selv om det kun er en eneste Akt; jeg hungrer af Længsel efter at være sammen med hende, og naar jeg tænker paa den vidunderlige Sjæl, der er skjult i dette lille Elfenbenslegeme, saa faar jeg Ærefrygt for hende.

— Du kan spise sammen med mig i Aften, ikke sandt, Dorian?

Han rystede paa Hovedet. — I Aften er hun Imogen, svarede han — og i Morgen er hun Julie.

— Hvornaar er hun Sibyl Vane?

— Aldrig.

— Jeg gratulerer!

— Uf, hvor du er væmmelig. Hun er alle Verdens store Heltinder i sig selv alene; hun er mere end et Menneske. Ja du ler; men jeg siger dig, at hun er genial. Jeg elsker hende, og jeg maa tvinge hende til at elske mig. Du, som kender alle Livets Hemmeligheder,

du maa sige mig, hvordan jeg skal fortrylle hende til at elske mig. Jeg vil gøre Romeo skinsyg; alle de døde Elskere i Verden skal høre vor Latter og fortvivle. Et Pust af vor Lidenskab skal kalde deres Støv til Live igen og vække deres Aske til ny Smærte. Aa Gud, Harry, hvor jeg dog tilbeder hende.

Han gik op og ned i Stuen, røde Feberpletter brændte paa hans Kinder, medens han talte; saa frygtelig ophidset var han.

Lord Henry sad og saá paa ham med skjult Glæde. Hvor han var forskellig nu fra den sky, forskræmte Dreng i Basil Hallwards Atelier; hans Natur havde udfoldet sig som en Plante og baaret Blomster med ildrød Farve; hans Sjæl var brudt ud af sit hemmelige Skjul, og nu havde Begæret mødt den paa Vejen.

— Og hvad har du nu tænkt dig? sagde Lord Henry endelig.

— Jeg vilde gerne have, at du og Basil skulde gaa med mig en Aften og se hende spille. Jeg er ikke det mindste bange for Udfaldet, du vil umuligt kunne lade være at anerkende hendes Talent. Saa maa vi faa hende ud af Jødens Kløer, hun er bundet til ham i tre Aar, i det mindste to Aar og otte Maaneder — fra nu. Naturligvis maa han have Penge. Naar alt dét er i Orden, saa vil jeg gaa til et af de store Teatre og lade hende komme frem paa den bedste Maade; hun vil gøre hele Verden lige saa gal, som hun har gjort mig!

— Umuligt, kære Ven.

— Jo, hun vil, hun er ikke alene et Kunstnertemperament, men hun er ogsaa en Personlighed; og du har ofte sagt, at det er Personlighederne og ikke Idéerne, der skaber de nye Tider.

— Naa, ja; hvilken Aften skal vi gaa?

— Lad mig se. I Dag er det Tirsdag; lad os sige imorgen, saa spiller hun Julie.

— Javel, altsaa Bristol Klokken otte, jeg skal faa fat i Basil.

— Ikke otte, Harry, aa nej. Halv syv. Vi maa være der, før Tæppet gaar op, du skal se hende i første Akt, hvor hun møder Romeo.

— Halv syv, sikken en Tid! Det er ligesom vi skulde ud og drikke Bouillon. Lad os sige Klokken syv; ingen Gentleman spiser Middag før syv. Naa, men ganske som du vil. Ser du Basil inden den Tid? Eller skal jeg skrive til ham?

— Aa Gud, Basil. Jeg har ikke set ham i en Uge; det er i Grunden stygt af mig, han sendte mig nemlig mit Portræt i den mest vidunderlige Ramme, som han selv havde tegnet. Og skønt jeg er lidt jaloux paa Billedet, fordi det er en hel Maaned yngre end jeg selv, maa jeg dog tilstaa, at jeg elsker det. Jeg vil ikke se ham alene, han taler paa en Maade, som plager mig. Han giver mig gode Raad.

Lord Henry smilede: — Folk holder mest af at bortgive det, som de selv trænger mest til; det er dét, som jeg kalder Gavmildhedens laveste Form.

— Aa, Basil er den brillanteste Fyr i Verden, men jeg synes, at han er en lille Smule af en Filister; det har jeg opdaget, siden jeg lærte dig at kende, Harry.

— Kære Ven, Basil lægger alle sine fortræffelige Egenskaber i sit Arbejde. Følgen er, at der ikke bliver andet tilbage til hans virkelige Liv end hans Principper, Fordomme og sunde Fornuft. De eneste Kunstnere, jeg kender, som er personligt indtagende, det er

de daarlige; gode Kunstnere giver Alt til deres Kunst, og følgelig er de selv ganske uinteressante. En stor Digter, en virkelig stor Digter er den mest upoetiske Skabning i Verden, men smaa Digtere er ligefrem bedaarende. Jo daarligere de rimer, jo mere maleriske ser de ud; bare dét, at en Mand har skrevet en Bog fuld af andenrangs Sonetter, gør ham ganske uimodstaaelig; han lever den Poesi, som han ikke kan digte, de andre digter den Poesi, som de ikke tør leve.

— Gud ved, om det virkelig er Tilfældet, sagde Dorian Gray og hældte Parfume paa sit Lommetørklæde fra en guldhalset Flaske, som stod paa Bordet. — Det maa vel være saadan, naar du siger det. Men nu maa jeg afsted. Imogen venter paa mig. Husk at komme i Morgen; farvel.

Da han gik ud af Stuen, sænkede Lord Henry de tunge Øjenlaag og begyndte at tænke. — Det var jo sandt, at kun faa Mennesker nogensinde havde interesseret ham saa meget som Dorian Gray; og dog forvoldte denne unge Fyrs vanvittige Kærlighed til en anden ham ikke den ringeste Ærgrelse eller Skinsyge. Den glædede ham kun og gjorde Drengen til et mere interessant Studium for ham.

Videnskabens Metoder havde altid fængslet ham, men dens sædvanlige Maal forekom ham urigtige og kedsommelige. Saa var han begyndt at vivisecere sig selv, og det endte med, at han vivisecerede andre. Menneskets Liv — det stod for ham som det eneste, der var værd at udforske; intet andet havde nogen Værdi i Sammenligning med det. — Men vist var det, at naar man vilde betragte Livet, denne

forunderlige Smeltedigel af Sorg og Glæde, saa nyttede det ikke at have nogen Glasmaske for Ansigtet; thi man kunde ikke forhindre de svovlede Dampe i at angribe Hjærnen og plumre Fantasien med unaturlige Tanker og onde Drømme.

Der fandtes Giftstoffer saa fine, at for at spore deres Virkning maatte man selv forgiftes af dem; og der gaves saa forunderlige Sygdomme, at man maatte gennemgaa dem, hvis man vilde kende deres Natur, men saa fik man rigtignok ogsaa sin Belønning. Thi da blev hele Verden et Vidunder for En. At betragte Følelsens mærkelige haarde Logik og Forstandens let bevægelige Farvespil — at lægge Mærke til, hvor de mødtes og hvor de skiltes, hvor de flød sammen og hvor de skurrede imod hinanden — det var en Fryd.

Hvad betød saa den Pris, man gav derfor? Man kunde aldrig betale de virkelige Følelser for dyrt.

Han forstod — og denne Tanke bragte hans agatbrune Øjne til at lyse af Glæde — han forstod, at det var hans egne Ord, melodiske Ord udtalt med melodisk Stemme, der havde vendt Dorian Grays Sjæl mod denne hvide Pige og havde bøjet den i Tilbedelse for hende. Dorian var for en stor Del hans eget Værk, han havde modnet ham for tidligt, men det var kun godt. Almindelige Mennesker ventede, indtil Livet aabnede dem sine Hemmeligheder; men for de Faa, for de Udvalgte blev Livets Gaader løst, før Sløret droges bort. Sommetider var det Kunsten, særlig Bøgerne, som umiddelbart talte til Følelsen og Forstanden; men nu og da var det et sjældent, mærkeligt Menneske, som traadte i Kunstens Sted — eller paa en Maade selv v a r et Kunstværk. Thi Menneskelivet har sine

mageløse Mesterværker — ganske ligesom Poesien, eller de andre Kunster har det.

— — Ja, Dorian var for tidlig modnet, han høstede, medens det endnu var Foraar; Ungdommens Pulsslag og Lidenskab var i ham, men han var i Færd med at blive sig selv bevidst; det var en Fryd at følge hans Udvikling. Han var en Sjældenhed, denne unge Mand med sit skønne Ansigt og sin skønne Sjæl; saa var det ligegyldigt, hvordan det endte — eller var bestemt til at ende.

Han mindede om en af disse blide Skikkelser i et Folkeskuespil — de, hvis Glæde synes os fremmed, men hvis Sorg rører vor Skønhedssans, og hvis Saar er som blodrøde Roser.

Sjæl og Legeme, Legeme og Sjæl, hvor de var gaadefulde! Der var noget legemligt i Sjælen, og Legemet havde sine sjælelige Øjeblikke. Følelserne kunde forædle, og Forstanden kunde nedsætte; hvem vidste, hvor Legemets Indskydelse holdt op, eller hvor Sjælens begyndte? Hvor de dagligdags Psykologers sædvanlige Definitioner dog var platfodede, og hvor det alligevel var svært at vælge mellem de forskellige Skolers Lærer. — Var Sjælen en Skygge, der husedes i Syndens Hjem? Eller var Legemet egentlig en Del af Sjælen, saaledes som Giordano Bruno mente. Adskillelsen mellem Sjæl og Legeme var lige saa uforklarlig som Foreningen mellem dem.

Han begyndte at tvivle paa, om vi overhovedet skulde gøre Psykologien til saa absolut en Videnskab, at hver lille Livsens Kilde blev os aabenbaret. I Grunden misforstaar vi altid os selv og forstaar sjældent andre; Erfaringen har ingen moralsk Værdi, den er bare et Navn, vi giver vore Fejltagelser. I Reglen betragter vi den

kun som en Form for Advarsel, tillægger den en vis Evne til at uddanne Karakteren, lovpriser den som noget, der siger os, hvad vi bør gøre, og viser os, hvad vi bør undgaa. Men Erfaringen har ingen bevægende Kraft; den er lige saa lidt en Drivfjer som selve Samvittigheden. Den viser os bare, at vor Fremtid vil blive den samme som vor Fortid, og at den Synd, som vi én Gang har begaaet med Afsky, den vil vi senere begaa mange Gange med Glæde.

Det var ham ganske klart, at den eksperimentale Maade er den eneste, hvorved man kan naa til nogen videnskabelig Analyse af Elskov; og visselig var Dorian Gray som skabt for ham og lod til at love rige og frugtbare Resultater. Hans pludselige, vanvittige Kærlighed til Sibyl Vane var et psykologisk Fænomen af ikke ringe Interesse; utvivlsomt spillede Nysgerrighed en stor Rolle i den, Nysgerrighed og Lyst til nye Erfaringer; og dette var ikke nogen almindelig, men en meget mærkelig, sammensat Følelse. Hvad den indeholdt af Barnets fuldkomment sanselige Instinkt, var blevet omformet i hans Fantasi, blevet forandret til noget, der forekom Drengen selv fjernt fra Sanselighed, og derfor var saa meget farligere. De Lidenskaber, hvis Oprindelse vi misforstaar, behersker os stærkest. Naar vi er ganske klar over vore Følelser, saa har de mindre Magt over os. Det gaar ofte saadan, at naar vi tror, vi eksperimenterer med andre, saa er det i Virkeligheden med os selv.

Medens Lord Henry sad og drømte om disse Spørgsmaal, bankede det paa Døren; hans Tjener kom ind og mindede ham om, at nu skulde han klæde sig paa til Middag. Han rejste sig og saá ud paa Gaden; Solnedgangen havde farvet de øverste Vinduer i Genbohu-

sene røde som Guld, de glødede som ophedede Metalplader, Himlen ovenover saá ud som en vissen Rose. — Han tænkte paa Dorian Grays unge, straalende Liv og grundede paa, hvorledes det hele vilde ende.

Da han kom hjem henad Klokken halv Et, fandt han et Telegram paa Bordet i Entréen; han aabnede det og saá, at det var fra Dorian. Det var for at fortælle, at han var blevet forlovet med Sibyl Vane.

Ja, du har vel hørt Nyheden, Basil, sagde Lord Henry Aftenen efter, da Hallward blev vist ind i et lille Eneværelse paa Bristol, hvor der var dækket Middagsbord til tre.

— Nej, Harry, svarede han og rakte sin Frakke til den bukkende Opvarter. — Hvad er det? Vel ikke noget om Politik, det interesserer mig ikke. Der er vist ikke en eneste Mand i Underhuset, som det er værd at male, skønt mange af dem vilde have rigtig godt af at blive vasket lidt hvide.

— Dorian Gray er blevet forlovet, sagde Lord Henry og saá nøje paa ham, medens han talte.

Hallward fo'r sammen; han rynkede Panden nervøst.

— Dorian forlovet, raabte han — umuligt!

— Det er aldeles sikkert.

— Med hvem?

— Med en eller anden lille Skuespillerinde.

— Det kan jeg ikke tro; Dorian er alt for forstandig til det.

— Dorian er klog nok til at gøre en Dumhed nu og da.

— Ægteskab er næppe noget, man kan indlade sig paa nu og da.

— Undtagen i Amerika! Men jeg sagde ikke, at han var gift, jeg sagde, at han var forlovet; der er stor Forskel. Jeg har en tydelig

Fornemmelse af at være gift, men ikke nogen som helst Erindring om at have været forlovet; jeg er tilbøjelig til at tro, at jeg aldrig har været det.

— Men tænk paa Dorians Stand og Stilling og Formue; det vilde være taabeligt at gifte sig med En saa langt under ham.

— Hvis du netop vil, at han skal ægte den Pige, saa sig det dèr til ham, Basil, saa kan du være sikker paa, at han gør det. Naar man gør noget fuldkommen idiotisk, saa sker det altid af de ædleste Motiver.

— Jeg vil haabe, at det er en god Pige, Harry, jeg vilde nødig se Dorian lænket til en eller anden simpel Person, som kunde skade hans Karakter og ødelægge hans Evner.

— Aa, hun er mere end god — hun er smuk, sagde Lord Henry og nippede til et Glas Vermouth med Pommerans. — Dorian siger, at hun er smuk, og han tager sjældent Fejl i den Slags Ting; dit Portræt af ham har lært ham at sætte Pris paa andres Ydre, den udmærkede Virkning har det blandt andet haft. Nu skal vi se hende i Aften, hvis den Dreng da ikke glemmer Aftalen.

— Er alt dette dit Alvor, Harry?

— Fuldstændig; det vilde være en uhyggelig Tanke, at jeg nogensinde skulde blive mere alvorlig, end jeg er i dette Øjeblik!

— Men bifalder du det da? spurgte Hallward, som gik op og ned i Stuen og bed sig i Læben. — Du kan dog virkelig ikke synes om det, det er jo en taabelig Forbindelse.

— Jeg bifalder eller fordømmer aldrig noget mere; det er et dumt Standpunkt at tage i Livet. Vi bliver ikke sat her i Verden for at

lufte vor moralske Bornerthed. Jeg bryder mig ikke om, hvad simple Folk siger, og jeg blander mig aldrig i, hvad fine Folk gør. Hvis jeg synes om et Menneske — ligemeget hvad han saa end falder paa at gøre — det er mig en ren Glæde, at han gør det. Dorian Gray forelsker sig i en smuk Pige, som spiller Julie, og frier til hende — hvorfor ikke? Hvis han ægtede Messalina, saa vilde han aldeles ikke være mindre interessant for dét. Du ved, at jeg ikke er nogen Forkæmper for Ægteskabet; dets egenlige Skade er, at det gør Folk uegoistiske; og uegoistiske Folk er farveløse, de mangler Individualitet.

Alligevel er der enkelte Naturer, som Ægteskabet gør mere interessante, de beholder deres egen Egoisme og faar desuden mangt et nyt Ego; de tvinges til at leve mere end ét Liv, de faar en højere Udvikling, og det er vel Livets Maal. Desuden er hver eneste Oplevelse værdifuld, og hvad man end kan sige om Ægteskabet, saa er det visselig en rig Kilde til Oplevelser. — Jeg kunde ønske, at Dorian Gray vilde gifte sig med denne Pige, elske hende vanvittigt et halvt Aar og derpaa pludselig blive forelsket i en anden; saa vilde han være et brillant Objekt for Studium.

— Det mener du aldeles ikke, Harry, det ved du godt selv, at du ikke gør. Hvis Dorians Liv blev ødelagt, saa vilde ingen være mere bedrøvet end du; du er nemlig meget bedre, end du gærne vil gøre dig til.

Lord Henry lo. — Grunden til, at vi alle tror saa godt om hinanden er, at vi alle er bange for os selv. Den, som ser lyst paa Livet, gør det af den skæreste Frygt; vi tror, at alle er ædle, fordi vi gærne

tillægger vor Nabo de smukke Egenskaber, som efter al Sandsynlighed kan komme os selv til Gode. Vi stoler paa vor Bankier for at kunne trække Penge, som vi ikke ejer, og vi finder ædle Egenskaber hos Landevejsrøveren, for at han skal spare vore Lommer. — Jeg mener alt, hvad jeg sagde; jeg foragter Optimisterne dybt. Og hvad angaar et ødelagt Liv, saa ødelægges slet ikke noget Liv uden det, hvis Udvikling stoppes; hvis du vil ødelægge et Menneskes Karakter, saa skal du bare reformere paa den. — Og hvad dét angaar at gifte sig, saa vilde det naturligvis være taabeligt. Men der gives andre og interessantere Lænker mellem Mænd og Kvinder, Baand, som oven i Købet har den bedaarende Egenskab at være højst moderne! — Men dèr kommer jo Dorian!

— Kære Harry, kære Basil, I maa begge lykønske mig, sagde den unge Mand; han kastede sin silkeforede Aftenpaletot fra sig og rystede begge Vennernes Hænder. — Jeg har aldrig været saa lykkelig, det kommer rigtignok pludseligt, ligesom alle glædelige Ting; og dog synes jeg, at dette er det eneste, jeg har længtes efter hele mit Liv. Han var blevet rød af Glæde og Iver og saá usædvanlig smuk ud.

— Dorian, sagde Hallward — jeg haaber, at du altid maa blive fuldkommen lykkelig; men jeg kan ikke tilgive, at du ikke lod mig vide om din Forlovelse, du fortalte den dog til Harry.

— Og jeg tilgiver ikke, at du kommer for sent til Middag, afbrød Lord Henry og lagde smilende sin Haand paa Dorians Skulder. — Kom lad os sætte os og prøve, hvad den nye Kok duer til; og saa kan du fortælle os, hvorledes det hele i Grunden gik til.

— Der er virkelig ikke meget at fortælle, raabte Dorian, da de satte sig omkring det lille runde Bord. — Der hændte ikke andet end dette: Da jeg gik fra dig i Gaar Eftermiddags, Harry, spiste jeg til Middag i den morsomme lille italienske Restaurant, som du viste mig, og bagefter gik jeg ned i Teatret. Sibyl spillede Rosalinde; naturligvis var Dekorationerne rædselsfulde, og Orlando var en Idiot. Men Sibyl! I skulde have set hende! Da hun traadte ind i sin Drengedragt, var hun aldeles vidunderlig, hun havde en mosgrøn Fløjelstrøje med kanélbrune Ærmer, tynde, gule Strømper og Skobaandene bundet op om Anklen, en nydelig lille grøn Hue med en Høgefjer fæstet med en Juvel, og en mat-rød, foret Kappe over Skuldrene — aldrig synes jeg, at hun har været smukkere; hun var ligesaa henrivende yndefuld som den lille Tanagrafigur i Basils Atelier. Haaret laa i Lokker om hendes Ansigt som mørke Blade om en bleg Rose; og hendes Spil — naa ja, I ser hende i Aften, hun er simpelthen født Kunstner. Jeg sad aldeles fortryllet i min mørke Loge, jeg glemte, at jeg var i London og i det nittende Aarhundrede; jeg var ude med min Elskede i en Skov, som aldrig noget Menneske havde set.

Da Forestillingen var forbi, gik jeg bag om og talte med hende; ret som vi sad sammen, kom der pludselig et Blik i hendes Øjne, som jeg aldrig før havde set dèr; min Mund nærmede sig hendes, vi kyssede hinanden. Jeg kan ikke beskrive, hvad jeg følte i det Øjeblik, jeg syntes, at hele mit Liv var blevet koncentreret i én lille Prik af rosenrød Fryd. Hele hendes Legeme skælvede, hun sitrede som en hvid Lilje, saa kastede hun sig paa Knæ og kyssede mine

Hænder — jeg ved, at jeg ikke skulde fortælle Jer alt dette, men jeg kan ikke lade være.

Naturligvis er Forlovelsen den dybeste Hemmelighed, hun har ikke engang fortalt sin egen Moder det. Jeg aner ikke, hvad min gode Familie vil sige; Lord Radley bliver naturligvis rasende; hvad bryder jeg mig om det? Om et Aar er jeg myndig, saa kan jeg gøre, hvad jeg vil. — Ikke sandt, Basil, det vai rigtigt af mig at vælge min Elskede fra Poesiens Rige og at finde min Hustru i Shakespeares Skuespil? En Mund, som Shakespeare har lært at tale, har hvisket sin Hemmelighed i mit Øre; Rosalindes Arm har jeg følt om mig, og jeg har kysset Julie paa Munden.

— Jo, Dorian, jeg tror, det var rigtigt af dig, sagde Hallward langsomt.

— Har du set hende i Dag? spurgte Lord Henry.

— Dorian rystede paa Hovedet; — jeg forlod hende ude i Skoven, jeg skal genfinde hende i en Abildgaard i Verona.

Lord Henry drak sin Champagne i Tanker. — Paa hvilket nærmere bestemt Tidspunkt nævnede du Ordet Ægteskab?

— Kære Harry, jeg tog det ikke som en Forretningssag og friede ikke formelt; jeg sagde, at jeg elskede hende, og hun svarede, at hun ikke var værdig til at være min Hustru. Ikke værdig! Alverden betyder intet for mig imod hende.

— Fruentimmer er overordentlig praktiske, meget mere end vi. I den Slags Situationer glemmei vi tit at nævne Ægteskabet, og de minder os altid om det.

Hallward lagde Haanden paa hans Arm: — Lad være, Harry,

du saarer Dorian; han er ikke som andre, han vil aldrig gøre nogen ulykkelig; det er hans Natur foi fin til.

Lord Henry saá over Bordet. — Dorian bliver aldrig vred paa mig. Jeg gjorde dette Spørgsmaal af den bedst mulige Grund, ærlig talt af den eneste Grund, som undskylder nogen for noget Spøigsmaal — simpel Nysgerrighed. Det er min Teori, at det altid er Kvinderne, der frier til os; ikke os, der frier til dem — naturligvis dog anderledes mellem Middelstandsfolk, men de følger jo rigtignok heller ikke med Tiden.

Dorian Gray rystede paa Hovedet og lo. — Du er aldeles uforbederlig, Harry, men det gør ingen Ting, man kan ikke blive vred paa dig. Naar du ser Sibyl Vane, saa vil du indse, at den Mand, som kunde gøre hende ondt, maatte være et hjærteløst Dyr. Jeg forstaar ikke, at nogen kan have Lyst til at vanhellige det, som han elsker. Gid jeg kunde stille hende paa en Guldpiedestal og se Verden tilbede den Kvinde, som jeg ejer.

Hvad er Ægteskab? Et uigenkaldeligt Løfte — og saadan et er det netop, jeg ønsker. Hendes Tillid gør mig trofast, hendes Tro gør mig god. Naar jeg er hos hende, saa angrer jeg alt, hvad du har lært mig; jeg bliver en anden end den, du kender. — Bliver helt forandret; og blot jeg rører ved Sibyls Haand, saa glemmer jeg alle dine forrykte, bedaarende, giftige, dejlige Teorier.

— Hvad er det for nogle? spurgte Lord Henry og lagde Salat paa sin Tallerken.

— Naa! Alle dine Teorier om Livet, om Kærligheden og om Glæden, kort sagt . . .

— Glæden er det eneste, som er en Teori værd, svarede han med sin rolige, melodiøse Stemme. — Og den tror jeg ikke engang, jeg kan regne for min egen. Den tilhører Naturen og ikke mig. Glæden er Naturens Form for Udmærkelse, dens Tegn paa Velvilje . . . Naar vi ei glade, saa er vi altid gode; men naar vi er gode, er vi ikke altid glade!

— Aahaa! Hvad forstaar du da egentlig ved at være god? spurgte Basil Hallward.

— Ja, gentog Dorian, lænede sig tilbage i Stolen og saá paa Lord Henry over de tunge, purpurlæbede Iris, som stod rundt paa Bordet — hvad forstaar du ved at være god, Harry?

— At være god, det er at være i Overensstemmelse med sig selv; at være ond er at være i Overensstemmelse med de andre. — Ens eget Liv, det er det eneste vigtige. Hvis man vil hykle eller spille Puritaner, saa kan man puste sig op med sin egen Livsanskuelse overfor sine Medmennesker; men de kommer En aldeles ikke ved. Desuden har Individualismen det højeste Maal. Den moderne Moral gaar ud paa at putte alle os Mennesker ind under samme Kappe. Men jeg paastaar, at hvis f. Ex. én af os vilde bøje sig for Tidens Moral, saa vilde det ligefrem være umoralsk gjort!

— Jamen, Harry, sommetider maa man bøde dyrt for at ville leve anderledes end andre, sagde Hallward.

— Ja, vist saa! Nutildags maa vi betale alting for dyrt! Jeg tror i Grunden, at den egentlige sørgelige Side ved Fattigfolks Liv er, at de ikke har Raad til andet end Selvfornægtelser. De virkelig

skønne Synder er — ligesom alt det andet skønne — de Riges Privilegium.

— Ja, ja; men sommetider kan man komme til at betale med andet end Penge.

— Hvormed da, Basil?

—— Aa, med Selvbebrejdelser, tænker jeg, med Lidelser, og . . . med ond Samvittighed.

Lord Henry trak paa Skuldrene. — Kære Ven, Middelalderens Kunst er fortræffelig, men de middelalderlige Følelser er ude af Mode. — De kan bruges i Romaner, det indrømmer jeg. Men det eneste, der kan bruges i Bøgerne, er det, som ikke mere kan benyttes i Virkeligheden. Tro I mig: En højtdannet Mand fortryder aldrig sine Glæder; og en Plebejer aner aldeles ikke, hvad Glæde egentlig er.

— Jeg ved, hvad Glæde egentlig er, raabte Dorian — det er at elske, at tilbede En.

— Det er i hvert Fald bedre end selv at blive tilbedt; hvilket er kedsommeligt. Kvinderne behandler os aldeles, som Menneskeheden behandler sine Guder. Tilbeder os og beder os altid om noget.

— Dertil svarer jeg, at alt, hvad de beder os om, blot er noget, som de først har givet os, sagde Dorian stille og alvorlig. — De har skabt Kærligheden i os og har Lov at fordre den igen.

— Fuldstændig sandt, raabte Hallward.

— Der er ingenting, som er fuldstændig sandt, riposterede Lord Henry.

— Jo! raabte Dorian. — Og du maa indrømme, at Kvinden giver Manden sit Livs kostbareste Guld!

— Meget muligt; det er det kedelige. Der er en aandrig Fransk-mand, som har sagt: Kvinderne inspirerer os til vore Mesterværker, men forhindrer os stadig i at gøre dem færdige.

— Uf, Harry, hvor du er ækel. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor jeg holder saa meget af dig.

— Du bliver altid ved at holde af mig, Dorian! Vil I have Kaffe, mine Venner! Tjener! lad os faa Kaffe og Cognak og Cigaretter; nej, det kan være det samme med Cigaretterne, jeg har selv. — Basil, jeg kan ikke tillade dig at ryge Cigar, du maa tage en Cigaret. Det er nemlig den fuldkomne Type paa en fuldkommen Nydelse, den er yderst raffineret, og den tilfredsstiller ikke; hvad mere kan du forlange? — Jo, Dorian, du vil altid holde af mig, jeg repræsenterer alle de Synder, som du aldrig har haft Mod til at begaa.

— Aa Vrøvl, raabte Dorian Gray og tændte sin Cigaret ved en ildspyende Sølvdrage, som Tjeneren havde sat paa Bordet. — Lad os gaa ned til Teatret; naar du ser Sibyl Vane, saa faar du et nyt Ideal i Livet, hun bliver noget for dig, som du aldrig har kendt.

— Jeg har kendt alt, sagde Lord Henry med et træt Blik i Øjnene — men jeg er altid rede til nye Indtryk; kun er jeg bange for, at der i det hele taget ikke gives saadan noget for mig. Og alligevel kan det godt være, at din vidunderlige Pige kan faa mig til at skælve. — Jeg elsker Skuespil, det er saa meget mere virkeligt end Livet. Lad os nu gaa; Dorian, kom med mig. Det gør mig ondt, Basil, men der er kun Plads til to i Vognen, du maa følge efter i en Droske.

De rejste sig, tog Frakkerne paa og drak Kaffen, medens de stod op. Hallward var tavs og nervøs, han saá mørk ud. Han kunde

ikke udholde at tænke paa dette Ægteskab, og alligevel syntes han, at det var meget bedre end meget andet, som kunde være hændt.

Kort efter gik de ned ad Trappen; han kørte væk alene, som det var bestemt, og saá paa de flakkende Lys fra den lille Vogn dèr foran. Han fik en underlig Følelse af at have mistet noget og forstod, at Dorian Gray aldrig mere vilde blive alt det for ham, som han en Gang var. Hallwards Øjne blev matte, og de oplyste, menneskefyldte Gader blev taagede for hans Blik; da Droskèn kørte op foran Teatrets Port, syntes han, at han var blevet flere Aar ældre.

Af en eller anden Grund var der fuldt Hus den Aften, og den fede Jøde, som stod ved Døren, straalede fra det ene Øre til det andet med et lasket, bævende Smil. Han førte de tre Venner til deres Loge paa en opsigtvækkende underdanig Maade, gestikulerede med sine tykke, ringbesatte Hænder og talte saa højt, han kunde. Dorian Gray havde aldrig været saa ækel ved ham; han var jo kommet herhen for at finde Miranda, og saa mødte han Caliban. Derimod syntes Lord Henry rigtig godt om ham, det sagde han i hvert Fald; han vilde endelig trykke hans Haand og forsikre, at han var stolt af at træffe en Mand, der havde opdaget et virkeligt Geni og var gaaet fallit for Shakespeares Skyld.

Hallward morede sig ved at se paa Ansigterne i Parterret. Varmen var frygtelig trykkende, og den store Lysekrone flammede som en vældig Bonderose med skinnende Kronblade. De unge Mænd paa Galleriet havde kastet Frakke og Vest og lagt dem paa Balustraden; Folk raabte til hverandre tværs over Teatret og delte deres Appelsiner med de skrækkeligt sminkede Piger, der sad hos dem. Nogle Fruentimmer grinede nede i Parterret, deres Stemmer var frygtelig

skarpe og skingrende; ude fra Skænkestuen hørte man Flasker blive trukket op.

— Et mærkeligt Sted at finde sin Guddom! sagde Lord Henry.

— Ja, svarede Dorian Gray — her var det, jeg fandt hende, og hun er guddommeligere end nogen anden i Verden. Naar hun spiller, saa vil du glemme alt andet; disse simple Folk med deres raa Ansigter og grulige Manerer bliver ganske anderledes, naar hun er paa Scenen. De sidder stumme og stirrer paa hende, de græder og ler, naar hun vil det. Som en Violin gør hun dem lydhøre; hun giver dem Sjæl, og man lærer at forstaa, at de er af samme Kød og Blod som vi selv.

— Uf, det vil jeg da ikke haabe, sagde Lord Henry og saá gennem Kikkerten op paa Folkene i Galleriet.

— Lad være at høre paa ham, Dorian, sagde Hallward; jeg forstaar, hvad du mener, og jeg tror paa denne Pige; den, som du elsker, maa være vidunderlig; og den, der virker saadan paa disse Folk, som du siger, hun maa være fin og god. At besjæle sine Medmennesker, det er stort. Hvis hun kan skænke en Sjæl til dem, der ellers ingen har, hvis hun kan vække Skønhedsfølelsen i Folk, som har levet mørkt og grimt, hvis hun kan rive Egenkærligheden ud af dem og give dem Taarer og Sorger, som de ikke kendte før, saa er hun din Tilbedelse værdig, hele Verdens Tilbedelse værd. — Dette Ægteskab er fuldkommen rigtigt, først kunde jeg ikke tro det, men nu indrømmer jeg det; Gud har skabt Sibyl Vane for dig, uden hende vilde du ikke have været et helt Menneske.

— Tak, Basil, sagde Dorian og trykkede hans Haand — jeg

vidste, at du vilde forstaa det; Harry er saa kynisk, han skræmmer mig. Men se, nu kommer Musiken, den er rædsom, men den spiller kun en fem Minutter; saa gaar Tæppet op, og du skal se hende, som jeg vil give hele mit Liv, hun som ejer alt det Gode i mig.

Et Kvarter efter traadte Sibyl Vane ind paa Scenen under voldsom Bifaldsstorm. Ja, hun var sandelig smuk; et af de skønneste Mennesker, han nogensinde havde set, syntes Lord Henry; der var noget, som mindede om et ungt Dyr i hendes bange Ydre og forskræmte Øjne. En fin Rødme — som Skyggen af en Rose i et Sølvspejl — kom frem over hendes Kinder, da hun saá det tætpakkede, begejstrede Publikum. Hun gik et Par Skridt tilbage, og det saá ud, som hendes Læber skælvede. Basil Hallward sprang op og begyndte at klappe. Dorian Gray sad ubevægelig og stirrede paa hende som En, der drømmer. Lord Henry saá paa hende i Kikkerten: — Nydelig, nydelig, hviskede han.

Scenen forestillede Salen i Capulets Hus, og Romeo i Pilgrimsdragt var kommet ind med Mercutio og Vennerne. Efter fattig Evne anslog Orkestret nogle Takter af Musiken, og Dansen begyndte. Midt i denne Vrimmel af klodsede, yndeløse Figurer færdedes Sibyl Vane som et Væsen fra en højere Verden. Hendes Legeme svajede i Dansen, som en Blomst gynger paa Vandet; Linjerne i hendes Hals var som Linjerne i en hvid Lilje, hendes Hænder var hvide og kølige som Elfenben.

Men hun saá mærkværdig ligegyldig ud, hun viste ingen Tegn paa Glæde, naar hendes Øjne hvilede paa Romeo. De faa Linjer, hun havde at sige:

Hvorfor vil Eders Haand I Uret gøre?
Den hilste sømmeligt, i Fromheds Aand.
En Pilgrims Haand tør vel en Helgens røre;
En hellig Vandrers Kys er — Haand i Haand ...

og den korte Dialog, som kommer efter, blev fremsagt fuldstændig affekteret. Stemmen var dejlig, men Betoningen lød ganske falsk, den var forkert i Farve, betog Versene alt Liv og gjorde hendes Lidenskab uægte.

Dorian Gray blegnede; ingen af hans Venner turde sige noget til ham, de fandt hende ganske umulig og var forfærdeligt skuffede.

Men de vidste, at den egentlige Prøve paa enhver Julie er Balkonscenen i anden Akt; den ventede de paa. Hvis den mislykkedes, saa duede hun ikke.

Hun saá henrivende ud, da hun kom ind i Maaneskinnet, det kunde ingen nægte; men Maneren i hendes Spil var utaalelig og blev værre og værre. Hendes Bevægelser var latterlig affekterede, hun lagde for meget Eftertryk paa, hvad hun sagde. De skønne Ord:

Du ved, at Nattens Slør er paa mit Ansigt;
thi ellers farved Rødme mine Kinder
for det, som du i Nat har hørt mig sige —

deklamerede hun med pinlig Nøjagtighed som en Skolepige, der har lært Verselæsning af en daarlig Lærer. Da hun lænede sig ud over Balkonen og kom til de vidunderlige Linjer:

— skønt jeg mig fryder ved dig,
jeg har ej Fryd ved denne Pagt i Nat;
den er for rask, for ubetænkt, for ilsom,
for lig et Lyn, der er forsvundet, før
man kan faa sagt: det lyner! — Nu god Nat —
maaske som dejlig Blomst vor Elskovs første Skud
ved næste Mødes Varme springer ud ...

saa fremsagde hun Ordene, som om de ikke ejede Mening i sig for hende. Det var ikke Nervøsitet, hun var slet ikke ængstelig, men lod tværtimod til at have fuldt Herredømme over sig selv. Det var simpelthen daarlig Kunst; hun var ganske mislykket.

Selv det jævne, udannede Publikum i Parterre og Galleri mistede sin Interesse for Stykket. Folk blev urolige og begyndte at snakke højt og pibe. Jøden stod helt bagerst i første Etage og stampede og bandede rasende; den eneste, som bevarede al sin Ro, var Pigen selv.

Da anden Akt var forbi, lød der en Storm af Hyssen. Lord Henry rejste sig fra sin Plads og trak Frakken paa.

— Hun er meget smuk, Dorian; men hun kan ikke spille. Lad os gaa.

— Jeg vil se Stykket færdigt, svarede Dorian med haard, bitter Stemme — det gør mig meget ondt, Harry, at jeg har spildt en Aften for dig; jeg beder Jer begge om Forladelse.

— Kære Dorian, jeg tror næsten, at Sibyl Vane er syg, afbrød Hallward — vi kommer igen en anden Aften.

— Gid hun bare var syg; men jeg synes, at hun ligefrem er blottet for Følelse. Hun har fuldstændig forandret sig. I Gaar Aftes var hun en stor Kunstnerinde, og i Aften er hun simpelthen en dagligdags, middelmaadig Komediant.

— Saadan maa du ikke tale om En, du elsker, Dorian; Kærlighed er langt højere end Kunst.

— Begge Dele er bare en Form for Efterligning, sagde Lord Henry sagte — men lad os nu gaa. Dorian, du maa ikke blive her

længere, det er ikke sundt for Sjælen at se paa daarligt Skuespil; for Resten tænker jeg ikke, du ønsker, at din Hustru skal være paa Scenen, saa hvad gøi det, at hun spiller Julie som en Trædukke. Hun er meget smuk, og hvis hun kender lige saa lidt til Livet som til Kunsten, saa vil hun blive en glimrende Oplevelse i dit Liv. Der er kun to Slags virkelig indtagende Mennesker — Folk, som ved alt, og Folk, som absolut intet ved. Kære Ven, se for Himlens Skyld ikke saa tragisk ud; Hemmeligheden ved at være evig ung er, at man aldrig maa lade sig røre af noget, som klæder ilde. — Kom hen i Klubben med Basil og mig, vi skal ryge Cigaretter og drikke til Ære for Sibyl Vanes Skønhed; smuk er hun, hvad mere kan du forlange?

— Aa, gaa dog nu, Harry, raabte Dorian, nu maa jeg virkelig være alene; Basil, du maa ogsaa gaa! Aa, kan I dog ikke se, at mit Hjærte er ved at briste?

Hans Øjne blev fulde af varme Taarer, Læberne skælvede; han fo'r tilbage i Logen, lænede sig til Væggen og skjulte Ansigtet i Hænderne.

— Lad os gaa, Basil, sagde Lord Henry med underlig Blødhed i Stemmen; og de to unge Mænd tog bort sammen.

Kort efter gik Rampelyset op igen, og Tæppet hævede sig for tredje Akt. Dorian vendte tilbage til sin Plads, han saá bleg, trodsig og ligegyldig ud. Stykket slæbte sig frem, som det aldrig skulde ende; Halvdelen af Publikum gik sin Vej og lo og trampede med tunge Støvler; det hele var en Fiasko, sidste Akt blev spillet for næsten tomt Hus.

Saa snart Stykket var forbi, styrtede Dorian om bag Scenen ind

i Foyeren, dèr stod Pigen, hendes Ansigt var aldeles lykkeligt. Øjnene lyste med skinnende Glans, og hendes halvaabne Læber smilede som over en Hemmelighed.

Da han kom ind, saá hun paa ham, og der gik et Lys af uendelig Lykke over hende: — Dorian! Jeg spillede frygtelig daarligt i Aften!

— Forfærdeligt, svarede han og stirrede bestyrtet paa hende. — Forfærdeligt, det var grusomt; er du syg? Du aner ikke, hvordan det var, du aner ikke, hvor jeg led!

Hun smilede. — Dorian, svarede hun og lod sin Stemme hvile ømt ved hans Navn, som om det var sødere end Honning for hendes Læbers Roser. — Dorian, det maatte du dog forstaa; men nu forstaar du det, ikkesandt?

— Hvad forstaar jeg? spurgte han haardt.

— Hvorfor jeg spillede saa daarligt i Aften, hvorfor jeg nu altid kommer til at spille slet, hvorfor jeg aldrig mere kan spille godt.

Han trak paa Skuldrene. — Du er vel syg; naar du er syg, saa skulde du ikke spille, du gør dig til Nar. Du kedede mine Venner, og du kedede ogsaa mig.

Hun saá ud, som hun ikke hørte, hvad han sagde, hun var som forklaret af Glæde og talte i en lykkelig Ekstase.

— Dorian, Dorian, før jeg kendte dig, var Kunsten det eneste virkelige i mit Liv, jeg levede kun paa Scenen og troede, at alt dèr var sandt. Jeg var Rosalinde den ene Aften og Portia den næste; Beatrices Fryd blev til min egen, og Cordelias Smærte blev ogsaa min. Jeg troede paa det altsammen. De jævne Folk, som spillede sammen med mig, blev guddommelige for mine Øjne, Kulisserne

blev min Verden. Jeg saá ikke andet end Skygger, og jeg troede, at de var levende. Saa kom du, min skønne Elskede, min Eventyrprins, og du udfriede min Sjæl af dens Fængsel, du lærte mig, hvad det virkelige Liv er.

For første Gang har jeg i Aften set gennem Hulheden, Skammen og Dumheden i den tomme Komedie, som jeg har spillet før. Først i Aften opdagede jeg, at Romeo var grim og gammel og sminket, at Maaneskinnet i Æblehaven var falskt, at hele Sceneriet var sjofelt, og at mine Repliker var lavede; det var ikke mine egne Ord, ikke dem, som jeg selv gærne vilde sige. Du har givet mig noget højere, noget, som Kunsten kun er et Genskin af; du har lært mig at forstaa, hvad virkelig Elskov er. — Elskede, Elskede, min Prins i Æventyret, jeg er syg af Skyggebillederne, du er mere for mig, end Kunsten nogensinde kan blive. Hvad vedkommer en Komedies Dukker mig? Da jeg traadte ind i Aften, kunde jeg ikke forstaa, hvorfor alting havde forladt mig; pludselig gik det op for mig, hvad det betød, og det var en Fryd at forstaa. Jeg hørte dem hysse, og jeg smilede ad det — hvad vidste de om Elskov? Tag mig bort, Dorian, tag mig med dig, saa vi kan være ganske alene. Jeg hader Scenen; jeg kunde sagtens eftergøre en Følelse, som jeg ikke havde, men umuligt En, der brænder mig som Ild. — Dorian, Dorian, forstaar du nu, hvad det er? Selv om jeg kunde, vilde det være en Vanhelligelse at spille En, der elsker — det har du lært mig at forstaa.

Han kastede sig ned paa Sofaen og vendte Ansigtet bort:

— Du har dræbt min Kærlighed.

Hun saá henrykt paa ham og smilede; han sagde ikke mere. —

Hun gik hen til ham og strøg hans Haar med sine smaa Hænder, lagde sig paa Knæ og trykkede hans Haand til sin Mund; han rev Haanden bort.

Saa sprang han op og gik hen til Døren.

— Jo, du har dræbt min Kærlighed. Du vakte en Gang min Fantasi, nu kan du ikke engang pirre min Nysgerrighed; du gør ganske simpelt ikke mere noget Indtryk paa mig. Jeg elskede dig, fordi jeg fandt dig vidunderlig, fordi du havde Talent og Sjæl, fordi du virkeliggjorde de store Digteres Drømme og gav Kunstens Figurer Legeme og Form. Alt det har du nu kastet bort, du er dum og flov. Aa Gud, hvor det var taabeligt af mig at elske dig, hvor tosset jeg var. Nu er du intet mere for mig, jeg vil aldrig se dig mere, aldrig tænke paa dig, aldrig tale om dig.

Du aner ikke, hvad du en Gang var for mig. Aa, en Gang — nej, jeg holder ikke ud at tænke paa det, gid jeg aldrig havde set dig for mine Øjne, du har dræbt mit Livs Ideal. Aa, hvor du maa vide lidet om Kærlighed, naar du kan sige, at den ødelægger din Kunst! Hvad er du uden din Kunst! Intet! — Jeg vilde have gjort dig berømt, lykkelig, straalende; Verden skulde have tilbedt dig, og du skulde tilhøre mig. Hvad er du nu? En tredjerangs Skuespillerinde med et kønt Ansigt.

Hun blev bleg og skælvede, saa foldede hun Hænderne, og hendes Stemme lød, som den sad fast i hendes Hals.

— Du mener det ikke for Alvor, Dorian, du spiller Komedie.

— Spiller Komedie — det overlader jeg til dig, det er du saa flink til.

Hun rejste sig, og med smærtefuldt, fortvivlet Ansigt gik hun over Gulvet hen til ham, saa lagde hun sin Haand paa hans Arm og stirrede ham ind i Øjnene.

Han stødte hende bort. — Rør mig ikke!

Hun begyndte at stønne svagt og kastede sig for hans Fødder, dèr laa hun som en nedtrampet Blomst.

— Dorian, Dorian, gaa ikke; jeg fortryder, at jeg ikke spillede godt, jeg tænkte paa dig hele Tiden; men jeg skal prøve, jeg lover, at jeg skal prøve. Det kom saa voldsomt over mig, min Kærlighed til dig; jeg tror aldrig, jeg havde følt det, hvis du ikke havde kysset mig — hvis vi ikke havde kysset hinanden. — Kys mig igen, Elskede, du maa ikke gaa fra mig, jeg holder det ikke ud. Kan du ikke blot tilgive mig denne Aften, jeg skal være flittig og prøve at blive bedre; du maa ikke være ond mod mig, for jeg elsker dig højere end noget i Verden. Dette er den eneste Gang, at du ikke har været tilfreds med mig; men du har Ret, Dorian, jeg skulde have vist mig mere som Kunstner, det var Vanvid af mig; men jeg kunde ikke gøre ved det. — Aa, gaa ikke, gaa ikke — —

Hendes Stemme kvaltes i voldsom Hulken; hun krøb paa Gulvet, som hun var saaret; og Dorian Gray saá ned paa hende med sine smukke Øjne, og hans fintformede Læber bøjede sig i udsøgt Foragt. Der er altid noget komisk ved Kærlighed hos En, som man ikke mere elsker. Sibyl Vane var latterlig melodramatisk, hendes Taarer og Suk plagede ham.

— Nu gaar jeg, sagde han med sin rolige, klare Stemme — jeg

vil nødig gøre dig ondt, men jeg kan ikke se dig mere, du har skuffet mig for dybt.

Hun græd stille og svarede ikke, saa krøb hun nærmere hen til ham. Hun famlede i Blinde med sine smaa Hænder, som om de søgte efter ham; men han drejede sig paa Hælen og gik. Nogle Minutter efter var han ude af Teatret.

Han havde ikke Begreb om, hvor han gik hen; han huskede siden, at han var kommet gennem halvt oplyste Gader med uhyggelige Huse og mørke, indfaldne Porte. Fruentimmer med hæse Stemmer og raa Latter raabte paa ham, drukne Mænd ravede bandende forbi og snakkede med sig selv som væmmelige Aber. Han saá lurvede Unger dynget sammen paa Dørtrinene og hørte Eder og Skrig fra de skumle Gaarde.

Da det blev Morgen, stod han ved Covent Garden; tunge Karrer med nikkende Liljer rumlede langsomt ned ad de folketomme Gader. Luften var tung af Blomsternes Duft, og deres Skønhed var ham en Lægedom for Smærten. Han fulgte med til Torvet og saá Folkene læsse af Vognene; en hvidklædt Kusk bød ham nogle Kirsebær, han takkede, forstod ikke, hvorfor Manden ikke vilde have Penge for dem, og begyndte at spise i Tanker. De var plukket ved Midnat, og Maaneskinnets Kølighed var trængt ind i dem.

En Flok Drenge, som bar Kurve med spraglede Tulipaner og gule og røde Roser, traskede forbi ham gennem de store Grøntbunker. Under Buegangen med de graa, solblegede Søjler drev nogle sjuskede, barhovede Piger omkring og ventede paa, at Torvetiden skulde slutte.

En Flok Duer med metalglinsende Bryst og røde Fødder hoppede rundt og søgte Korn paa Brostenene.

Lidt efter tog han en Vogn og kørte hjem; nu var Himlen blevet klar som Opal, og Husenes Tage skinnede som Sølv op imod den.

Da han gik gennem sit Biblioteksværelse hen mod Sovekammeret, faldt hans Øjne paa det Billede, som Basil Hallward havde malet af ham. Han kom pludselig til at skælve, men gik rolig videre. Da han havde taget sin Blomst ud af Knaphullet, standsede han med et Ryk og gik saa tilbage og gav sig til at se paa Billedet. I det halvklare Lys, der trængte gennem de gule Silkegardiner, syntes han, at hans Ansigt blev lidt forandret; Udtrykket var ikke det samme. Der kom ligesom et haardt Træk ved Munden. Det saá mærkeligt ud.

Han vendte sig, gik hen til Vinduet og rullede Gardinerne op. Det lyse Daggry strømmede ind i Stuen og drev de fantastiske Skygger hen i de mørke Hjørner, hvor de krympede sig sammen. Men det underlige Minespil, som han havde set i Portrættets Ansigt, lod ikke til at ville gaa bort, men blev stærkere endnu. Det dirrende, skarpe Sollys viste ham de kolde Linjer rundt om Munden, saa klart, som han havde set sig i et Spejl efter at have begaaet en grusom Forbrydelse.

Han begyndte atter at skælve; saa tog han paa Bordet et Elfenbensspejl i en Ramme med udskaarne Amoriner, et som Lord Henry havde givet ham. Han saá hastigt deri — nej, ikke en Linje skæmmede hans røde Læber. Hvad betød dette?

Han gned Øjnene og gik hen og stirrede paa Billedet igen; han kunde ikke tydeligt se nogen Forandring i selve Maleriet, og dog

var der ingen Tvivl om, at Udtrykket havde skiftet fra før. Det var ikke bare en Indbildning; Sandheden var frygtelig tydelig.

Han smed sig ned i en Stol og begyndte at tænke. — Pludselig fløj det gennem hans Hjærne, hvad han havde sagt i Basil Hallwards Atelier den Dag, da Billedet blev færdigt. Ja, han huskede det ganske klart; han havde gjort et sindssygt Ønske om, at han selv maatte blive ved at være ung, og Portrættet maatte ældes. Ja, nu huskede han det! Hans egen Skønhed skulde være uskæmmet, og Ansigtet paa Lærredet maatte bære Sporene af hans Lidenskaber og Synder; det malede Billede skulde svides af Nydelsernes og Samvittighedens Spor, og han selv kunde beholde hele den fine, nyopdagede Ungdoms yndige Blomstring. — Men den Bøn var dog ikke blevet hørt? Saadanne Ting var ikke mulige; det var Vanvid bare at tænke sig det. Og alligevel — dèr stod Maleriet foran ham, med Ondskabens Træk om Munden.

Ondskab? Havde han været ond? Det var Pigens Fejl og ikke hans. Han havde drømt om hende som en stor Kunstnerinde og havde skænket hende sin Kærlighed, fordi han troede, at hun var det; og saa havde hun skuffet ham; hun var ganske almindelig og ikke ham værdig. Men alligevel følte han uendelig Anger, naar han tænkte paa hende, da hun laa for hans Fødder og græd som et Barn. Han huskede, hvor koldt han havde set paa hende; hvorfor var han ogsaa saadan? Hvorfor var der blevet givet ham saadan en Sjæl?

Men han selv havde ogsaa haft det ondt. I de tre frygtelige Timer, som Stykket varede, havde han gennemlevet Aarhundreders Kvaler, Evigheders og Evigheders Lidelse. — Hans Liv var mere værd end

hendes, og hun havde pint ham en kort Stund, selvom han ogsaa havde saaret hende for lang Tid. Kvinder kunde for Resten bedre taale Sorger end Mænd, de levede af deres Sindsbevægelser, de tænkte ikke paa andet. Tog de sig en Elsker, saa var det kun for at have En at lave Scener med; det havde Lord Henry sagt, og han kendte Kvinderne. Hvorfor skulde han nu pine sig med Sibyl Vane, nu var hun ham dog ligegyldig.

Men Portrættet? Hvad skulde han sige om dét? Det gemte hans Livs Hemmelighed og aabenbarede hans Historie; det havde lært ham at tilbede sit eget Legeme, skulde det nu lære ham at afsky sin Sjæl?

Nej — det hele var kun en Indbildning af hans oprevne Nerver; den grusomme Nat, han havde gennemgaaet, havde manet Spøgelser frem. Hans Hjærne var pludselig blevet ramt af det lille ildrøde Stænk, som gør Folk gale. Billedet havde ikke forandret sig; det var Vanvid at tro det.

Men alligevel stod det og stirrede paa ham med sit skønne, skæmmede Ansigt og sit onde Smil; det lyse Haar straalede i Morgenens Sollys, de blaa Øjne mødte hans. En uendelig Medlidenhed, ikke med ham selv, men med det malede Portræt, kom over ham. Det havde allerede forandret sig og vilde forandre sig mere endnu; dets Guld vilde visne og blive graat, dets røde og hvide Roser vilde dø; for hver Synd, han begik, vilde en Plet vansire dets Skønhed.

Men han vilde ikke synde; og ligemeget om Billedet var forandret eller ej, saa skulde det være ham et synligt Symbol paa Samvittigheden. Han maatte bekæmpe sine Fristelser; og han vilde ikke

mere se Lord Henry, i hvert Fald ikke mere høre paa de snedige, giftige Teorier, som den Gang i Basil Hallwards Have havde vakt hans Begær efter umulige Ting.

Han vilde vende tilbage til Sibyl Vane, give hende Oprejsning, gifte sig med hende og prøve at elske hende igen. Ja, det var hans Pligt; hun havde vist sørget mere end han. Stakkels Barn, han havde været haard og hensynsløs mod hende; men Fortryllelsen vilde komme tilbage, de skulde blive lykkelige sammen, og hans Liv med hende maatte være skønt og rent.

Han rejste sig fra Stolen og trak et stort Skærmbrædt hen foran Billedet, og det gøs i ham, da han saá paa det. — Aa, det er forfærdeligt, hviskede han og gik hen og lukkede Glasdøren op. Da han traadte ud i Haven, trak han Vejret dybt; det var, som den friske Morgenluft drev alle hans mørke Tanker bort. Han tænkte paa Sibyl Vane og følte en svag Genklang af sin Kærlighed; han hviskede hendes Navn flere Gange hen for sig. Fuglene sang i den duggvaade Have; det lød, som de fortalte Blomsterne om hende.

Han vaagnede længe efter Middag. Tjeneren havde flere Gange listet sig paa Taaspidserne ind i Stuen for at se, om han rørte sig, og kunde ikke forstaa, hvorfor den unge Herre sov saa længe. Endelig lød Klokken, og Victor kom sagte ind med en Kop The og en Bunke Breve paa en lille Bakke af gammelt Sèvres-Porcellæn; han trak de olivengrønne Silkegardiner med blankt, blaat For bort fra de tre høje Vinduer.

— Har Monsieur sovet godt til Morgen?

— Hvad er Klokken? spurgte Dorian Gray søvnigt.

— Et Kvarter over Et.

Det var frygtelig sent. Han satte sig op i Sengen, nippede til sin The og saá Brevenes Udskrifter igennem. Et af dem var fra Lord Henry, det var blevet bragt om Morgenen. Han tænkte sig et Øjeblik om og lagde det saa til Side; de andre aabnede han ligegyldig, og de indeholdt den sædvanlige Samling Kort, Middags-Invitationer, Billetter til private Forestillinger, Programmer for Velgørenheds-Koncerter og saadanne Ting, som skyller over unge Herrer af den fornemme Verden hver Morgen i Sæsonen. Der var ogsaa en temmelig svær Regning for et Louis-Quinze Vaskestel i drevet Sølv;

den havde han endnu ikke haft Mod til at sende sine Formyndere, som var aldeles gammeldags Folk og ikke forstod, at kun unødvendige Ting er os absolut nødvendige. Desuden var der flere meget høfligt formede Meddelelser fra Aagerkarle, som tilbød at skaffe en hvilkensomhelst Pengesum, med et Øjebliks Varsel, til de aller rimeligste Renter.

Ti Minutter efter stod han op; han kastede en elegant Slaabrok om Skuldrene og gik ind i sit Badeværelse, hvor Gulvet var brolagt med Onyx.

Det kolde Vand forfriskede ham efter den lange Søvn, han glemte alt, hvad han havde gennemgaaet. Et Par Gange havde han en uklar Følelse af at have været Vidne til en forunderlig Tragedie, men det stod saa taaget for ham som en Drøm.

Saa snart han var paaklædt, gik han ind i Biblioteksværelset, satte sig og spiste en let fransk Frokost, som var dækket op paa et lille Bord nær ved det aabne Vindu. Det var dejligt Vejr, den varme Luft var fyldt af krydret Duft; en Bi kom flyvende og summede omkring den blaa Blomsterskaal med svovlgule Roser, der stod foran ham. Han følte sig fuldkommen lykkelig.

Pludselig fik han Øje paa det Skærmbrædt, som han havde stillet foran Maleriet, og han fo'r gysende sammen.

— Er det for koldt for Monsieur? spurgte Tjeneren og serverede en Omelet. — Skal jeg lukke Vinduet?

Dorian rystede paa Hovedet. — Jeg fryser ikke.

— — Var det sandt, det Hele? Havde Portrættet virkelig skiftet Udtryk, eller havde det kun været hans egen Indbildning, der i Aftes

fik ham til at se et Blik af noget grimt, hvor der kun var Skønhed at se? Et malet Lærred kunde da ikke forandre sig, det var en sindssyg Idé. Det kunde blive en morsom Historie at fortælle Basil en Dag, den vilde han le af.

Men alligevel huskede han det ganske tydeligt. Først i det graa Daggry og saa i den klare Morgen havde han set det modbydelige Træk om de fordrejede Læber. Han blev næsten bange for, at Tjeneren skulde gaa; han vidste, at naar han var alene, saa maatte han hen og undersøge Billedet; det ængstede ham.

Da Kaffen og Cigaretterne var kommet, og Tjeneren vendte sig for at gaa, følte Dorian Gray en vanvittig Lyst til at sige, at han skulde blive. Da Døren var lukket, kaldte han ham tilbage; Tjeneren stod og ventede paa hans Ordre. Dorian saá et Øjeblik paa ham: — Victor, jeg er ikke hjemme for nogensomhelst. Tjeneren bukkede og gik.

Dorian Gray rejste sig fra Bordet, tændte en Cigaret og kastede sig ned i de pragtfulde Puder paa en Sofa, som stod henne ved Skærmbrædtet.

Skulde han i Grunden tage det bort? Hvorfor ikke lade det staa? Hvorfor vilde han egentlig vide Sandheden? Var det virkeligt, saa var det grusomt, hvis ikke, saa var der ingen Grund til at tænke paa det. Men om det nu tilfældigvis eller ved et ligefremt Uheld skete, at andre kom til at se bagved det og opdagede den skrækkelige Forandring? Hvad skulde han gøre, hvis Basil kom og bad om Lov til at se sit eget Maleri; det vilde han sikkert. — Nej; det maatte undersøges, ligestraks. Alt andet var bedre end denne frygtelige Tvivl.

Han rejste sig og laasede begge Dørene, han vilde i det mindste være alene, naar han saá paa denne Maske af sin egen Skam. Saa tog han Skærmbrædtet bort og stod Ansigt til Ansigt med sig selv. — Det var sandt; Portrættet var forandret.

Han huskede siden ofte, og altid med Forbavselse, at han først stirrede paa det med en Slags videnskabelig Interesse. Han kunde ikke tænke sig, at noget saadant kunde finde Sted; men der var ingen Tvivl. Var der da en Art hemmelig Forbindelse mellem de kemiske Bestanddele, som dannede sig i Form og Farve paa Lærredet, og den Sjæl, som boede i ham selv? Kunde man tro, at de udførte, hvad Sjælen tænkte, og gjorde dens Fantasier til Virkelighed? Eller var der en anden endnu frygteligere Aarsag? Han gyste af Angst, lagde sig ned paa Sofaen og stirrede paa Billedet i sygelig Rædsel.

Men paa ét Punkt følte han, at det havde hjulpet ham, det havde faaet ham til at forstaa, hvor haard og uretfærdig han havde været mod Sibyl Vane; det var ikke for sent at gøre det godt igen, han kunde endnu gifte sig med hende. Hans halve og egoistiske Kærlighed vilde vige for en højere Magt, vilde blive omskabt til en ædlere Følelse; og det Billede, som Basil Hallward havde malet af ham, skulde lede ham gennem Livet og være for ham, hvad Samvittigheden var for nogle, Tro for Andre og Gudsfrygt for os alle.

Klokken slog tre og fire og halv fem, men han rørte sig ikke. Han prøvede at samle Livets blodrøde Traade og at flette dem i Mønster, søgte at famle sig frem i den blodige Labyrint af Lidenskaber, som han levede i. Men han anede ikke, hvad han skulde foretage sig eller tænke. Til sidst gik han hen til Bordet og skrev

et brændende Brev til den Pige, som han havde elsket; han tiggede hende om Tilgivelse og skrev, at han havde været afsindig. Han fyldte Side paa Side med vilde Ord om Sorg og endnu voldsommere Ord om Lidelse.

Der er en vis Vellyst ved Selvbebrejdelser. — Naar vi anklager os selv, saa synes vi, at ingen anden har Lov dertil; det er ikke Præsten, men Skriftemaalet, der giver Syndsforladelse. Da Dorian Gray var færdig med sit Brev, følte han, at han havde faaet Tilgivelse.

— — —

Pludselig bankede det paa Døren, og han hørte Lord Henrys Stemme udenfor. — Kære Dorian, jeg maa tale med dig, lad mig straks komme ind, jeg kan ikke holde ud, at du lukker dig inde.

Dorian svarede ikke endnu, men blev liggende ganske stille. Det bankede stærkere og stærkere. Jo, han maatte hellere lukke Lord Henry ind, fortælle ham om det nye Liv, som han vilde leve, skændes med ham, hvis det var nødvendigt, og skilles fra ham, hvis det blev uundgaaeligt. Han sprang op og trak hurtigt Skærmbrædtet for Billedet; saa aabnede han Døren.

— Det gør mig ondt alt sammen, kære Ven, sagde Lord Henry — men du maa ikke tænke for meget paa det.

— Mener du Sibyl Vane?

— Selvfølgelig, svarede Lord Henry og satte sig og trak langsomt Handskerne af. — Paa en Maade er det frygteligt, men det var ikke din Skyld. Sig mig, gik du ind og talte med hende, efter at Stykket var forbi?

— Ja.

— Naa ja, det tænkte jeg mig. Havde I en Scene?

— Jeg var brutal, Harry, rigtig ond; men nu er det altsammen i Orden. Jeg er ikke mere ked over dét, som er hændt, det har lært mig at kende mig selv bedre.

— Nej, kære Dorian, hvor det glæder mig, at du tager det paa den Maade; jeg var bange for at finde dig hensunken i Anger, rivende dit smukke Haar.

— Nej, alt det har jeg gennemgaaet, sagde Dorian og rystede smilende paa Hovedet — nu er jeg lykkelig. Først og fremmest ved jeg nu, hvad Samvittighed er for noget; det er ikke det, som du sagde; det er det helligste i os — du skal ikke mere vrisse ad det, Harry, i det mindste ikke til mig. Jeg vil blive god; jeg kan ikke taale at tænke mig min Sjæl grim.

— Virkelig en ganske nydelig kunstnerisk Basis for Moralen; men hvordan har du tænkt dig at begynde?

— Jeg vil naturligvis gifte mig med Sibyl Vane.

— Gifte dig med Sibyl Vane, raabte Lord Henry og rejste sig og stirrede forvirret og bestyrtet paa ham. — Men kære Dorian — —

— Ja vist saa; jeg ved, hvad du vil sige. Noget skrækkeligt om Ægteskabet. Lad være, sig aldrig mere saadan noget til mig. For to Dage siden friede jeg til Sibyl Vane, og jeg vil ikke bryde mit Ord, hun skal blive min Hustru.

— Din Hustru! Men Dorian dog — — fik du ikke mit Brev? Jeg skrev til dig i Morges og sendte Brevet med min egen Tjener.

— Dit Brev? Aa jo, det er sandt; jeg har ikke læst det endnu,

jeg var bange for, at der skulde staa noget ubehageligt i det. Du forgifter mig Livet med dine Paradokser.

Lord Henry gik hen over Gulvet og satte sig ned hos Dorian, han tog begge hans Hænder i sine og holdt dem fast: — Dorian, mit Brev — nu maa du ikke være bange — mit Brev var for at sige dig, at Sibyl Vane er død.

Der lød et Skrig, Dorian sprang op og rev sine Hænder løs.

— Død! Sibyl død! Du lyver, det er en nedrig Løgn!

— Dorian, det er sandt. Det staar i alle Morgenaviser. Jeg skrev for at bede dig lade være at læse nogen af dem, før jeg kom; der skal naturligvis være Forhør, og det maa du ikke blive blandet ind i. Den Slags Affærer gør en Mand moderne i Paris, men i London er Folk saa bornerte; her bør man aldrig debutere med en Skandale, det skal man gemme til at gøre sin Alderdom interessant med. Jeg antager ikke, at de kender dit Navn paa Teatret, saa der er ingen Ting i Vejen. Var der nogen, som saá dig gaa ind i hendes Værelse? Det er et vigtigt Spørgsmaal.

Dorian svarede ikke straks; endelig hviskede han med brudt Stemme: — Harry, sagde du Forhør? Hvad mener du? Har Sibyl — aa Harry, jeg kan ikke udholde dette; men skynd dig, fortæl straks det hele!

— Jeg er sikker paa, at det ikke var et Ulykkestilfælde, men det maa fremstilles saadan for Folk. Da hun forlod Teatret med sin Moder omkring Klokken halv Et, sagde hun, at hun havde glemt noget der oppe. De ventede en Stund paa hende, men hun kom ikke ned igen. Til sidst fandt de hende liggende død paa Gulvet i Paa-

klædningsværelset; hun havde ved en Fejltagelse spist noget af det ækle Farvestof, som de bruger paa Scenen. Jeg ved ikke, hvad det var for noget, men der har enten været Blaasyre eller Blyhvidt i det, formodenlig Blaasyre; det lader til, at hun døde straks.

Naturligvis er dette forfærdelig tragisk, men du maa ikke blive blandet ind i det. Jeg ser af Aviserne, at hun var sytten Aar; jeg vilde næsten tro, at hun var yngre, hun saá saa barnlig ud og forstod sig saa lidt paa at spille Komedie. — Dorian, du maa ikke lade dette angribe dine Nerver. Kom og spis til Middag sammen med mig, senere kigger vi ind i Operaen. Det er en Patti-Aften, saa alle kommer der; du kan være i min Søsters Loge, hun er der sammen med nogle brillante Damer.

— Saa har jeg altsaa myrdet Sibyl Vane, sagde Dorian halvt hen for sig selv — myrdet hende lige saa sandt, som om jeg havde skaaret hendes slanke Hals over med en Kniv; og Roserne er ikke blevet mindre smukke for det, Fuglene synger lige saa glade ude i Haven som før. Og i Aften skal jeg spise sammen med dig og saa gaa i Operaen og rimeligvis ud et eller andet Sted bagefter. — Hvor Livet dog er uhyre dramatisk! Havde jeg læst alt dette i en Bog, saa tror jeg, at jeg havde grædt over det; men nu, da det virkelig er hændet, og hændet mig selv, saa synes jeg, at det er alt for besynderligt dertil. — Her er det første brændende Kærlighedsbrev, jeg nogensinde har skrevet i mit Liv; er det ikke mærkeligt, at det netop skulde være til en Pige, som var død? Mon de da kan føle, de hvide, tavse Skikkelser, som vi kalder Døde? — Sibyl, kan hun føle eller lytte? Aa, Harry, tænk hvor jeg elskede hende en Gang. Nu synes

jeg, at det er et Aar siden. — Saa kom den rædselsfulde Aften — var det virkelig kun i Gaar? — hvor hun spillede saa slet, og mit Hjærte var ved at briste. Hun forklarede mig det hele, det var frygtelig højtideligt, men jeg blev ikke det fjærneste rørt; jeg syntes, hun var flov. Senere oplevede jeg noget, som gjorde mig angst — jeg kan ikke sige, hvad det var, men det var forfærdeligt. Jeg sagde til mig selv, at jeg vilde vende tilbage til hende, jeg følte, at jeg havde Uret. Og nu er hun død — aa Gud, aa Gud — Harry, hvad skal jeg gøre! Du kender ikke den Fare, jeg er i, og der er intet, som kan holde mig oppe. Det kunde hun have gjort, hun havde ikke Ret til at tage Livet af sig, det var hensynsløst af hende.

— Kære Dorian, sagde Lord Henry og tændte en Cigaret — den eneste Maade en Kvinde nogensinde kan forbedre en Mand paa, det er at kede ham saa gudsjammerligt, at han mister al Interesse for Livet. Hvis du havde giftet dig med denne Pige, saa var du gaaet til Grunde. Du vilde selvfølgelig være god mod hende; det er let nok at være god mod Folk, som man ikke bryder sig om. Men saa vilde hun snart have opdaget, at hun var dig fuldstændig ligegyldig; og naar en Kvinde opdager dét om sin Mand, saa bliver hun enten sjusket i Klæderne, eller ogsaa begynder hun at gaa med moderne Hatte, som saa en anden Dames Mand betaler for. Jeg tænker ikke engang paa Mesalliancen, som jeg maaske slet ikke havde tilladt, men jeg forsikrer dig, at i alle Tilfælde vilde det hele være blevet en fuldstændig Fiasko.

Dorian gik op og ned i Stuen; han var ganske bleg. — Ja, det tror jeg ogsaa nok; men jeg syntes, det var min Pligt. Det var ikke

min Skyld, at denne rædsomme Tragedie har forhindret mig i at gøre, hvad jeg skulde. Jeg husker en Gang, du sagde, at der er det uheldige ved gode Forsætter, at de altid kommer for sent; saadan var det da med mine.

— Gode Forsætter er simpelthen et unyttigt Forsøg paa at modsætte sig Naturens Lov; de opstaar af den pure Forfængelighed, og de fører til det absolute Ingenting. Nu og da giver de os et Par overflødige og tomme Rørelser, som er ganske behagelige for de svage af os. Det er alt, hvad man kan sige om den Ting. Gode Forsætter er Veksler, man trækker paa en Bank, hvor man ikke har Penge.

Dorian kom over og satte sig ved Siden af ham. — Harry, hvorfor kan jeg ikke føle denne Sorg saa stærkt, som jeg helst vilde? Jeg synes dog ikke, at jeg er hjærteløs; gør du?

— Du har gjort for mange Letsindigheder i de sidste Uger, til at du kan have Ret til at kalde dig saaledes, svarede Lord Henry med sit blide, melankolske Smil.

Dorian rynkede Panden. — Den Forklaring kan jeg ikke lide; men det glæder mig, at du ikke finder mig hjærteløs. Det er jeg heller ikke; jeg ved, at jeg ikke er det. Og alligevel maa jeg tilstaa, at denne Hændelse ikke berører mig saa alvorligt, som den burde. Jeg synes bare, at det er en vidunderlig Slutning paa et vidunderligt Skuespil. Den ejer hele en stor Tragedies sørgelige Skønhed; jeg selv var med i Stykket, men jeg blev ikke saaret.

Lord Henry gjorde sig en udsøgt Glæde af at lege med denne Drengs ubevidste Egoisme. — Det er et interessant Spørgsmaal, sagde

han — et ganske overordentlig interessant Spørgsmaal; jeg formoder, at Forklaringen er følgende: — Det hænder tit, at Livets store Sorger kommer over os paa en saa lidet kunstnerisk Maade, at de saarer os ved deres brutale Voldsomhed, deres absolute Mangel paa Stil, deres forvirrede Meningsløshed og fuldstændige Inkonsekvens. De angriber os ganske paa samme Maade som Raahed; vi faar et Indtryk af ren dyrisk Kraft, og vi forsvarer os imod dem.

Men stundom kan vi ogsaa møde Sorger, der har en vis kunstnerisk Skønhed over sig; hvis denne Skønhed er ægte, saa tiltaler det hele simpelthen vor Sans for dramatisk Effekt. Vi opdager pludselig, at vi ikke længere er Skuespillerne, men Tilskuerne, eller snarere begge Dele. Saa betragter vi os selv nøje, og hele det vidunderlige Drama bedaarer os.

Hvad er det, der egentlig er hændet i dette Tilfælde? Der er En, som har dræbt sig af Elskov til dig; gid det nogensinde var hændt mig, saa vilde jeg have elsket Elskov for Resten af mit Liv. De, der har elsket mig — det er ikke mange, men dog nogle — de har altid absolut villet leve videre, efter at jeg var holdt op at bryde mig om dem, eller de om mig. De er blevet tykke og kedelige, og naar jeg træffer dem, saa skal de straks i Lag med Minderne. Aa Gud — Kvinder har dog en frygtelig Hukommelse! Det er en skrækkelig Egenskab; det viser jo den klareste Sjælens Stilstand. Man skal indsuge Livets Farver, men man skulde aldrig huske Enkelthederne; Enkelthederne er altid simple.

— Jeg vil saa' Valmuer i min Have, sukkede Dorian.

— Det er da ganske unødvendigt, Livet har altid Valmuegift i

Hænderne. Naa, naturligvis kan det hænde, at saadanne Følelser varer længe. I lang Tid gik jeg ikke med andet end Violer som en kunstnerisk Form for Sorg over en Forelskelse, der ikke vilde dø; imidlertid døde den alligevel tilsidst; jeg kan forresten ikke huske, hvad det var, der dræbte den; jeg tror nok, det var vedkommende Dames Tilbud om at ofre alt i Verden for mig. Dét er altid et skrækkeligt Øjeblik, det opfylder En med hele Evighedens Rædsel. — — Naa, har du hørt saa galt — for en Ugestid siden, det var hos Lady Hampshire, havde jeg den Skæbne at sidde til Bords ved Siden af den før omtalte Dame; og hun vilde absolut gennemgaa hele Historien med mig, trække Fortiden frem og undersøge Fremtiden. Jeg havde imidlertid forlængst begravet det gamle Æventyr i Liljer! Hun drog det frem igen og forsikrede mig, at jeg havde ødelagt hendes Liv. Jeg maa rigtignok konstatere, at hun spiste en vældig Middag, saa jeg følte mig ikke ængstet. Men tænk dig saadan en Mangel paa Smag!

Det eneste skønne ved Fortiden er, at den hører Fortiden til; men Kvinder forstaar aldrig, hvornaar Tæppet er nede, de venter altid paa en sjette Akt; og saa snart det interessante i Stykket er forbi, vil de gerne selv fortsætte det. Hvis de fik Lov til at faa det, som de vilde, saa maatte alle Lystspil ende tragisk, og alle Tragedier som Farcer.

Du er lykkeligere end jeg; du kan være sikker paa, at ikke én af de Kvinder, jeg har kendt, vilde have gjort det for min Skyld, som Sibyl Vane gjorde for dig. Almindelige Damer ved altid at trøste sig, nogle af dem gør det ved at anlægge sentimentale Farver.

Stol aldrig paa en Kvinde, som gaar i lila Kjoler — lige meget hvor gammel hun er; heller ikke paa Kvinder over 35, som pynter deres Skønhed med lyserøde Baand, det betyder altid, at de har en Roman bag sig. Der er andre, som finder en stor Trøst i pludselig at opdage deres Mænds gode Egenskaber; de puster En i Ansigtet med deres ægteskabelige Lykke, som om det var den mest berusende Synd, de tilstod. Religionen trøster nogle, dens Mysterier har det samme hemmelighedsfulde ved sig som Forelskelse — det var der engang en Dame, der fortalte mig; og det forstaar jeg udmærket godt. Desuden er der ikke noget, der gør Folk saa forfængelige som at høre, at de er Syndere; Samvittighed gør os allesammen egoistiske. Nej, der er virkelig ingen Ende paa al den Trøst, som Damer finder i vore Dages Selskabsliv; og alligevel har jeg ikke engang nævnt den aller vigtigste.

— Hvad er det da, sagde Dorian mat.

— Den Trøst, som er allermest lige til: at erobre en andens Elsker, naar man mister sin egen; det er altid nok til at give en Dame sin Position igen i det gode Selskab. — Men alligevel, Dorian, Sibyl maa rigtignok have været anderledes end alle de andre Kvinder, man træffer; jeg synes, at der er en vis Skønhed over hendes Død. Det er godt at leve i et Aarhundrede, hvor der foregaar saadanne Vidundere; saa kommer man til at tro paa, at der virkelig eksisterer den Slags Fænomener, som de moderne, flove Mennesker lefler med, Romantik, Lidenskab og Kærlighed.

— Jamen, jeg var rigtig ond mod hende, det glemmer du.

— Det, tror jeg, bedaarer Kvinderne mere end noget andet. Deres

Instinkt er ganske forunderlig udviklet. Vi har frigjort dem, og alligevel er de stadig Slaver, som bare søger deres Herrer; de elsker nemlig at blive tyranniseret. Jeg er ganske sikker paa, at du har optraadt aldeles storartet; jeg har aldrig set dig vred, men jeg kan tænke mig, hvor glimrende du tog dig ud. Og saa sagde du i Forgaars noget, der dengang lød som det rene Sværmeri; men nu ser jeg, hvor sandt det var, og det forklarer alting.

— Hvad var det, Harry?

— Du sagde, at Sibyl for dig var alle Romantikens forskellige Heltinder — at hun den ene Aften var Desdemona, og Ophelia den næste, at hvis hun døde som Julie, saa opstod hun som Imogen.

— Nu staar hun aldrig mere op igen, hviskede Dorian og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

— Nej, det gør hun ikke, hun har spillet sin sidste Rolle; men denne ensomme Død inde i en tarvelig Garderobe maa du tænke paa som et underligt, hemmelighedsfuldt Stykke af et eller andet Sørgespil fra Jakobs Tid, en vidunderlig Scene af Webster eller Ford eller Cyril Tourneur. Den Pige levede aldrig rigtig, og derfor døde hun heller ikke rigtig; hun var i det mindste altid en Drøm for dig, en Skikkelse, som vandrede i Shakespeares Skuespil og gjorde dem skønne. Men saa snart hun kom i Berøring med det virkelige Liv, ødelagde hun det, og det ødelagde hende; saa maatte hun dø. Sørg over Ophelia, hvis du har Lyst, strø Aske paa dit Hoved, fordi Cordelia blev kvalt, skrig op mod Himlen, fordi Brabantios Datter maatte dø, men spild ikke dine Taarer over Sibyl Vane. Hun var mindre ægte end de. — —

Der var ganske stille; det begyndte at mørknes inde i Stuen. Lydløst kom Skyggerne snigende ude fra Haven; ganske langsomt forsvandt Farverne.

Lidt efter løftede Dorian Hovedet.

— Nu forstaar jeg mig selv, Harry; jeg følte netop det, som du siger, men alligevel var jeg bange for det og kunde ikke forklare mig det. Hvor du kender mig godt. Men lad os nu ikke mere tale om, hvad der er hændt; det var en vidunderlig Oplevelse, ikke mere. Gud ved, om Livet har flere Vidundere at skænke mig?

— Der er intet, som Livet ikke vil skænke dig; med din Skønhed kan du vinde alt.

— Men hvis jeg nu blev rynket og graa og modbydelig; hvad saa?

— Ja saa, sagde Lord Henry og rejste sig for at gaa — saa, min kære Dorian, vilde du blive nødt til at kæmpe for dine Sejre. Nu kommer de til dig af sig selv; derfor maa du bevare din Skønhed. Vi lever i en Tid, hvor man læser for meget til at være klog og tænker for meget til at være smuk; derfor kan vi ikke undvære dig. Men nu skulde du klæde dig paa og køre med til Klubben, vi er allerede sent paafærde.

— Jeg tror hellere, jeg vil møde dig i Operaen, jeg er for træt til at spise. Hvilket Nummer har din Søsters Loge?

— 27, tror jeg, det er i Balkonen, du kan se hendes Navn paa Døren. Men det er forresten kedeligt, at du ikke gaar med til Middag.

— Nej, jeg er ikke oplagt, sagde Dorian anstrængt — men jeg takker dig for alt, hvad du har sagt mig. Du er min bedste Ven, og der er aldrig nogen, der har forstaaet mig som du.

— Vi er kun ved Begyndelsen af vort Venskab, Dorian, svarede Lord Henry og tog hans Haand. — Farvel, saa ser jeg dig forhaabentlig før halv ti; husk, at Patti synger.

Da Døren lukkedes, ringede Dorian paa sin Klokke, og kort efter kom Victor ind med Lamperne og trak Gardinerne ned, det varede længe, før han gik igen, han brugte frygtelig lang Tid til alting idag.

Saa snart han var ude af Stuen, styrtede Dorian hen til Skærmbrædtet og trak det tilside. Nej; Billedet var ikke blevet smukt igen, det havde faaet Underretning om Sibyls Død, før han selv vidste det. De modbydelige Streger, som skæmmede Mundens fine Bue, var uden Tvivl kommet frem i samme Øjeblik, som hun havde drukket Giften. Eller havde Maleriet maaske kun udtrykt, hvad der var foregaaet i hans egen Sjæl? Det tænkte han paa og ønskede gysende, at han en Gang maatte se en saadan Forandring ske for sine Øjne.

Stakkels Sibyl; det hele var dog et underligt Æventyr. Hun havde ofte spillet en Døende, og til sidst havde Døden selv rørt ved hende og taget hende med sig. Hvordan mon hun havde spillet denne forfærdelige Scene? Havde hun anklaget ham, da hun døde? Nej, hun var død af Kærlighed til ham, og derfor skulde Kærlighed altid være ham hellig. Hun havde jo selv bødet for alting med det Offer, som hun her havde bragt ham; nu skulde han ikke mere tænke paa det, som han havde maattet lide for hendes Skyld den rædselsfulde Aften i Teatret . . Naar han kom til at huske paa hende, saa vilde hun staa for ham som en yndig, tragisk Skikkelse, der var bragt ind paa Livets Scene for at vise Virkelighedens Overmagt over Kærligheden.

— Han fik Taarer i Øjnene ved at tænke paa hendes Ungdom og al dens skælvende, uberørte Ynde. — Hastig tørrede han Taarerne bort og saá igen hen paa Billedet.

Nu følte han, det var paa Tide, at han stillede sig et Valg; eller var det allerede gjort? Ja, Livet selv havde bestemt alting for ham — Livet og hans egen uendelige Lyst til at kende Livet. Evig Ungdom, evige Længsler, sjældne, hemmelige Nydelser, vild Glæde og endnu vildere Synder — alt dette maatte han kende. Og Billedet skulde saa bære Byrden af hans Skam. Dette var hans Skæbne!

Engang havde han i drengeagtig Forfængelighed kysset de Læber, der nu smilte saa ondt imod ham, Dag efter Dag havde han siddet foran Maleriet og beundret dets Skønhed ganske betaget; skulde det nu forandre sig for hver Fristelse, som han hengav sig i? Skulde det blive et modbydeligt, hæsligt Væsen, som maatte skjules i et laaset Rum for at fjærnes fra det Solskin, som saa ofte havde gjort Haarets Lokker endnu mere gyldne?

Et Øjeblik tænkte han paa at bede, om den fortvivlende Skæbne, som knyttede hans Sjæl og Billedet sammen, maatte ophøre; det var dog blevet forandret, da han bad derom, maaske vilde det nu igen bønhøre ham.

Og dog — hvem af dem, som virkelig kendte til Livet, vilde opgive den Mulighed altid at holde sig ung? Og var han saa ogsaa selv virkelig Herre derover? Mon egentlig hans Bøn kunde være Skyld i det hele? Var det ikke muligt, at der laa en ukendt, videnskabelig Aarsag bagved? Hvis Tanken virkelig kunde faa nogen Indvirkning paa et levende Legeme, vilde den saa ikke ogsaa have samme Virk-

ning paa det Døde? — Kunde mon ikke den Slags fremmede Legemer uden Sjæl blive bragt i en vis Samklang med Menneskers Følelser og Lidenskaber — saadan at de forskellige Atomer traadte i hemmelighedsfuld Forbindelse med hinanden? Men igrunden var Aarsagen ham ganske ligegyldig. — Nu vilde han blot aldrig mere friste nogen ukendt Magt med sin Bøn. Hvis Billedet forandredes, saa var det fordi det skulde. Der var intet at sige til den Ting. Hvorfor grunde videre over det? —

Det vilde jo blive en mærkelig Nydelse at se derpaa, saa kunde han følge sin egen Sjæl ind paa dens hemmeligste Veje, og dette Portræt vilde blive ham et magisk Spejl. Det vilde aabenbare ham hans Sjæl, ligesom det havde vist ham hans Legeme, og naar Vinteren engang kom over det, saa vilde han selv endnu staa dèr, hvor Foraaret skælver ved Grænsen af Sommer. Naar det sunde, røde Blod sneg sig bort af dets Ansigt og efterlod en gustenbleg Maske med blygraa Øjne, saa havde han selv endnu hele Ungdommens Farveglans. — Aldrig vilde nogen af hans Skønheds Blomster visne, aldrig vilde et eneste af hans Livs Pulsslag blive svagt; som Grækernes Guder vilde han altid være stærk, frisk og glad. — Hvad gjorde det saa, om Lærredet forandredes? Han selv berørtes ikke. — Det var ham nok.

Saa trak han Skærmbrædtet tilbage foran Billedet, smilede og gik ind i Sovekammeret, hvor Tjeneren allerede ventede paa ham. — En Time senere var han i Operaen, og Lord Henry bøjede sig over hans Stol.

NÆSTE Morgen, da Dorian Gray sad og drak The, blev Basil Hallward vist ind til ham i Stuen.

— Dorian, det var godt, at jeg fandt dig, sagde han alvorligt. — Jeg spurgte efter dig iaftes, men der blev svaret, at du var i Operaen. Det kunde jeg nok forstaa, var umuligt. Men gid du blot havde givet Besked om, hvor du i Virkeligheden opholdt dig.

Det var en frygtelig Aften for mig, jeg blev næsten bange for, at den ene Ulykke skulde følges af en anden. Du kunde godt have telegraferet til mig, saa snart du fik Ulykken at vide; jeg læste det rent tilfældigt i en Aftenavis, som laa oppe i Klubben. Saa gik jeg straks herhen, og det gjorde mig ondt, at jeg ikke traf dig.

Du aner ikke, hvor fortvivlet jeg er over det. Jeg ved, hvordan du lider. Men hvor var du henne? Var du gaaet ud til hendes Moder? Jeg tænkte et Øjeblik paa at køre derud efter dig, Adressen stod jo i Bladet; men jeg var alligevel bange for at gribe ind i en Sorg, som jeg dog ikke kunde mildne. — Stakkels Kone, hvor det maa være forfærdeligt — det var jo ovenikøbet hendes eneste Barn. Hvordan tog hun det egentlig?

— Kære Basil — hvor skulde jeg dog vide det fra, sagde Dorian ærgerlig og nippede til den lysegule Vin, som stod foran ham i et herligt gammelt, forgyldt veneziansk Glas. — Jeg var i Operaen. Dèr skulde du ogsaa være kommet; jeg traf Lady Gwendolen, Harrys Søster, for første Gang. Vi sad i hendes Loge. Hun er ganske henrivende, og Patti sang guddommeligt. — Lad være at tale om noget sørgeligt. Hvis man blot ikke omtaler en Ting, saa er den aldrig hændet. Det er, som Harry siger, blot Ord, der skaber Virkeligheden. Forresten maa jeg sige dig, at Sibyl ikke var den stakkels Kones eneste Barn. Der er ogsaa en Søn; han er vist Sømand eller saadan noget. — Fortæl lidt om dig selv og om, hvad du maler.

— Gik du i Teatret? sagde Hallward meget langsomt og smærtefuldt. — Du gik i Operaen, medens Sibyl laa død i et eller andet lurvet Rum. — Og du kan sidde og fortælle om andre Kvinder, som du finder smukke, og om Pattis guddommelige Sang — førend din Elskede endnu har fundet Ro i sin Grav. — Aa, Menneske! Og der venter hendes lille hvide Legeme forfærdelige Ting!

— Hold op, Basil! Jeg vil ikke høre det, raabte Dorian og rejste sig. — Lad være at fortælle mig noget! Hvad der er sket, er sket! Fortid er Fortid!

— Kalder du Dagen igaar Fortid?

— Hvad vedkommer det nøjagtige Tidsrum den Ting? Det er kun tarvelige Folk, som behøver lange Aar til at blive fri for Sorgerne. Den, som er Herre over sig selv, han slipper for sin Fortvivlelse lige saa hurtigt, han kan finde paa en ny Glæde. Jeg vil ikke være i mine Følelsers Vold. Jeg vil bruge dem, nyde dem og herske over dem.

— Dorian, dette kan jeg ikke udholde! Der er hændt noget, som ganske har forandret dig. Du ser aldeles ud som den samme smukke unge Mand, der saa tit kom ned til mig i Atelieret og sad og blev malet. Men da var du ligefrem, naturlig og hengiven. Du var det mest ufordærvede i Verden. Nu ved jeg ikke, hvad der er kommet over dig. Du taler, som om der ikke fandtes Hjærte eller Følelse i dig. Det kommer altsammen af Harrys Indflydelse; det forstaar jeg nok.

Dorian blev rød, han gik over til Vinduet og stirrede et Øjeblik ud i den grønne Have, som flimrede i Sollys. — Jeg skylder Harry meget, Basil; mere, end jeg skylder dig. Du har kun lært mig at være forfængelig.

— Ja! Men det er jeg blevet straffet for, eller jeg bliver det nok en Gang.

— Jeg forstaar ikke, hvad du mener, raabte Dorian og vendte sig om — jeg forstaar ikke, hvad du vil! Hvad vil du?

— Jeg vil se d e n Dorian, jeg kendte før!

Dorian gik over til ham og lagde Haanden paa hans Skulder. — Basil! Du kommer for sent. Igaar, da jeg hørte, at Sibyl havde dræbt sig . . .

— Dræbt sig! Du gode Gud! Er der ikke engang nogen Tvivl om det? raabte Hallward og saá paa ham i Rædsel.

— Kære Basil — du tror da virkelig ikke, at det var et simpelt Ulykkestilfælde? Selvfølgelig, hun tog sig selv af Dage. Det er en af vor Tids store dramatiske Tragedier. I Reglen fører Skuespillere det aller banaleste Liv, de er gode Ægtemænd eller trofaste Hustruer

eller saadan noget i al Kedsommelighed — du ved, hvad jeg mener — Middelstandsdyd og den Slags. — Men Sibyl, hvor hun var anderledes! Hendes Liv var hendes skønneste Tragedie; hun var altid en Heltinde. Den sidste Aften, hun optraadte — den Gang du saá hende — da spillede hun daarligt, fordi hun pludselig havde lært Elskov at kende i Livet, i Virkeligheden. Dengang hun kun kendte den i Poesien, døde hun, saadan som Julie maatte dø; nu er hun igen gaaet over i Kunstens Verden. Hendes Død har hele Martyriets højtidsfulde Unyttighed over sig, al dets forspildte Skønhed. — Men, som sagt, du maa ikke tro, at jeg ikke har haft det ondt. Hvis du var kommet igaar paa en bestemt Tid — Klokken halv seks maaske, eller tre Kvarter til seks — saa vilde du have fundet mig i Taarer. Ikke engang Harry, som var her, som bragte mig Nyheden — ikke han engang havde i Grunden nogen Anelse om, hvad jeg gennemgik. Jeg led forfærdeligt; saa gik det over. Jeg kan ikke genopleve mine Sorger — det kan kun de sentimentale Folk. Og du er uretfærdig, Basil. Du kommer herhen for at trøste mig — det er kønt af dig. Du finder mig trøstet — og saa bliver du rasende. Saadan er det altid med Folk, der vil gøre godt. Du minder mig om noget, som Harry fortalte om en eller anden Filantrop, der brugte tyve Aar af sit Liv til at faa gjort en Skade god igen eller en uretfærdig Lov rettet — nu kan jeg ikke lige huske, hvad det var. Endelig lykkedes det ham, og saa var der ingen Ende paa hans Skuffelse. Han havde absolut ikke mere at bestille, han var lige ved at dø af Livslede og endte som overbevist Misantrop. — Naa, og ærlig talt, min kære gamle Ven, hvis du virkelig vil trøste mig, saa maa du hellere lære

mig at glemme dét, som er sket, eller at betragte det fra et kunstnerisk Standpunkt. — Var det ikke Gautier, som engang skrev om la consolation des arts? — Jeg husker, at jeg en Gang fandt en lille Pergamentbog i dit Atelier og tilfældigvis stødte paa denne fortræffelige Sætning. – Naa, jeg er ikke saadan som den unge Mand, du en Gang omtalte, han der sagde, at gul Silke kunde helbrede En for alle Livets Sorger. Jeg elsker smukke Ting, som man kan berøre og tage i Haanden, gammel Brokade, grøn Bronce, lakerede Sager, udskaaret Elfenben, sjældne Møbler, Luksus, Pragt — alt saadan noget kan hjælpe os meget. Men den rent kunstneriske Betragtning, som den Slags Ting vækker i os — den betyder endnu mere for mig. At blive Tilskuer til sit eget Liv, det er, som Harry siger, at slippe for Livets Lidelser.

Jeg ved, det forbavser dig, at jeg taler saadan til dig. Du har ikke opdaget, hvordan jeg har udviklet mig. Dengang du kendte mig, var jeg en Skoledreng; nu er jeg en Mand. Jeg har faaet nye Tanker, nye Anskuelser. Jeg er anderledes end før, men du maa ikke holde mindre af mig for det; du maa altid være min Ven. Jeg holder ganske vist umaadeligt af Harry, men jeg ved, at du er bedre end han. Du er ikke stærkere — du er nemlig bange for Livet — men bedre er du. Og tænk, hvor glade vi to var sammen! Du maa ikke forlade mig, Basil, og du maa ikke skændes med mig. Jeg er saadan, som jeg er — andet er der ikke at sige.

Hallward blev underlig bevæget. Han holdt uendelig meget af Dorian, der havde betydet det egentlige Vendepunkt i hans Kunst. Han kunde ikke godt taale at tænke paa flere Bebrejdelser mod ham.

Maaske var denne Ligegyldighed ogsaa kun en forbigaaende Stemning — der var saa meget godt og ædelt i Dorian.

— Ja ja, sagde Hallward endelig og smilede bedrøvet — nu skal jeg aldrig mere tale til dig om denne forfærdelige Ulykke. Jeg haaber blot, at dit Navn ikke bliver nævnt i saadan Forbindelse. I Aften skal der være Forhør; er du tilsagt?

Dorian rystede paa Hovedet, og hans Ansigt fik et Udtryk af Væmmelse ved Ordet »Forhør«. Der var noget saa raat og simpelt ved al den Slags.

— De kender ikke mit Navn, svarede han.

— Men h u n kendte det vel?

— Kun mit Fornavn — og det er jeg sikker paa, hun aldrig har nævnt til Nogen. Hun sagde en Gang, at de allesammen var temmelig nysgerrige efter at vide, hvem jeg var; men hun svarede stadig, at jeg kun hed »Eventyrprinsen«. — Det var nydeligt, ikke sandt? Du maa lave en Tegning af hende, Basil; jeg vilde gerne have lidt flere Minder om hende end et Par Kys og nogle højtidelige Sætninger.

— Ja, jeg skal prøve det, hvis det kan glæde dig. Men saa maa du ogsaa komme og sidde for mig igen. Jeg kan ikke arbejde uden dig.

Dorian saá forskrækket paa ham og traadte et Skridt tilbage. — Jeg vil aldrig mere sidde for dig. — — Umuligt!

Hallward stirrede paa ham. — Men, kære Ven, hvad er dog det for noget Vrøvl. Mener du, at du ikke synes om det Billede, jeg malede af dig sidst? Hvor er det? Hvorfor har du sat et Skærmbrædt hen foran det? — Lad mig se. Det er det bedste, jeg nogensinde har malet. Tag dog det Skærmbrædt væk. Det er jo ufor-

skammet af din Tjener at skjule mit Arbejde saadan. Jeg syntes jo nok, at Værelset var ganske forandret, da jeg kom ind.

— Tjeneren har ikke noget at gøre med den Ting, Basil. Du tror da ikke, at jeg lader ham arrangere mine Stuer? Han ordner sommetider mine Blomster, ellers ingenting. Nej, jeg har selv gjort det; der var for stærkt Lys paa Billedet.

— For stærkt? — Umuligt, kære Ven; det er en brillant Plads. Lad mig se det, sagde Hallward og gik over mod Hjørnet.

Dorian udstødte et forskrækket Skrig og løb hen mellem Maleren og Skærmbrædtet. — Basil, sagde han ganske bleg — du maa ikke se paa det. Jeg forbyder det!

— Ikke se mit eget Billede? — Det kan du ikke mene. Hvorfor i Alverden dog ikke? raabte Hallward og lo.

— Hvis du prøver at se det, Basil, saa sværger jeg, at jeg aldrig mer i mit Liv taler et Ord til dig. Dette er mit Alvor. Jeg giver dig ingen Forklaring, og du har ikke Ret til at forlange nogen.. Men husk, at hvis du rører dette Skærmbrædt, saa er alting forbi mellem os!

Hallward stod som lynslaaet, han stirrede fuldstændig forvirret paa sin Ven, saadan havde han aldrig set ham. Dorian var aldeles hvid af Vrede, hans Hænder knyttede sig, og Øjnene saá ud som Pletter af blaa Ild.

— Dorian!

— Tal ikke til mig.

— Men hvad betyder dette? Naturligvis vil jeg ikke se paa det, naar du ikke ønsker det, sagde han køligt, drejede sig om paa Hælen

og gik over mod Vinduet. — Men ærlig talt finder jeg det temmelig meningsløst, at jeg ikke maa se mit eget Arbejde, særlig da jeg vil udstille det i Paris til Efteraaret. Maaske skal det have endnu en Omgang Fernis, saa jeg maa alligevel se det; hvorfor ikke idag?

— Udstille det! Vil du udstille det? raabte Dorian og følte igen en Rædsel gennem hele Legemet. Skulde hans Hemmelighed vises frem for hele Verden? Skulde Folk staa og glo paa hans Livs Mysterium. Umuligt. —

— Ja, det tænker jeg ikke, du vil modsætte dig. Georges Petit vil samle alle mine bedste Billeder til en Specialudstilling i Rue de Sèze, det bliver første Uge i Oktober. Dit Portræt skal kun være borte en Maaned, saa længe kan du vel undvære det; du er jo alligevel ikke i Byen paa den Tid. Og hvis du altid skjuler det saadan, kan du dog ikke bryde dig meget om det.

Dorian strøg sig over Panden; den var fugtig. Han følte, at han nu stod ved Randen af en frygtelig Afgrund.

— For en Maaned siden paastod du, at du aldrig vilde udstille det, sagde han — hvorfor har du bestemt dig om? I Folk, som gaar for at være saa borgerlige, I har akkurat lige saa mange Luner som vi andre. Hele Forskellen er, at Jeres er mere meningsløse. Du kan ikke have glemt den Gang, du højtideligt svor, at intet i Verden skulde faa dig til at udstille det. Du sagde akkurat det samme til Harry!

Han stoppede med ét, og der kom pludselig Lys i hans Øjne. Han huskede, at Lord Henry en Gang halvt i Spøg, halvt i Alvor havde sagt: — Hvis du vil more dig et Kvarters Tid, saa faa Basil

til at fortælle dig, hvorfor han ikke vil udstille dit Billede. Mig har han fortalt det, og det var mig som en Aabenbaring.

Ja, maaske havde Basil ogsaa en Hemmelighed, han vilde prøve at spørge ham.

— Basil, sagde han og gik tæt hen og saá ham lige i Ansigtet — vi har begge en Hemmelighed. Lad mig vide din, saa skal jeg fortælle min. Hvorfor vilde du en Gang ikke udstille mit Billede?

— Dorian, hvis jeg sagde dig det, saa kunde du komme til at holde mindre af mig, og du vilde i hvert Fald le af mig. Jeg kunde ikke taale nogen af Delene. Hvis du vil, at jeg aldrig mere skal se dit Billede, saa er det godt. Jeg har altid dig selv at se paa. Hvis du vil, at det bedste, jeg nogensinde har malet, skal gemmes bort for Verden — saa er det ogsaa godt. Dit Venskab er mig mere end nogen Anseelse og Berømmelse.

— Nej, Basil, nu maa du sige det, sagde Dorian Gray rolig — jeg synes, jeg har Ret til at vide det.

Hans Angst var nu borte, Nysgerrigheden havde taget dens Plads. Han bestemte, at nu skulde han udfinde Basil Hallwards Hemmelighed.

— Lad os sætte os ned, Dorian. Jeg vil sidde i Skyggen, og du skal sidde ude i Sollyset, saadan er jo vore Liv. — Svar mig blot paa et Spørgsmaal. Har du i Billedet fundet noget, som du ikke holdt af, noget som pludselig aabenbarede sig? —

— Basil! raabte Dorian og greb med skælvende Hænder fast om sin Stol. Han stirrede med vildt forskrækkede Øjne paa Hallward.

— Ja, det ser jeg, du har. Nej, nu maa du ikke tale. Vent til

du har hørt, hvad jeg har at sige. Fra det første Øjeblik, jeg saá dig, fik du en uhyre, mærkelig Magt over mig. Jeg blev behersket af dig — Sjæl, Forstand, Talent — alting. Du blev for mig en Legemliggørelse af det ukendte Ideal, som vi aldrig faar Fred for, vi Kunstnere; det, der jager os som en dejlig Drøm. — Jeg tilbad dig. Jeg var skinsyg paa alle, som du talte med. Jeg var kun glad, naar jeg var sammen med dig. Naar du var borte, var du stadig tilstede i min Kunst.

Naturligvis fortalte jeg dig det aldrig; det vilde have været umuligt. Du vilde ikke have forstaaet det, jeg forstod det næppe selv. Saa besluttede jeg en Dag at male et vidunderligt Billede af dig. Det skulde blive mit Mesterværk, og det blev det. Men medens jeg arbejdede, syntes jeg, at hvert eneste Penselstrøg, hver eneste ny Farve røbede min Hemmelighed. Jeg blev bange for, at Verden skulde se, hvor jeg elskede dig. Dorian, jeg følte, at jeg havde røbet for meget af mig selv. Saa besluttede jeg, at Billedet aldrig skulde udstilles. Det ærgrede dig lidt; men du forstod heller ikke, hvad det betød for mig. Jeg talte ogsaa med Harry om det; han lo af mig; men hvad gjorde dét! Da Billedet var færdigt, og jeg sad alene med det, følte jeg, at jeg havde haft Ret. Naa, nogle Dage efter kom det ud af mit Atelier; og saa snart jeg var blevet fri for dets uudholdelige Trolddom, syntes jeg, at det hele var en latterlig Indbildning. Billedet viste selvfølgelig ikke andet, end at du var meget smuk, og at jeg kunde male. Og nu ved jeg, det er en Fejltagelse, hvis man tror, at de Følelser, man har, medens man skaber noget nyt, virkelig røber sig i Ens Arbejde.

Kunsten er mere abstrakt, end vi tror. Form og Farve viser os Form og Farve — ikke mere. Jeg synes tit, at Kunsten snarere skjuler Kunstneren, end den aabenbarer ham. Naa, og da jeg saa fik dette Tilbud fra Paris, besluttede jeg at gøre dit Billede til Udstillingens Mesterværk. Det faldt mig ikke ind, at du vilde forbyde det. Nu indser jeg, at du havde Ret; Billedet maa ikke vises frem. Dorian, du skal ikke være vred over dét, jeg har fortalt dig. Som jeg en Gang sagde til Harry: du er skabt til at tilbedes.

Dorian Gray trak Vejret dybt. Farven vendte tilbage i hans Kinder, og der spillede et Smil om hans Mund. Angsten var overstaaet. Han var fri for denne Gang. Og dog kunde han ikke lade være at have Medlidenhed med denne unge Mand, som nu havde givet ham sit underlige Skriftemaal. Han tænkte, om han selv nogensinde kunde komme saaledes i en af sine Venners Magt. Lord Henry havde én indtagende Egenskab: at være saa farlig; men heller ikke flere. Han var for klog og kynisk til, at man rigtig kunde holde af ham. Mon der nogensinde vilde komme en Mand, som han saaledes maatte tilbede? Var det maaske noget af det, som ventede ham i Livet?

— Dorian, jeg kan slet ikke forstaa, at du ogsaa har set dette i Billedet. Har du virkelig?

— Jeg saá noget; noget, som jeg syntes, var meget mærkeligt.

— Godt, nu har du vel intet imod, at jeg ser dit Portræt?

Dorian rystede paa Hovedet.

— Det maa du ikke bede mig om, Basil. Jeg kunde umuligt lade dig staa Ansigt til Ansigt med Billedet.

— Men en Gang vil du vel tillade det?

— Aldrig.

— Godt. Du har maaske Ret. Og lev nu vel, Dorian. Du er jo dog den eneste, som har haft Indflydelse paa min Kunst. Men du aner ikke, hvad det har kostet mig at fortælle dig alt dette.

— Kære Basil — hvad har du sagt? Ganske simpelt, at du følte, du beundrede mig for meget. Det er da ikke engang en Kompliment.

— Det var ikke ment som en Kompliment, men som et Skrifte. Nu, da jeg har givet dig det, synes jeg, at noget af mig selv er borte. Maaske skulde man aldrig udtrykke sin Kærlighed i Ord.

— Det var et meget skuffende Skriftemaal.

— Saa? Hvad ventede du da? Har du da set noget mere i Billedet? Har du, Dorian? Var der noget andet at se?

— Nej, der var ikke andet. Hvorfor spørger du? Men lad være at tale om ikke at se mig mere eller den Slags. Du og jeg er Venner, Basil, og det maa vi blive ved med.

— Du har jo Harry, sagde Hallward stille.

— Aah, Harry! raabte Dorian og fik et Anfald af Latter. — Harry tilbringer sin Dag med at sige det utroligste og sin Aften med at gøre det umulige. Netop saadan, som jeg gerne vilde leve. Men dog tror jeg ikke, at jeg vilde gaa til Harry, hvis jeg kom i Fare. Jeg vilde snarere komme til dig, Basil.

— Men vil du ikke sidde for mig igen?

— Umuligt!

— Du ødelægger mit Liv som Kunstner ved at sige nej, Dorian. Intet Menneske møder to Idealer; de færreste møder ét.

— Jeg kan ikke forklare dig det, Basil, men det gaar ikke an, at jeg sidder for dig mere. Der er en Skæbne i saadan et Billede, det har sit eget Liv . . . . Men jeg skal komme og drikke The hos dig, det bliver ligesaa morsomt.

— Ja, for dig bliver det nok morsommere, tænker jeg, sagde Hallward stille. — Og nu Farvel. Det gør mig ondt, at du ikke vil lade mig se Billedet en Gang endnu. Men det er der ikke noget at gøre ved. Jeg forstaar fuldstændig din Følelse.

Da han gik, smilede Dorian Gray for sig selv. Stakkels Basil! Hvor han dog ikke anede den sande Grund! Og hvor det egentlig var mærkeligt, at i Stedet for at blive tvunget til at udlevere sin egen Hemmelighed, var det nu lykkedes ham, næsten tilfældigt, at vriste Vennens fra ham. — — Hvor dette underlige Skriftemaal forklarede ham meget. Basils dumme Anfald af Skinsyge, hans vilde Hengivelse, hans overdaadige Lovtaler, hans pludselige Tilbageholdenhed — nu forstod han det altsammen, og det gjorde ham ondt. Der var i Grunden noget tragisk ved et Venskab, som er saaledes farvet af en ligefrem Lidenskab.

Han sukkede og ringede. Billedet maatte for enhver Pris bort. Han turde ikke igen risikere at blive opdaget. Det var Vanvid, at han allerede havde ladet det staa en Time i et Værelse, hvor alle hans Venner gik frit ud og ind. — —

Straks efter kom Tjeneren. Dorian betragtede ham nøje fra alle Kanter for at udfinde, om denne Mand havde kigget bag ved Skærmbrædtet. Men han var ganske som sædvanlig, stod blot og ventede paa en Ordre. — Dorian tændte sig en Cigaret og gik hen og saá ind

i Spejlet; dèr kunde han tydeligt se paa Victors Ansigt. Men det var kun en stillestaaende Maske af Slaviskhed, her var ikke noget at frygte.

Med træt, ligegyldig Stemme gav Dorian den Besked, at han skulde gaa hen til Kunsthandleren og bede ham sende to af sine Folk straks. — Dorian syntes, at Tjeneren skelede efter Skærmbrædtet, da han gik ud af Døren; men det var maaske en Indbildning. — —

Da Billedet endelig var blevet tildækket og baaret op i det lille Kvistkammer, hvor Dorian som Barn havde haft Læsestue, da endelig de fremmede Mænds Fodtrin tabte sig, lukkede han Døren af deroppe og tog Nøglen i Lommen. Nu var han sikker. Nu vilde aldrig nogen komme til at se denne Rædsel.

Da han kom tilbage i Biblioteket, saá han, at Klokken allerede var over fem, og hans The netop var blevet sat ind. Paa et lille Bord af duftende Træ, rigt indlagt med Perlemor — en Gave fra Lady Radley, hans Formynders Hustru, som havde tilbragt sin Vinter i Cairo — laa et lille Brev fra Lord Henry og desuden en Bog indbundet i gult Papir. Der var et Par Rifter i Bindet, og Kanterne var slidte. Paa Thebakken laa Aftenudgaven af »St. James' Gazette«. — Victor var aabenbart kommet tilbage. Mon han nu havde mødt Arbejdsfolkene i Gangen og havde faaet pint ud af dem, hvad de havde haft for. Naturligvis vilde han ogsaa savne Billedet — havde vel allerede opdaget, at det var væk, medens han dækkede Thebordet. Skærmbrædtet var jo ikke sat tilbage, saa den tomme Plads paa Væggen stod synlig. — Maaske fandt man ham en Nat i Færd med at krybe op ad Trapperne for at prøve at sprænge Døren. Det

var forfærdeligt at have en Spion i Huset. Han havde hørt om Rigmænd, der var blevet udsat for Pengeafpresning, saa længe de levede, blot fordi en Tjener havde læst et Brev eller lyttet til en Samtale eller fundet et Visitkort med en Adresse eller en vissen Blomst, maaske en Stump krøllet Knipling under en Hovedpude.

Han sukkede. Da han havde skænket sin The, lukkede han Lord Henrys Brev op. Det var bare for at sige, at han havde sendt ham Aftenavisen og en Bog, som vist vilde interessere ham, endvidere, at de altsaa skulde træffes i Klubben et Kvarter over otte.

Han lukkede Avisen op og saá den ligegyldig igennem. Paa femte Side var der sat et Mærke med Rødkridt, det fangede hans Blik. Han læste følgende:

»Forhør angaaende en Skuespillerinde. — Der blev i Morges af Kriminaldommer Danby holdt Forhør angaaende Liget af en ung Skuespillerinde, Sibyl Vane, tidligere engageret ved Royal Theatre, Holborn. Dødsaarsagen erklæredes at være et Ulykkestilfælde. Den afdødes Moder vakte megen Medlidenhed ved sin store Sindsbevægelse under Vidneforklaringen. Hun var ogsaa dybt grebet, da den tilkaldte Læge blev forhørt.«

Dorian rynkede Panden lidt, saa rev han Avisen midt over og gik hen og kastede Stykkerne bort.

Huf, dette var ækelt. Og naar noget først var ækelt, saa blev det altid saa frygtelig sandt og levende. Han ærgrede sig lidt over Lord Henry, som havde sendt ham denne Nyhed; det var virkelig

dumt af ham at mærke den med rød Blyant. Victor kunde godt have læst det, han kunde mere Engelsk end som saa.

Maaske havde han virkelig læst det og var begyndt at faa Mistanke. Naa, men hvad gjorde saa det? Hvad havde Dorian Gray at bestille med Sibyl Vanes Død? Der var ikke noget at være bange for. — Dorian Gray havde ikke dræbt hende.

— — Saa kom han til at se paa den gule Bog, som Lord Henry havde sendt. Hvad kunde nu det være? Han gik hen og tog den fra det lille perlegraa, ottekantede Bord, han altid syntes lignede noget, som de mærkelige ægyptiske Bier havde spundet af Sølv. Saa kastede han sig i en Lænestol og begyndte at vende Bladene.

Et Øjeblik efter var han ganske optaget. Dette var den mærkeligste Bog, han nogensinde havde læst. Det var, ligesom Alverdens Synder i dejlige Klædebon drog ham stumt forbi til Fløjters henrivende Musik. Det, som han før kun havde set i taagede Drømme, blev nu pludselig tydeligt for ham. Det, som han aldrig før havde drømt, blev ham lidt efter lidt gjort klart.

Det var en Roman uden egentlig Handling og kun med en eneste Figur. Det var i Grunden blot en sjælelig Analyse af en ung Pariser, der gav hele sit Liv hen til i vore Dage at virkeliggøre alle de Følelser og Tænkemaader, som herskede i alle andre Aarhundreder end netop dette. Ligefrem forsøgte i sin egen Person at optage alle de forskellige Livsanskuelser, som Verden havde gennemgaaet; og stadig af rent kunstneriske Hensyn beundrede alle de Selvfornægtelser, som Menneskene havde været dumme nok til at kalde Dyder, og alle de Naturens voldsomme Begær, som selv kloge Folk endnu kal-

der Synder. — Bogen var skrevet i sjælden, fint udskaaret Stil, paa en Gang levende og dunkel, fuld af Argot og Arkaismer, af tekniske Udtryk og udpenslede Perioder, saadan som de bedste Bøger af den franske Dekadences Skole. Den brugte Sammenligninger saa groteske som Orkidéer, og ligesaa syndige i Farven. Sansernes Liv var beskrevet i den mystiske Filosofis Vendinger. Man kunde sommetider næsten ikke vide, om man læste en middelalderlig Helgens beaandede Ekstase eller en moderne Synders sygelige Bekendelser. Det var en giftig Bog. En tung, ophidsende Duft hang ved dens Blade. Selve Sætningernes Tonefald, deres syndefulde, monotone Musik fuld af mærkelige Klange og kunstfærdigt formede Gentagelser fik Dorian til at læse videre og videre og falde hen i Drømme, i sygelige Drømme, saa han ikke lagde Mærke til Tusmørket, som kom, og Skyggerne, der sneg sig rundt omkring ham.

Udenfor Vinduet glimrede Himlen helt irgrøn, kun gennemboret af en Stjærne; han læste ved det blege Lys, til han ikke kunde mere. Efter at hans Tjener flere Gange havde mindet ham om, hvor sent det var, rejste han sig endelig, gik ind i den næste Stue og lagde Bogen paa det lille Bord, som altid stod ved hans Seng. Saa begyndte han at klæde sig paa til Middag.

Klokken var næsten ni, før han naaede Klubben. Han fandt Lord Henry siddende alene i Læsestuen. Han saa ærgerlig ud.

— Det gør mig forfærdelig ondt, Harry, raabte Dorian — men det er din egen Skyld altsammen. Den Bog, du sendte mig, bedaarede mig i den Grad, at jeg glemte, hvor sent det var.

— Ja, jeg tænkte nok, du vilde holde af den, svarede hans Vært og rejste sig.

— Jeg sagde ikke, at jeg holdt af den, jeg sagde, at den bedaarede mig. Der er stor Forskel.

— Aha! Naa dét har du opdaget? sagde Lord Henry sagte; og de gik sammen ind i Spisestuen.

I flere Aar kunde Dorian Gray ikke gøre sig fri for denne Bogs Indflydelse; eller han forsøgte det maaske snarere ikke. Han forskrev fra Paris ikke mindre end ni Luksuseksemplarer af dens første Oplag og lod dem indbinde i forskellige Farver, saa de kunde passe for hans tilfældige Stemninger og de vekslende Udslag af hans Temperament, som han af og til ikke mere kunde beherske.

Helten, den glimrende unge Pariser, hvis Sjæl var saa besynderlig sammensat af Fantasier og streng Videnskabelighed, kom til at staa for ham som et Forbillede — og han syntes, at hele Bogen rummede hans eget Livs Historie, skrevet før han havde levet.

Paa ét Punkt var han lykkeligere stillet end Bogens Helt; han kendte nemlig ikke den underlige, abnorme Angst for Spejle, blanke Metalflader og stille Vand, som betog den unge Pariser, medens han endnu var ganske ung, fordi hans vidunderlige Skønhed pludselig blev fordærvet.

Det var med næsten grusom Glæde — og maaske er der lidt Grusomhed baade i alle Glæder og alle Nydelser — at han læste Bogens sidste Del med dens sørgmodige Beretning om denne Mands Smærte

og Fortvivlelse, fordi han havde mistet dét, som han havde sat højst af alt.

Men dette havde Dorian ingen Grund til at frygte. Den barnlige Skønhed, som havde bedaaret Basil Hallward og saa mange andre, lod til aldrig at ville gaa bort. Selv de, som hørte de ondeste Ting om ham — og Gang paa Gang sneg der sig underlige Rygter om hans Liv gennem London, og der blev hvisket om ham i Selskabsverdenen — selv de kunde umuligt tro noget grimt, naar de saá ham. Han lignede altid en, der holdt sig uplettet af Verden. Folk, som talte ondt om ham, blev tavse, naar han traadte ind i Stuen; der var noget i hans Ansigts Renhed, som beskæmmede dem. Hans Udseende viste dem, hvor de havde tilsølet Uskyldigheden; og de kunde ikke forstaa, at en saa smuk og bedaarende ung Mand kunde have undgaaet at blive berørt af en Tid, der var saa uren og sensuel.

Men naar han selv kom hjem fra en af de underlige lange Udflugter, der gav Anledning til saa megen mærkelig Snak mellem Folk, som kaldte sig hans Venner, saa listede han op til det laasede Kvistkammer, aabnede Døren med en Nøgle, han altid bar hos sig, og stod med et Spejl i Haanden foran Basil Hallwards Maleri og stirrede snart paa Portrættets onde, ældede Ansigt, snart paa det skønne, unge Billede, som smilede til ham fra det blanke Glas. Og denne voldsomme Modsætning skærpede hans Trang til Nydelser. Han blev mere og mere besat af sin egen Skønhed, mere og mere interesseret i sin egen Sjæls Fordærvelse.

Med største Omhu og med uhyggelig Fryd undersøgte han de hæslige Linjer, som skæmmede den rynkede Pande og krøb rundt

om den svulmende, sanselige Mund — og spurgte sig selv, hvad der var det uhyggeligste, Syndens eller Alderens Kendetegn. Tit lagde han sin hvide Haand ved Siden af de raa, uskønne Hænder paa Billedet. Og han smilede. Han spottede det skæmmede Legeme og de svigtende Lemmer.

Stundom om Natten, naar han laa i sit eget duftende Sovekammer eller i et lurvet Rum i en berygtet Beværtning nede ved Dokkerne, hvor han ofte gik hen under falskt Navn og i Forklædning, saa kunde han dog komme til at tænke paa den Fordærvelse, han havde bragt ind over sin egen Sjæl — og da følte han en Medlidenhed, der var saa meget inderligere, fordi den gjaldt ham selv. — Men den Slags Tanker var sjældne.

Den Nysgerrighed efter Livet, som Lord Henry for mange Aar siden først havde vakt i ham den Dag, da de sad sammen i deres Vens Have, voksede nu i ham, stærkere og stærkere. Jo mere han fik at vide, des mere begærede han; han hungrede vanvittigt og blev mere umættelig ved at tilfredsstille sin Sult.

Og dog var han paa ingen Maade ligegyldig for sine Forbindelser med det gode Selskab. En eller to Gange hver Maaned i Sæsonen aabnede han sine elegante Saloner for Fremmede og havde altid de berømteste Musikere til at underholde Gæsterne. De smaa Middage, som Lord Henry altid hjalp ham med at arrangere, var berømte baade for det omhyggelige Udvalg og den vellykkede Ordning af de Indbudte og for den udsøgte Smag, hvormed Bordet var dekoreret som en fin Farvesymfoni af fremmede Blomster, broderede Duge og antike Tallerkner af Guld og Sølv.

Og særlig mellem de unge Mænd var der mange, som i Dorian Gray syntes at se en Virkeliggørelse af den Type, som de drømte om i Universitetsaarene, den Type, der forenede det oplyste Menneskes fulde Kultur med Verdensmandens Ynde, Takt og fine Apparition. De syntes, at han var én af dem, om hvem Dante skriver, at de har søgt at »fuldkommengøre sig ved Skønhedsdyrkelse«; én for hvem, ligesom for Gautier, »den synlige Verden virkelig var til«. — Og egentlig stod ogsaa selve Livet som den første og største af alle Kunster for Dorian Gray — og sammenlignet med Livet var alle de andre Kunster kun en Slags Begyndelse.

Tilbedelse af Sanserne var ofte, og med Urette, blevet udskreget. Menneskene har nemlig en naturlig Rædsel for Følelser og Lidenskaber, som er stærkere end de selv, og som de ved, at de har fælles med de lavtstaaende Dyr. Men Dorian Gray syntes, at Sansernes egentlige Natur aldrig var blevet forstaaet. De var nemlig blevet ved med at være vilde og dyriske, netop fordi Verden havde søgt at sulte dem til Underkastelse eller at dræbe dem ved Pinsler i Stedet for at ville gøre dem til Grundelementerne i et nyt Sjæleliv, hvor det fine Skønhedsinstinkt skulde være det karakteristiske. Men naar han saá tilbage paa Menneskets Færden gennem Tiderne, saa pintes han med en Følelse af forspildte Glæder. — Saa meget var blevet ofret! — Og altsammen til saa liden Nytte!

Han saá en Række af sindssyge, men bevidste Lidelser, uhyggelige Former af Selvpinsel og Selvfornægtelse, som allesammen førte til en Nedværdigelse, der var uendelig værre end selve den indbildte Nedværdigelse, som man netop havde prøvet at undgaa — alt me-

dens Naturen med vidunderlig Ironi havde drevet Anakoreten til at ernære sig af Ørkenens vilde Dyr, og havde givet Eneboeren Markens Kvæg til Kammerater.

— — Ja der maatte, som Lord Henry havde spaaet, komme en ny Hedonisme, der skulde genføde Livet og frelse det fra den harske, usmagelige Puritanisme, som paa en mærkelig Maade er levet op igen i vore Dage. Denne nye Bevægelse skulde naturligvis have Hjærnen og Videnskaben i sin Tjeneste, den kunde aldrig bruge nogen Teori eller noget System, som forkastede en eneste Form for sjælelige Eksperimenter. Den maatte have det Maal at være selve Erfaringen og ikke dens Frugt, enten den nu var sød eller bitter. Den maatte ikke kende noget til Askesen, som dræber Sanserne, heller ikke til den ligefremme Last, som sløver dem. Men den skulde lære Mennesket at koncentrere sig om hvert Øjeblik i Livet, der selv kun er et Øjeblik.

— — Det er ikke Mange, som ikke stundom er vaagnede før Daggry, enten af en saadan drømmeløs Nat, der næsten faar En til at længes efter Døden, eller en af disse Nætter i Rædsel og Elendighed, naar Hjærnens Celler jages af Syner, der er frygteligere end den virkelige Verdens og fyldt med det spillende Liv, som findes i Groteskerne, og som giver Gotiken sin evige Kraft — Gotiken, som man skulde tro, var skabt af Folk, hvis Sjæle plagedes af syge Drømme.

Ganske langsomt kryber der hvide Fingre hen over Gardinerne, og det ser ud, som de bevæger sig. Sorte, fantastiske Skygger sniger sig ind i alle Stuens Hjørner og krymper sig sammen dèr.

Udenfor høres Fuglenes Støj mellem Bladene eller Larmen af Mænd, som gaar paa Arbejde, eller Suk og Stønnen af Blæsten, der vandrer rundt om det tavse Hus, som om den var bange for at vække de sovende, og som dog alligevel kalder Søvnen frem fra dens Afgrund.

Slør efter Slør af tyndt, graat Flor bliver hævet, og gradvis faar hver enkelt Ting sin Form og Farve tilbage, og vi ser Daggryet genskabe Verden i dens gamle Skikkelse. De blege Spejle faar deres mimiske Liv igen, de slukkede Lys staar dèr, hvor vi satte dem, og ved Siden af dem ligger en halvlæst Bog eller den visnede Blomst, som vi bar paa Ballet, eller det Brev, som vi var bange for at læse eller havde læst for tit. — — Alt synes os uforandret . . . .

Ud af Nattens slørede Skygger vikler sig det levende Liv, som vi kender igen. Vi maa begynde det paany, dèr hvor vi slap det; og ind over os lister der sig en frygtelig Følelse af, at vi nu maa fortsætte vor Energi i den samme trættende Ring af ensformig Vane — eller maaske føler vi en vild Længsel efter, at vore Øjne en Morgen maatte aabnes og se en ny Verden, som, medens det var mørkt, var blevet omskabt til Glæde for os; en Verden, hvor hver Ting havde friske Former og Farver, som kunde veksle, eller som havde andre hemmelige Egenskaber. — En Verden, hvor Fortiden havde ringe eller slet ingen Plads, slet ingen Eftervirkning paa Bevidstheden i Form af Forpligtelse eller Anger. Thi selv Mindet om en Glæde har sin Bitterhed, og Erindringen om en Nydelse sin Smærte.

At skabe en saadan Verden stod for Dorian Gray som et af Livets sandeste Maal; og medens han idelig søgte sig flere Oplevelser, der

baade var nye og nydelsesrige og desuden havde Romantikens hemmelighedsfulde Skær — saa optog han tit visse Tænkemaader, som han godt vidste var hans Natur fremmede, gav sig hen til deres Indflydelse og forlod dem, naar han havde nydt deres Farver og tilfredsstillet sin Hjærnes Nysgerrighed; forlod dem med den underlige Ligegyldighed, som i Reglen hører til et rigtig varmt Temperament og ifølge visse moderne Psykologer ofte netop er en Betingelse derfor.

Der gik engang det Rygte om ham, at nu vilde han slutte sig til den katolske Kirke; og det romerske Ritual havde virkelig stor Tiltrækning for ham.

Han elskede at knæle ned paa de kolde Marmorfliser og stirre paa Præsten i den stive, blomsterindvirkede Talar, naar han med sine hvide Hænder langsomt drog Tabernaklets Slør tilside og hævede den juvelstraalende Monstrans med den blege Hostie, som man stundom virkelig godt kunde tro var selve *panis coelestis*, selve Himmelens Brød; eller naar han i Kristi Lidelses Klædebaand brød Oblaten i Kalken og slog sig for Brystet for sine Synders Skyld. Dorian følte sig underlig betaget af de dampende Røgelsekar, som alvorsfulde Drenge i Knipling og Skarlagen svang i Luften, saa de lignede store Guldblomster. Naar han gik bort, stirrede han med Undren hen paa de sorte Skriftestole og ønskede, at han kunde sidde i deres graa Skygge og høre Mænd og Kvinder hviske deres Livs sande Hemmeligheder gennem de slidte Gittre.

Men han henfaldt aldrig i den Misforstaaelse at standse sin Sjæls Udvikling ved at akceptere nogen Tro eller Religion; han forvekslede ikke et Hus, man kan bo i, med et Herberge, som kun egner

sig til at hvile i en Nat — eller nogle Timer af en Nat, naar der hverken er Maane eller Stjærner fremme.

Han hengav sig til de forskelligste Interesser; én Gang optog det ham at studere Parfumer og deres hemmelige Tilvirkning; og han destillerede tungtduftende Olier og brændte flygtige Gummiarter fra Østen. Han vidste, at der ikke eksisterede nogen Sindsstemning, der ikke har sit Sidestykke i det legemlige Liv, og han gav sig til at udforske deres Forbindelse. Han undersøgte, hvad det var ved Røgelse, der bibragte saa mystiske Tanker, og Ambra, der hidsede Lidenskaben, Violer, der vakte Minder om svunden Kærlighed, og Moskus, der virkede forvirrende paa Hjernen, eller Champak, der gjorde Fantasien uren.

En anden Gang beskæftigede han sig udelukkende med Musik og gav de mærkeligste Koncerter i en lang dekoreret Sal med blodrødt og gyldent Loft og olivengrønt lakerede Vægge. Her spillede vilde Zigeunere paa deres smaa Cithere, og alvorlige Tunesere klædt i gule Kapper slog paa de enorme Luthers stramme Strænge, medens de bredtgrinende Negere bankede ensformigt paa Kobbertrommer, eller turbanklædte Indere, som sad paa Hugg paa røde Maatter, blæste i lange Messingpiber og lod, som de besværgede store Slanger og modbydelige Giftsnoge med Hætter over Hovederne.

Den barbariske Musiks plumpe Intervaller og skingrende Dissonanser greb ham til Tider, naar Schuberts Ynde og Chopins skønne Sørgmod og selve Beethovens mægtige Harmonier lød tomt for hans Øre.

Fra alle Verdensdele samlede han de sjældneste Instrumenter, som

kunde findes, enten i uddøde Folkeslags Grave eller hos de faa vilde Stammer, som har overlevet Berøringen med Vestens Civilisation. Han elskede at røre ved disse Ting og prøve dem. Han ejede baade Rio-Negro-Indernes underfulde *Juruparis*, som Kvinder ikke maa faa Lov at se, og som ikke engang vises til Drenge, før de har været underkastet Faste og Renselse; og Peruvianernes Lerkar, der klinger skingrende som Fugleskrig; og Fløjter af Menneskeknogler, saadan som Alfonso de Ovalle hørte i Chile; og de grønne, klingende Jaspissten, som findes ved Cuzco og giver en fin Tone; og Aztekernes *Yotl-Bjælder*, der hænger i Klaser som Druer; og en vældig cylinderformet Tromme med store Slangeskind, saadan som Bernal Diaz saá dem i det mexikanske Tempel, hvor han var med Cortez, og hvis smærtefulde Lyd han har givet os en saa levende Skildring af.

Saadanne Instrumenters fantastiske Egenskaber betog ham, og det var ham en egen Nydelse at tænke paa, hvorledes Kunsten ligesom Naturen har sine Misfostre — Væsener med dyrisk Udseende og hæslige Stemmer.

Men nogen Tid efter blev han ked deraf, og saa sad han i sin Operaloge, enten alene eller sammen med Lord Henry, og lyttede med ekstatisk Glæde til *Tannhäuser*, og saá i dette store Kunstværk et Billede af sin egen Sjæls Tragedie.

— — Senere optog han Studiet af Juveler; og han viste sig paa et Kostumebal klædt som Anne de Joyeuse, Frankrigs Admiral, i en Dragt besat med fem Hundrede og tresindstyve Perler.

Han kunde tilbringe hele Dagen med at ordne og arrangere de forskellige Stene, som han havde samlet sig, f. Ex. den olivengrønne

Crysoberyl, som bliver rød ved Lampelys, Cymophanen, der har ligesom en Sølvtraad om sig, den pistaciefarvede Peridot, lys-rosa og vingyldne Topaser, brandrøde Karfunkler med skælvende firstraalede Stjærnereflekser, og flammende Kanel-Stene, violette og orange Spineler og Ametyster med deres skiftende Striber som Rubin og Safir.

Han opdagede ogsaa vidunderlige Sagn om Ædelstene. I Alphonsos *Clericalis Disciplina* blev der fortalt om en Slange, hvis Øjne var af ægte Hyacint; og i Alexanders romantiske Sagnfortælling omtales, at han i Jordandalen havde fundet Snoge »med Kæder af Smaragder, som voksede paa deres Rygge«, Philostratus fortalte, at der var en Ædelsten i Dragens Hjærne, og »ved at vise den Guldbogstaver og en Skarlagenkappe« kunde man dysse den i Søvn og dræbe den. Ifølge den store Alkymist Peter Bonifacius gjorde Diamanten Mennesket usynligt, og Agat gjorde veltalende. Karneolen beroligede Vrede. Hyacinten fremkaldte Søvn, og Ametysten bortdrev Vindunsterne. Granaten jog onde Aander væk, og Hydropicus fik Maanen til at skifte Farve. Selenit voksede og formindskedes med Maanen, og Melokeus, som afslører Tyve, kunde kun plettes af et Gedekids Blod.

Leonardus Camillus havde set en hvid Sten, som var taget ud af en netop ihjelslaaet Tudses Hjærne; og den virkede sikkerlig som Middel mod Gift. Bezoaren, som fandtes i Antilopens Hjærte, var et Tryllemiddel mod Pest. I de arabiske Fugles Reder fandt man Aspilater, som, ifølge Demokrit, skærmede Bæreren mod Ildsvaade. —

— — Senere lagde Dorian Gray sig efter broderede Stoffer og

saadanne Tapeter, som bruges i Stedet for Vægmalerier i de nordlige Landes kolde Sale. Naar han studerede den Slags Sager — og han havde altid mærkelig let ved at blive dybt interesseret i hvadsomhelst for en kort Tid — saa følte han sig næsten bedrøvet ved at tænke paa, hvor Tiden skæmmede disse vidunderlige Ting. — Det havde han selv undgaaet.

Sommer efter Sommer svandt hen, og de gule Narcisser blomstrede og visnede mange Gange, og i rædselsfulde Nætter gentog hans Synder sig; men han selv blev ved at være uforandret. Ingen Vinter skæmmede hans Ansigt eller plettede hans Skønheds Blomstren.

— — I et helt Aar undersøgte han de sjældneste Sager, han kunde opspore af Vævninger og Broderier. Særlig var gejstlige Dragter hans Lidenskab; alt, hvad der havde noget at gøre med Religionen, var ham kært. I lange Cedertræs Kister, som stod opstillet i det vestlige Galleri i hans Hus, havde han hengemt mange udsøgte, skønne Ting, der virkelig var prægtige nok til en Klædedragt for »Kristi Brud«, hun, som skal bære Purpur og Juveler og det fineste Linned, paa det at hun kan skjule sit blege, forpinte Legeme, der er skæmmet under de Lidelser, som hun selv har søgt, og som er saaret af Bodsøvelsers Smærte.

Og alt, hvad han opsamlede i sit smukke Hus, skulde tjene ham som Middel til at glemme; hjælpe ham til for en Tid at undslippe den Angst, der sommetider næsten blev for frygtelig til at udholde.

Paa Væggen oppe i det ensomme Værelse, hvor han havde levet saa lang Tid af sin Barndom, havde han med egne Hænder ophængt

det frygtelige Billede, som stadig forandredes og viste ham, hvor dybt han sank; og over det havde han bredt et gyldenrødt Tæppe.

Sommetider gik han ikke derop i flere Uger; saa glemte han det modbydelige, malede Lærred og fik igen sit glade Sind, sin vidunderlige Ungdom og sin lidenskabelige Henrykkelse over selve Livet. Men pludselig en Nat kunde han saa snige sig ud af sin Bolig og gaa ned til de hæslige Steder ved Blue Gate Fields og blive der flere Dage, lige til han blev jaget derfra. Naar han saa kom tilbage, kunde han sidde foran Billedet, sommetider med Væmmelse baade for dét og for sig selv, men stundom ogsaa fyldt af den oprørske Stolthed, der er den halve Glæde ved Synden. Og han smilte da med hemmelig Fryd over det elendige Skyggebillede, som maatte bære den Byrde, han selv skulde have baaret.

Efter faa Aars Forløb kunde han ikke taale at være længe borte fra England; han solgte den Villa, som han og Lord Henry havde sammen ved Trouville, og det lille Hus med hvide Mure nede i Algier, hvor han saa tit havde tilbragt Vinteren. Han kunde ikke udholde at være skilt fra det Billede, som var en saa stor Del af hans Liv; og han var ogsaa bange for, at nogen skulde tiltvinge sig Adgang til Værelset, medens han var borte, trods de omhyggelig anbragte Bolte og Laase, som han havde ladet sætte for Døren.

Han forstod meget vel, at heraf vilde Ingen blive klogere. Ganske vist beholdt Billedet trods al Ansigtets Modbydelighed og Grimhed en fuldkommen Lighed med ham — men hvad kunde de opdage ved at se det? Han vilde le af dem, som prøvede at drille ham. Han havde ikke malet det selv, hvad kom det saa ham ved, hvor

hæsligt det var. — Selv om han sagde dem Sandheden, vilde de saa tro ham?

Men han var alligevel bange. Naar han opholdt sig paa sit store Gods i Nottinghamshire som Vært for sin sædvanlige Omgangskreds af elegante unge Mænd af hans egen Stand, og satte hele Omegnen i Forbavselse ved sit Livs urimelige Luksus og vanvittige Ødselhed — saa kunde det hænde, at han pludselig forlod sine Gæster og skyndte sig tilbage til London for at se selv, at Døren ikke var blevet sprængt, og at Billedet var der endnu. — Tænk, om det nu var stjaalet! Denne Tanke fik ham til at gyse af Rædsel, saa vilde Verden faa hans Hemmelighed at vide; der var maaske allerede nogen, som havde Mistanke?

Thi selv om han bedaarede Mange, saa var der ikke Faa, som troede ondt om ham. Han blev ikke optaget som Medlem af en Klub i West End, til hvilken hans Slægt og sociale Stilling ellers gav ham Adgang; og det hændte engang, da én af hans Venner førte ham ind i Carltonhotellets Rygesalon, at Hertugen af Berwick og andre Herrer rejste sig paa en ostentativ Maade og gik. — Efter at han var blevet femogtyve Aar gammel, begyndte de mærkelige Historier om ham at blive meget almindelige. Det fortaltes, at man havde set ham i livlig Samtale med udenlandske Matroser i en af Whitechapels sjofleste Kælderstuer, og at han stod i Forbindelse med Tyve og Falskmøntnere og var inde i deres Forretning. Hans mærkværdige Bortrejser og Fraværelser blev meget omtalte, og naar han atter viste sig i Selskabslivet, hviskede man om ham i Krogene eller gik ham forbi med et foragteligt Udtryk eller saá koldt undersøgende paa ham, som om man vilde udfinde hans Hemmeligheder.

Men den Slags Uopdragenhed og overlagt Krænkelse tog han selvfølgelig intet Hensyn til. Og de fleste fandt, at hans naturligt frejdige Væsen, hans indtagende, barnlige Smil og hans Ungdoms uforlignelige Ynde var tilstrækkeligt Modbevis mod de Rygter, der svirrede om ham. Men man lagde dog Mærke til, at de, som tidligere havde været hans intimeste Venner, nogen Tid efter syntes at sky ham. Lord Henry Wotton var den eneste, som blev ved at holde af ham. Men Kvinder, der havde elsket ham vildt og for hans Skyld havde sat sig udenfor det gode Selskab og trodset dets Moral, kunde nu blive blege af Skam og Afsky, hvis Dorian Gray traadte ind.

Men der var Mange, for hvem alle de Skandaler, som blev hvisket, kun forhøjede hans mærkelige, farlige Fortryllelse. Og hans store Formue gav ham en vis Sikkerhed. Samfundet — i hvert Fald det civiliserede Samfund — er altid utilbøjeligt til at tro noget ondt om Folk, som er født baade rige og smukke. Mennesker har en instinktmæssig Følelse af, at en Mands Væsen er vigtigere end hans Moral, og at det er mindre væsentligt at være i Besiddelse af en fuldkommen Hæderlighed end af en udmærket Kok.

Og i Grunden er det jo ogsaa en tarvelig Trøst, naar man hører, at den Mand, der har givet en daarlig Middag med slette Vine, fører et ulasteligt Privatliv. End ikke Kardinaldyderne kan, som Lord Henry engang bemærkede i en Diskussion herom, give Syndsforladelse til En, der har serveret kold Suppe — og der kan muligvis være meget rigtigt i hans Mening. Thi det gode Selskabs Leveregler burde rigtignok være de samme som Kunstens. Formen er absolut Hovedsagen. Den bør have hele en Ceremonis Værdighed og hele dens

Usandfærdighed; den bør forene et romantisk Skuespils kunstige Usandhed og Hykleri med den Aand og Skønhed, der gør saadanne Æventyrspil saa bedaarende. — Er Hykleri virkelig saa forfærdelig umoralsk? Næppe. — Det er blot et Middel, vi har til at mangfoldiggøre os.

Dette var i hvert Fald Dorian Grays Mening.

Han maatte stadig forbavses over denne platfodede Psykologi, der altid betragter et Menneskes Jeg som en ganske ligefrem, uforandret, troværdig Ting, lavet af en enkelt Bestanddel. Han selv syntes, at Mennesket var et Væsen med Myriader af Liv og Myriader af Følelser, en sammensat, mangesidet Skabning fuld af mærkelige, nedarvede Tanker og Lidenskaber og besmittet med de Dødes uhyggelige Sygdomme.

— — Han elskede at drive ned gennem det øde, kolde Billedgalleri ude i sin Villa og se paa de mange Portrætter af dem, hvis Blod flød i hans Aarer. — Her hang f. Eks. Philip Herbert, hvem Francis Osborne i sine »Memories on the Reigns of Queen Elisabeth and King James« beskrev som »En, der blev forkælet ved Hoffet for sit skønne Aasyn, som han ikke beholdt længe«. — Var det mon den unge Herberts Liv, han selv nu stundom førte? Havde maaske en eller anden fin, giftig Spire sneget sig fra Slægt til Slægt og nu endelig naaet ham selv? Var det mon ikke en uklar Følelse af denne Fordærvelse, der engang i Basil Hallwards Atelier pludselig og uden Grund havde bragt ham til dette sindssyge Ønske, der havde forandret hans Liv saaledes?

— Og her hang Sir Anthony Sherard i sin prægtige Dragt; hvad

havde denne Mand givet ham i Arv? — Havde Sir Anthony, som var Johanna af Neapels Elsker, mon ikke efterladt ham nogle Synder og Laster? Eller var maaske nu hans eget Liv blot de Drømme, som den Døde selv ikke havde vovet at leve?

Og her fra dette blegede Billede smilede Lady Elisabeth Devereux med Tylls Hovedtøj, perleindvirket Kniplingsliv og lyserøde snørte Silkeærmer. I højre Haand holdt hun en Blomst, og hendes venstre omfattede en Halskæde af Roser i Emalje. Paa Bordet ved hendes Side laa en Mandolin og et Æble; der var store grønne Rosetter paa hendes smaa, spidse Sko. Han kendte hendes Liv og de mærkelige Sagn, som blev fortalt om hendes Elskede. — Mon han ikke havde arvet lidt af hendes Natur?

Eller for Eksempel denne George Willoughby med det pudrede Haar og de kunstige Skønhedspletter. Hvor han saá ond ud. Hans Ansigt var skummelt og graadigt, de sanselige Læber krusede sig i Foragt. Elegante Kniplingsmanchetter faldt ud over de magre, gule Hænder, der var overlæssede med Ringe. Han havde været en af det attende Aarhundredes Modejunkere og Lord Ferrars Ungdomsven.

Hvad kunde man ikke tro om den anden Lord Beckenham, som var Prinsregentens Kammerat i hans mest lastefulde Dage og en af Medviderne i det hemmelige Ægteskab med Fru Fitzherbert? Hvor stolt og smuk han saá ud med sine kastanjebrune Lokker og sin hovmodige Holdning. Hvilke Lidenskaber havde han givet i Arv? Man havde den Gang anset ham for en Vellystning; han var den, som havde ledet Orgierne paa Carlton House. Hosebaandsordenens Stjærne skinnede paa hans Bryst.

Ved Siden af hang Billedet af hans Hustru, en bleg, smallæbet Dame i Sort. Ogsaa hendes Blod rørte sig i Dorians Aarer. — Hvor alt dette var underligt.

— — Og hans Moder, som lignede Lady Hamilton, hans egen Moder med de fugtige Læber saa røde som Vin . . . han vidste nok, hvad han havde arvet efter hende! — Hende skyldte han sin Skønhed og sin Lidenskab for andres Skønhed. Hun lo ned til ham i sin hvide Bakkantindedragt; hun havde Vinløv i Haaret, og der flød purpurrød Druesaft fra den Pokal, som hun holdt i Haanden. Billedet var falmet, men Øjnene stadig vidunderlig dybe og straalende i Farven. De fulgte ham.

Men man havde Forgængere i Litteraturen, saa vel som i sin egen Slægt; mange af dem kom En maaske nærmere i Type og Natur og havde i hvert Fald en Indflydelse, som man var sig selv fuldstændig bevidst. Dorian Gray kunde sommetider synes, at hele Historien var en fuldkommen Gengivelse af hans eget Liv — ikke saadan, som han virkelig havde levet det, men som hans Fantasi havde omskabt det for ham, som Livet havde set ud i hans Tanker og Følelser. Han syntes, at han havde kendt dem allesammen, disse mærkelige, frygtelige Skikkelser, som havde gaaet over Verdens Scene og gjort Synden saa bedaarende og Ondskaben saa fængslende. Han syntes, at deres Liv havde været hans eget.

Helten i denne farlige Bog, der havde haft saa voldsom Betydning for ham, følte selv denne mærkelige Forbindelse. Og Gang paa Gang læste Dorian disse fanatiske Ord om den unge Pariser, der gik og stirrede paa de mærkelige Tapeter, som han havde ladet væve,

og hvor man saá de skønne og frygtelige Billeder af Mennesker, som Last og Blod og Lediggang havde gjort nederdrægtige eller vanvittige. — Hertug Filippo af Milano — som myrdede sin Hustru og besmurte hendes Læber med rød Gift, for at hendes Elsker skulde suge Døden i sig, naar han kyssede det Lig, som han tilbad; Venetianeren Pietro Barbi, kaldet Paul den Anden, som i sin Forfængelighed søgte at tildele sig Titlen *Formosus*, han, hvis Tiara, som var to hundrede Tusind Floriner værd, var købt med en rædselsfuld Synd. Gian Maria Visconti, som holdt Hunde til at jage levende Mennesker med, og endelig blev myrdet og begravet under Roser, som hans Elskede, et offentligt Fruentimmer, kastede over ham.

Og Borgia paa sin hvide Hest, med Brodermordet ridende ved sin Side og Kappen plettet af Perottos Blod; Petro Riario, den unge Kardinal-Ærkebisp af Florents, Sixtus IV.s Barn og Yndling, hvis Skønhed ikke kunde sammenlignes med andet end med hans Udsvævelser. Det var ham, som modtog Leonora af Aragonien i et Telt af kridhvid og blodrød Silke, en pragtfuld Pavillon, fuld af Nymfer og Centaurer; og han forgyldte en Dreng, der skulde tjene hende ved Festen som Ganymedes eller Hylas. — Og Ezzelin, hvis Melankoli kun kunde helbredes ved Synet af Mord — han, der havde det samme Begær efter rødt Blod, som andre har efter rød Vin — han, hvem man sagde var Søn af den Onde og havde snydt sin Fader i Tærningspil, da hans egen Sjæl var Indsatsen.

Eller Giambattista Cibo, der spottende antog Tilnavnet »Den Uskyldige«, han, i hvis Aarer en israelitisk Doktor indsprøjtede tre Drenges Blod. — Og Sigismondo Malatesta, Issottas Elsker, Herren

af Rimini, hvis Billede blev brændt i Rom, fordi han var Guds og Menneskers Fjende. Han, som kvalte Polyssena i en Serviet og gav Ginevra d'Este Gift i en Smaragdskaal og til Ære for en grusom Last byggede et hedensk Tempel til Kristi Tilbedelse.

Og Griffonetto Baglione i sin stukne Vams og med juvelbesat Hue over de friserede Lokker — han, som myrdede Astorre og hans Brud og Simonetto og hans Page — denne Griffonetto, der var saa skøn, at de, som hadede ham, græd, og Atlanta, der før havde forbandet ham, velsignede ham nu, da han laa døende paa det gule Torv i Perugia.

— — — Der var noget forfærdeligt, noget bedaarende ved dem allesammen. Dorian saá dem for sig om Natten, og de hidsede hans Fantasi om Dagen. — Renaissancetiden kendte besynderlige Metoder til Forgivning — enten ved en Hjælm eller ved en brændende Kærte, ved en broderet Handske eller en juvelbesat Vifte, et forgyldt Hovedvandsæg eller en Halskæde af Rav . . . .

Dorian Gray var blevet forgiftet af en Bog.

Det var den niende November, Aftenen før Dorians otteogtredvte Fødselsdag; han huskede det saa ofte siden.

Ved Ellevetiden gik han hjemad fra Lord Henrys, hvor han havde spist til Middag; det var koldt og taaget, han var godt indpakket i en tung Pels. Paa Hjørnet af Grosvenor Square og South Audly Street mødte han en Mand, som kom gaaende med en Rejsetaske i Haanden meget raskt gennem den tætte Luft og havde Kraven paa sin Ulster op om Ørerne. Det var Basil Hallward. Dorian kendte ham. Han blev pludselig angst uden at kunne forklare sig det, men lod, som han ikke saá ham og gik langsomt videre hjemad.

Men Hallward havde set ham. Dorian hørte ham først standse og derpaa gaa hurtigt tilbage; et Øjeblik efter følte han hans Haand paa sin Arm.

— Dorian! Det kalder jeg et Lykketræf! Jeg har siddet og ventet paa dig lige siden Klokken ni i dit Bibliotek. Saa fik jeg endelig Medlidenhed med din søvnige Tjener og sagde, at han skulde gaa i Seng, naar han havde lukket mig ud. Jeg skal afsted til Paris med

Midnatstoget, og jeg maatte absolut se dig først. Jeg tænkte nok, at det var dig, eller snarere din Pels, da du gik forbi, men jeg var ikke helt sikker. — Kendte du mig ikke?

— I denne Taage? Nej, kære Basil. — Jeg kan jo knap kende Grosvenor Square. Mit Hus skal ligge her i Nærheden, men jeg ved saamænd ikke, om jeg kan finde det. Det gør mig virkelig ondt, at du skal rejse, jeg har jo ikke set dig i lange Tider; men du kommer vel snart igen?

— Nej; nu bliver jeg borte fra England i et halvt Aar. Jeg tager Atelier i Paris og lukker mig inde, til jeg bliver færdig med et stort Billede, som jeg har i Hovedet. Naa, men det var ikke om mig selv, jeg vilde tale — dèr er din Port, lad mig komme ind et Øjeblik, jeg har noget at sige dig.

— Det glæder mig; men kommer du ikke for sent til dit Tog? sagde Dorian sløvt, medens han gik op ad Trappen og aabnede Døren.

Lampelyset slog ud fra Gangen gennem Taagen, og Hallward saá paa sit Ur. — Jeg har Masser af Tid. Toget gaar ikke før et Kvarter over Tolv, og nu er den ikke mere end lige Elleve. Jeg var jo ogsaa bare paa Vej hen til Klubben for at se efter dig; og jeg behøver ikke at have Vrøvl med min Bagage, alle mine tunge Sager er sendt i Forvejen. Jeg har ikke andet med mig end denne Rejsetaske og kan magelig naa Stationen paa tyve Minutter.

Dorian saá paa ham og smilede. — Det var en underlig Maade at rejse paa for en berømt, moderne Maler: En Haandtaske og en Ulster! Men skynd dig nu at komme ind, ellers trænger Taagen op

i Huset. — Og husk, at du ikke maa tale om noget alvorligt. Nutildags er ingenting alvorligt, eller burde i hvert Fald ikke være det.

Hallward rystede paa Hovedet, traadte ind og gik efter Dorian til Biblioteket. Store Træstykker brændte lystigt i Kaminen, Lamperne var tændt, og paa et lille Bord stod der et aabent hollandsk Likørskrin af Sølv, nogle Sodavands-Sifoner og et Par store slebne Glas.

— Du kan se, din Tjener har gjort mig det hyggeligt, Dorian. Han gav mig alt, hvad jeg vilde, deriblandt dine bedste Cigaretter. Det er en overmaade gæstfri Fyr, ham synes jeg meget bedre om end Franskmanden. Hvad er der forresten blevet af den forrige?

Dorian trak paa Skuldrene. — Jeg tror, han giftede sig med Lady Radleys Kammerpige og etablerede hende i Paris som engelsk Dameskræderinde. Anglomani er jo meget moderne derovre, hører jeg; det er da forresten temmelig dumt af Franskmændene — ikke sandt? Men, ved du, han var paa ingen Maade nogen daarlig Tjener. Jeg kunde aldrig lide ham, men jeg havde intet at klage over — man gaar jo ofte og tænker sig Ting, som er ganske meningsløse. Han var mig virkelig yderst hengiven og lod til at være meget bedrøvet, da han tog bort. — Tag en Cognak til, eller vil du hellere have Rhinskvin med Selters, det drikker jeg altid selv; og der staar ganske sikkert noget inde i den anden Stue.

— Tak, jeg vil ikke have mere, sagde Hallward, trak Huen og Frakken af og kastede dem over sin Taske, som han havde sat i Hjørnet. — Men hør nu, kære Ven, nu vil jeg tale alvorligt med dig; lad

være at rynke Panden, saa gør du det blot saa meget sværere for mig.

— Hvad drejer det sig om, sagde Dorian i sin trodsige Tone og kastede sig paa Sofaen. — Jeg haaber ikke, det er noget om mig selv? Jeg er træt af mig selv i Aften, jeg vilde gerne være en helt anden.

— Jo, det er kun om dig, svarede Hallward med sin dybe, alvorlige Stemme — og nu maa jeg sige dig det. Jeg skal kun opholde dig en halv Time.

— En halv Time! mumlede Dorian med et Suk og tændte sig en Cigaret.

— Det er ikke meget at forlange af dig, Dorian, og det er udelukkende for din egen Skyld, at jeg siger det. Jeg finder det rigtigst, at du hører om alle de frygtelige Ting, der siges om dig i London — Ting, som jeg næppe kan gentage.

— Det bryder jeg mig ikke om at høre. Jeg holder meget af Skandaler om andre Folk, men Skandaler om mig selv interesserer mig ikke, de har ikke Nyhedens fængslende Egenskaber.

— De bør absolut interessere dig. En Gentleman vogter altid over sit gode Navn; du vil da ikke have, at Folk skal omtale dig som en sjofel, ødelagt Person! Du har ganske vist din Position og din Rigdom og al den Slags — men det er ikke nok! Nu maa du huske paa, at jeg selv aldeles ikke tror disse Rygter; i hvert Fald kan jeg ikke tro dem, saa snart jeg ser dig. Synden er noget, som skriver sig ind i Menneskets Ansigt; den kan ikke skjules. Man taler om hemmelige Laster; Vrøvl — det er der ikke noget, der hedder. Hvis man er fordærvet, saa viser det sig i Linjerne om Munden, i Øjen-

laagenes Slaphed eller endogsaa i Haandens Form. — Der var En — jeg vil ikke sige hans Navn, men du kender ham — En som kom til mig i Fjor og vilde males. Jeg havde aldrig set ham før og havde dengang aldrig hørt noget om ham, skønt jeg har hørt en Del om ham siden.

Han vilde give en usædvanlig høj Betaling. Jeg sagde Nej. Der var noget i hans Fingres Façon, som jeg ikke kunde udstaa. Nu ved jeg, at jeg havde fuldkommen Ret i, hvad jeg tænkte om ham. Han fører et forfærdeligt Liv. — Men du, Dorian, du med dit rene, lyse, uskyldige Ansigt, din vidunderlige uberørte Ungdom — jeg kan ikke tro noget om dig. Og alligevel ser jeg dig meget sjældent, og du kommer aldrig mere ned i mit Atelier; og naar jeg er borte fra dig, hører jeg alle disse hæslige Ting, som Folk hvisker om dig. Jeg ved ikke, hvad jeg skal svare. — Dorian, hvor kan det være, at en Mand som Hertugen af Berwick gaar sin Vej fra Klubben, naar du træder ind? Hvorfor er der saa mange Herrer i London, som hverken vil komme i dit Hus eller indbyde dig til deres? — Du var jo før en god Ven af Lord Stavely. Jeg traf ham for en Uge siden i Selskab; dit Navn blev tilfældigvis nævnt i Samtalen i Anledning af de Miniaturbilleder, som du har laant til Udstillingen. Stavely trak foragtelig paa Munden og sagde, at din kunstneriske Smag kunde være udmærket, men at du var en Mand, som ingen god og ren ung Pige burde have Lov at omgaas, og som ingen anstændig Dame skulde være i Stue med. — Jeg mindede ham om, at jeg var en af dine Venner, og spurgte, hvad han mente. Han sagde det. Han sagde mig det for alles Ører. Det var forfærdeligt! — Hvorfor er dit Venskab

saa skæbnesvangert for unge Mænd? For Eksempel den fordærvede unge Fyr, som tjente i Livgarden og begik Selvmord — du var hans bedste Ven. Og Sir Henry Ashton, som maatte forlade England med et plettet Navn — han og du var uadskillelige? Eller Adrian Singleton og den forfærdelige Maade det endte med ham? Eller Lord Kents' eneste Søn og hans ødelagte Fremtid? Jeg mødte hans Fader i Gaar i St. James Street. Han saá ud, som han var knækket af Sorg og Skam. Eller den unge Hertug af Perth? Hvad er det for et Liv, han lever nu? Hvilken Gentleman vilde omgaas ham? . . .

— Stop lidt, Basil! Du taler om Ting, som du ikke kender noget til, sagde Dorian Gray og bed sig i Læben. Og han fortsatte med uendelig Foragt i Stemmen:

— Du spørger, hvorfor Berwick forlader Stuen, naar jeg træder ind? Det er, fordi jeg kender hele hans Liv — og ikke, fordi han kender noget af mit. Med det Blod, som flyder i hans Aarer — hvordan skulde han saa kunne beholde sit gode Rygte? Du udspørger mig om Henry Ashton og den unge Perth? Har j e g lært den ene hans Laster og den anden hans Udsvævelser? Og hvis Kents' imbecile Søn finder sig en Kone fra Gaden — hvad har jeg saa med det at gøre? Hvis Adrian Singleton skriver sine Venners Navn paa Veksler — naa, er jeg hans Formynder? Jeg ved, hvordan man snakker i England. Ved Kaffen lufter Borgerne deres bornerte Moral og hvisker ganske sagte sammen om dét, som de kalder Usædelighed hos de højere Klasser — bare for at faa Folk til at tro, at de hører til det gode Selskab og staar paa bedste Fod med dem, som de bagtaler. Her i Landet er det nok, hvis en Mand hører til de kendte

Navne og er lidt af et godt Hovede, saa er der ingen Grænse for den Sladder, der løber om ham. — Og hvordan lever de Mennesker selv, som slaar paa Moralen? Kære Ven, du glemmer, at her bor vi i Hykleriets Fædreland.

— Dorian, raabte Hallward — det taler vi ikke om. England kan være ækelt nok; det ved jeg, og det gode Selskab her har alle mulige Fejl. Men netop af den Grund vil jeg være sikker paa, at du er fuldstændig ren. Og det har du ikke været. Man har Lov at dømme en Mand efter den Indflydelse, han har paa sine Venner — dine lader til at miste al Æresfølelse, alt det gode, alt det smukke. Først har du fyldt dem med en vanvittig Lyst til Nydelse. Saa er de gledet ned i Afgrunden, og du har ladet dem ligge. Ja, du har forladt dem, og du kan dog smile — saadan som du gør det nu. — Og der er noget, som er værre endda. Jeg ved, Harry er din bedste Ven, og derfor — om ikke af andre Grunde — skulde du ikke have plettet hans Søsters Navn . . .

— Stop, Basil — nu gaar du for vidt! . . .

— Nej, jeg maa tale, og du maa høre . . . . Da du traf Lady Gwendolen for første Gang, havde aldrig det ringeste Pust af Skandale berørt hende. Og er der nu én eneste anstændig Dame i London, som vil køre sammen med hende i Parken? — Ikke en Gang hendes egne Børn faar jo Lov at bo hos hende. — Saa er der ogsaa andre Historier! Man fortæller, at du er blevet set kommende ud af modbydelige Beværtninger tidlig om Morgenen og liste forklædt ind i Byens sjofleste Huse. — Er dette sandt? Kan det virkelig være sandt?

Da jeg hørte saadan noget første Gang, lo jeg; nu hører jeg det atter, og nu kommer jeg til at gyse derved. — Hvordan er det med din Villa paa Landet og det Liv, som dèr leves? Dorian, du aner ikke, hvad der fortælles om dig! Jeg behøver næppe at sige, at jeg ikke vil præke for dig. Jeg husker en Gang, Harry sagde, at naar man netop vilde forsøge sig som Sjælehyrde, saa sagde man blot altid disse Ord først, og saa brød man sit Løfte og prækede alligevel. Men det vil j e g nu ikke. Jeg vil blot have, at du skal føre et agtværdigt Liv. Jeg vil, at du skal eje et godt Navn og et uplettet Rygte. Jeg vil, at du skal skaffe dig af med din modbydelige Omgangskreds . . . Du skal ikke trække paa Skuldrene, ikke være saa ligeglad. Du har nemlig en sjælden Magt til at faa Indflydelse paa andre; lad den blive til det gode og ikke til det onde. De siger, at du fordærver alle dem, som du bliver Venner med, og at du blot behøver at være Gæst i et nyt Hjem, for at en eller anden Skandale skal følge efter. — Jeg ved ikke, om det er sandt eller ej; men det siges. Der bliver fortalt mig Ting, som det er umuligt at tvivle paa. Lord Gloucester var en af mine bedste Venner ved Oxford; han har vist mig et Brev, som hans Hustru skrev, da hun laa for Døden i sin Villa i Mentona. Dit Navn var indviklet i det frygteligste Skriftemaal, jeg nogensinde har læst. Jeg sagde, at det var Vanvid — at jeg kendte dig til Bund og Grund, og at du umuligt kunde gøre saadan noget. — Kende dig? . . . Gud ved, om jeg kender dig? . . . Før jeg kan svare, maatte jeg se din Sjæl!

— Se min Sjæl! hviskede Dorian og fo'r pludselig sammen, rejste sig op og blev bleg.

— Ja, svarede Hallward alvorlig med dyb Smærte i Stemmen. — Se din Sjæl. Men det kan kun Gud.

Dorian brast ud i en bitter, spottende Latter. — Du skal selv se den i Aften, raabte han og greb Lampen fra Bordet. — Kom, det er dit eget Værk, hvorfor skulde du ikke se det? Bagefter kan du fortælle Verden alt, hvis du vil. Der er ingen, som vil tro dig, og hvis de gjorde det, saa vilde det hæve mig i deres Øjne. Jeg kender vore Dages Mennesker bedre end du, skønt du snakker saa meget og saa kedsommeligt om dem. Kom, siger jeg. Nu har du vaaset længe nok om Lasten, nu skal du staa Ansigt til Ansigt med den.

Der var et Hovmodets Vanvid over hans Ord; han stampede i Gulvet paa sin barnligt trodsige Maade. Det var ham en frygtelig Glæde, at en anden skulde blive Del i hans Hemmelighed, og at selve den, som havde malet det Billede, der var Begyndelsen til al hans Skændsel, nu skulde tynges hele sit Liv med dette rædselsfulde Minde om, hvad han havde udrettet.

— Ja, fortsatte Dorian og gik nærmere hen til Basil og blev ved at stirre ind i hans alvorlige Øjne: — Jeg skal vise dig min Sjæl· du skal se dét, som du tror, at Gud alene kan se.

Hallward veg tilbage.

— Dorian! Det er Bespottelse. Den Slags Ting maa du ikke sige; det er en Synd, og det betyder dog ingenting.

— Naa, det tror du ikke? Han lo igen.

— Jeg ved det. Og det, som jeg har sagt i Aften, det sagde jeg til dit Bedste. Du ved, hvor meget jeg altid har holdt af dig.

— Rør mig ikke. Tal færdig.

Hallwards Ansigt fortrak sig i Smærte. Han tav stille et Øjeblik, grebet af voldsom Medlidenhed. Hvad Ret havde han i Grunden til at trænge ind i Dorian Grays Liv? Hvis denne unge Mand blot havde gjort en Tiendedel af det, som hviskedes om ham, hvad maatte han saa ikke have døjet derved? Hallward rettede sig, gik over til Kaminen og stod dèr og stirrede paa de flammende Brændestykker med Asken, der saá ud som Rimfrost i Flammerne.

— Jeg venter, Basil, sagde Dorian haardt og klart.

Hallward drejede sig om. — Jeg har endnu dette at sige. Du maa give mig et Svar paa alle disse rædselsfulde Anklager, som rettes mod dig. Hvis du vil sværge, at de er absolut løgnagtige fra først til sidst, saa vil jeg tro dig. — Benægt dem, Dorian, benægt dem! Kan du ikke se, hvor jeg lider. Gode Gud, sig dog ikke, at du er en sjofel Sjæl!

Dorian Gray smilede; hans Læber bøjede sig foragteligt. — Kom med ovenpaa, Basil, sagde han rolig. — Jeg fører en Dagbog over mit Liv fra Døgn til Døgn, og den kommer aldrig ud af den Stue, hvor den skrives. Den skál jeg vise dig, hvis du har Lyst at følge med.

— Hvis du vil det, saa skal jeg gaa med dig. Jeg ser, at jeg ikke kan naa Toget; det gør ingen Ting, jeg kan rejse i Morgen. Men forlang ikke, at jeg skal læse noget i Aften; alt, hvad jeg ønsker, er et ærligt Svar paa mit Spørgsmaal.

— Det vil blive givet dig deroppe; det kan ikke ske her. Du behøver næppe at læse længe. — Lad mig nu ikke vente.

Han gik ud af Stuen og begyndte at stige op ad Trapperne; Basil Hallward kom lige efter ham. De listede forsigtigt, som man gør om Natten. Lampen kastede store, fantastiske Skygger paa Trinene og Væggen; Blæsten udenfor fik et Vindu til at klapre.

Da de naaede helt op, satte Dorian Lampen ned paa Gulvet, stak Nøglen i Døren og drejede om.

— Naa, vil du stadig vide det, Basil?

— Ja.

— Det glæder mig, hviskede han og smilede. Saa tilføjede han lidt bittert: — Du er det eneste Menneske i Verden, som har Ret til at vide alting om mig. Du har haft mere at gøre med mit Liv, end du selv aner. — — Han tog Lampen op, aabnede Døren og gik ind. En kold Træk slog dem imøde, og Flammen blafrede pludselig op i et mørkerødt Skær.

Dorian gyste.

— Luk Døren efter dig, sagde han og satte Lampen paa Bordet.

Hallward stirrede forvirret omkring. Stuen saá ud, som om ingen

havde boet der i flere Aar. Et falmet flamsk Tapet, et tildækket Maleri, en gammel italiensk c a s s o n e og en halvtom Bogreol — det var alt, foruden et Bord og en Stol. Da Dorian saa tændte en Stump Lys, som stod i Vindueskarmen, saá Basil Hallward, at alting var graat af Støv, og at der var Huller i Gulvtæppet. Bag Panelet lød Støj af en Mus. Luften var fugtig og muggen.

— Saa du tror, at det kun er Gud, som kan se Sjælene, Basil. Træk det Gardin bort dèr, saa skal du selv se min.

Stemmen var kold og ond.

— Du er gal, Dorian; eller du spiller Komedie!

— Naa; vil du ikke? Saa maa jeg selv. — — Og han rev Gardinet ned fra Stangen og slængte det paa Gulvet.

Hallward udstødte et forfærdet Raab, da han pludselig, her i det svage Lys, saá dette modbydelige Væsen paa Billedet stirre ham stift i Øjnene. Dets Udseende slog ham med Væmmelse — og, store Gud — det var jo Dorians eget Ansigt alligevel. Dets Skønhed var ikke helt fordærvet, der var endnu nogen gylden Glans i det falmede Haar og lidt rødt paa de sanselige Læber. De oppustede Øjne havde stadig et Skær af deres blaa Ømhed. — Ja, dette var Dorian! — Men hvem havde malet det? Hallward syntes, at han kunde kende sine egne Penselstrøg, og Rammen var efter hans eget Udkast — dette var jo ganske vanvittigt. Angst greb han Lampen og holdt den hen til Billedet; i venstre Hjørne stod hans eget Navn med lange, skinnende røde Bogstaver.

Det var jo en hæslig Karikatur, en infam, sjofel Parodi — det havde han aldrig malet! Og alligevel var det hans eget Billede. Det

fik hans voldsomt bankende Hjærte til at slaa mat og koldt. — Hans eget Maleri! Hvad betød dette? Hvorfor havde det forandret sig?

Hallward vendte sig om og saá paa Dorian Gray som en gal Mand. Hans Mund fortrak sig, og hans brændende Tunge kunde ikke faa et Ord frem. Han strøg sig over Panden, den var kold og klam.

Dorian stod lænet til Vindueskarmen og saá hen paa ham med det ejendommelige Udtryk, som man har, naar man er hensunket i en stor Skuespillers Kunst. Hans Ansigt var hverken bedrøvet eller glad. Der var blot en Tilskuers Lidenskab og maaske et Blink af Triumf i hans Øjne. Han havde taget sin Blomst ud af Knaphullet og stod nu og lod, som han lugtede til den.

— Hvad betyder dette, raabte Hallward saa pludselig, at han syntes, hans egen Stemme lød skarp og fremmed.

— For mange Aar siden, da jeg var ganske ung, traf du mig, blev indtaget i mig, smigrede mig og lærte mig at være forfængelig af min Skønhed. Du forestillede mig en Dag for en af dine Venner, der indviede mig i Ungdommens Herlighed, og du malede et Billede, som aabenbarede mig Skønhedens Vidunder. I et vanvittigt Øjeblik, som jeg nu ikke mere ved, om jeg fortryder eller ej, gjorde jeg et Ønske . . . ja, du vilde maaske kalde det en Bøn — —

— Jeg husker det. — Aa, jeg husker det saa altfor godt! — — Nej — det er jo umuligt. — Værelset er fugtigt — der er gaaet Mug i Lærredet — der har været en eller anden infam Gift i mine Farver — jeg siger dig jo — dette er ganske umuligt — —!

— Haahaa! Der er vist intet, som er umuligt, hviskede Dorian og lænede sin Pande mod den kolde, taagematte Rude.

— Dorian! Du sagde, at du havde ødelagt Billedet.

— Jeg tog Fejl. Billedet har ødelagt mig.

— Jeg tror ikke, det er mit Arbejde! . . .

— Kan du ikke se dit Ideal i det?

— Mit Ideal, som du kalder det . . .

— Som du kalder det!

— Jamen, deri var der ingen Ondskab, ingen Sjofelhed! Dette er en Satyrs Ansigt.

— Det er min Sjæls Ansigt!

— Store Gud! Hvilket Udyr jeg har tilbedt; dette er en Djævels Øjne!

— Vi har alle baade Gud og Djævlen i os, Basil, raabte Dorian i vild Fortvivlelse.

Hallward vendte sig igen mod Billedet og stirrede paa det. — Aa, Gud, hvis det er sandt, og hvis dette viser dit Liv, saa maa du jo have været endnu værre, end dine Fjender siger. — — Han holdt Lyset op mod Lærredet og undersøgte det. Overfladen lod til at være ganske uberørt som fra først. Al Raaddenskaben og Fordærvelsen var tydelig nok kommet inde fra. Ved en underlig indre Proces havde hver eneste Synd som Spedalskhed ædt sig ud gennem Farverne. Et Lig, som ligger og raadner i et Vandhul, kunde ikke være saa rædselsfuldt som dette.

Hans Hænder rystede, Lyset faldt ud af Stagen ned paa Gulvet og laa og spruttede. Han satte sin Fod paa det og slukkede det. Saa smed han sig i den affældige Stol ved Bordet og begravede Ansigtet i Hænderne.

— Gode Gud, Dorian — dette var en grusom Lære.

Der kom ikke noget Svar; men han kunde høre Dorian hulke henne ved Vinduet.

— Bed, Dorian, bed. Hvad var det, vi lærte at sige som Børn? — Led os ikke i Fristelse, forlad os vor Skyld, fri os fra det onde. — Lad os sige det sammen. Din forfængelige Bøn er blevet opfyldt, din angrende Bøn vil ogsaa blive det. Jeg har ligget for meget paa Knæ for dig, det bliver jeg nu straffet for. Du har tilbedt dig selv for meget. Vi er begge to blevet straffet.

Dorian Gray vendte sig om og saá paa ham med Øjne, matte af Graad. — Det er for sent, Basil, sagde han lavt.

— Det er aldrig for sent, Dorian. Lad os knæle sammen og prøve, om vi kan huske en Bøn. — Staar der ikke et Sted: — »Om dine Synder er røde som Blod, vil jeg gøre dem hvide som Sne«?

— De Ord betyder intet for mig mere!

— Hys! Sig ikke saadan noget. Du har gjort ondt nok i dit Liv. — Store Gud, kan du da ikke se, at det modbydelige Væsen dèr haaner os med sit Blik.

Dorian stirrede paa Maleriet, og pludselig kom der en opbrusende, hadefuld Følelse mod Basil Hallward over ham, som om det var Portrættets malede Øjne, der vakte den, eller de fortrukne Læber, der hviskede den til ham. Han følte et jaget Dyrs Vildskab komme op i sig og blev saa inderlig led ved den Mand, som sad dèr foran Bordet.

Han saá sig rasende omkring; henne paa Dragkisten laa der noget, som blinkede; han vidste, hvad det var, det var en Kniv, som han

for nogle Dage siden havde hentet op for at skære en Snor over. Han havde glemt at tage den med ned igen. — Ganske sagte gik han derhen, lige forbi Hallward. Saa snart han var kommet bagved ham igen, greb han Kniven og vendte sig om. Hallward rørte sig, som om han vilde rejse sig op af Stolen.

Dorian sprang ind paa ham og huggede Kniven ned i den store Pulsaare bag Øret, trykkede hans Hoved fremover ned paa Bordet og stødte igen og igen.

Der lød en hæs Rallen og den modbydelige Gylpen af En, som kvæles i Blod. Armene strakte sig tre Gange krampagtigt op i Luften og slog om sig med stive Fingre. Dorian huggede igen, men nu rørte den anden sig ikke mere. Det begyndte at dryppe paa Gulvet. — Han ventede et Øjeblik og stod stadig og pressede Hovedet forover, saa kastede han Kniven paa Bordet og gav sig til at lytte.

Han kunde ikke høre andet end et regelmæssigt Dryp paa det luvslidte Gulvtæppe; han lukkede Døren op og gik udenfor. Huset var stille. Ingen rørte sig.

Et Øjeblik stod han bøjet over Gelænderet og stirrede anspændt ned gennem det dybe, tavse Mørke i det øde Rum. Saa gik han ind igen og laasede bag sig.

— — Det sad der endnu, dét derhenne i Stolen, ludende over Bordet, med hængende Hoved, krum Ryg og lange, slappe Arme. Havde der ikke været det røde, flænsede Hul i Halsen og den sorte, levrede Pøl, som langsomt bredte sig paa Bordet, saa kunde man have troet, at Manden sad og sov.

Hvor var det gaaet hurtigt! Dorian var mærkelig rolig, han gik hen til Vinduet, aabnede det og traadte ud paa Altanen. Blæsten havde fejet Taagen væk, og Himlen saá ud som en vældig Paafuglehale med Myriader af gyldne Øjne. Han stirrede ned og fik Øje paa en Politibetjent, der gik sin Runde og kastede Skinnet af sin Blændlygte paa de tavse Huses Porte. Henne paa Hjørnet blinkede et rødt Lys fra en rumlende Droske, saa blev det borte. En Kvinde med et laset Sjal om Skuldrene ravede dinglende frem langs Fortovet. Af og til standsede hun og saá sig om; pludselig begyndte hun at synge hæst. Betjenten gik over og sagde noget til hende; hun drev videre og lo højt. Blæsten føg barsk over Pladsen; Gaslygterne blafrede og blev blaa, og de bladløse Træer rystede deres sorte Grene, som om de skjalv i Smærte. Dorian gøs af Kulde; han gik ind igen og lukkede Vinduet.

Saa gik han atter hen og aabnede Døren til Trappen uden at se paa den døde Mand. Han følte, at hele Hemmeligheden var at holde den virkelige Situation borte fra sig. Hans Ven, som havde malet dette skæbnesvangre Billede, der var Skyld i hele hans Ulykke — denne Ven var død — det var tilstrækkeligt.

Saa huskede han pludselig paa Lampen. Det var en temmelig sjælden én, maurisk Arbejde, mat Sølv indlagt med poleret Staal og store Turkiser. Hans Tjener vilde maaske savne den og spørge efter den. Dorian vendte om og tog den fra Bordet; nu kunde han ikke lade være at se paa den Døde. — Hvor var han stille; hvor hans Hænder var forfærdelig hvide. Han saá ud som et væmmeligt Voksbillede.

Dorian laasede Døren bag sig og listede ned ad Trapperne; Trinene knagede, som om de skreg af Smærte.

Han standsede flere Gange og ventede. Nej; alt var stille; det var kun Lyden af hans egne Fodtrin.

Inde i Biblioteksværelset saá han Hallwards Haandtaske og Frakke; de maatte skjules. Han aabnede en hemmelig Laas i Panelet, hvor han plejede at gemme sine mystiske Forklædninger, og kastede Sagerne derind. Han kunde sagtens brænde dem en anden Gang. Saa saá han paa Uret; Klokken var ti Minutter i halv to.

Han satte sig ned og begyndte at tænke. — Hvert Aar — næsten hver eneste Maaned — blev et Menneske i England hængt for dét, som han nu havde begaaet. Der havde været en vild Morderlyst i Luften; en rød Stjærne var kommet for nær til Jorden.

Beviser? — Hvilke Beviser var der mod ham? Basil Hallward var gaaet sin Vej Klokken elleve; ingen havde set ham komme igen. De fleste af Husets Folk var ude paa Landstedet; Kammertjeneren var gaaet i Seng.

Paris! Ja. Basil var rejst til Paris med Midnatstoget, saadan som han havde bestemt. Med hans mærkelige indesluttede Vaner vilde det vare flere Maaneder, før der blev vakt Mistanke. — Maaneder! — til den Tid kunde alt være skaffet af Vejen.

Pludselig fik han en Idé. Han trak sin Pels paa, tog sin Hat og gik ud i Forhallen. Dèr stod han lidt og lyttede til Betjentens langsomme, tunge Skridt ude paa Brostenene og saá Skinnet af hans Lygte oppe paa Ruden. Dorian ventede og holdt Vejret.

Et Par Minutter efter lukkede han Porten op og klemte sig ud;

saa trak han den forsigtig til bag sig og begyndte at kime paa Klokken. Omtrent fem Minutter efter kom Tjeneren halvt paaklædt og meget søvnig.

— Det gør mig ondt, at jeg maatte vække Dem, Francis; men jeg har glemt min Nøgle. Hvad er Klokken?

— Fem Minutter over to, sagde Manden og gabede.

— Fem Minutter over to; det var grulig sent. De maa kalde paa mig imorgen Klokken 9. Jeg har noget at bestille.

— Javel.

— Har her været nogen i Aften?

— Ja, Hr. Hallward; han ventede til Klokken 11, og saa gik han for at naa Toget.

— Aa, det var kedeligt, at jeg ikke traf ham. Gav han nogen Besked?

— Nej, blot at han vilde skrive.

— Det er godt, Francis, glem ikke at vække mig Klokken 9.

— Meget vel.

Tjeneren slubrede ned ad Gangen i sine Tøfler.

Dorian kastede sin Hat og Frakke paa det gule Marmorbord og gik ind i Biblioteksværelset. Han spadserede frem og tilbage et Kvarters Tid, bed sig i Læben og tænkte sig om. Saa tog han Vejviseren ned fra en af Hylderne og slog op i den. »Alan Campbell, 152 Hertford Street, Mayfair.« — Ja, det var den Mand, han havde Brug for.

Næste Morgen Klokken 9 kom Tjeneren ind med en Kop Chokolade paa en Bakke. Han rullede Gardinerne op; men Dorian vaagnede ikke, han laa paa højre Side og sov fredeligt med Haanden under Kinden, som en Dreng, der er træt af at lege eller at læse.

Francis maatte røre to Gange ved hans Skulder, før han vaagnede; og da han slog Øjnene op, smilede han, som om han havde haft en yndig Drøm. — Men han havde slet intet drømt, Natten var ikke blevet forstyrret hverken af skønne eller onde Syner. Men Ungdommen smiler uden nogen Grund; det er en af dens mest fortryllende Egenskaber.

Han vendte sig i Sengen, støttede sig paa Albuen og begyndte at drikke sin Chokolade. Den bløde, varme Novembersol strømmede ind i Stuen, Himlen var klar blaa, og Dagmilden kom; det var næsten som en Majmorgen.

Langsomt begyndte Nattens Hændelser at krybe paa blodplettede Fødder ind i hans Hjærne og prægede sig i Hukommelsen med afskrækkende Tydelighed. Han gøs tilbage ved Tanken om alt, hvad han havde gennemgaaet; og pludselig kom det samme Had til Basil

Hallward, som havde faaet ham til at begaa Mordet, frem igen; han blev iskold af Vrede. Og saa sad den Døde der oven i Købet endnu — nu midt i Sollyset. — Hvor det var ækelt! Saadan grimme Ting hørte hjemme i Mørke, ikke i Dagslys.

Dorian følte, at hvis han blev ved at gruble over det, som han havde gennemgaaet, saa blev han syg eller gal. Der var visse Synder, som det var en større Nydelse at mindes end at begaa, mærkelige Triumfer, der tilfredsstillede Ens Forfængelighed mere end Ens Lidenskab og virkede voldsommere paa Ens Forstand end paa Ens Følelser. Men denne hørte ikke til den Slags. Den var noget, som skulde drives ud af Tankerne, bedøves med Valmuegift og kvæles, for at den ikke selv skulde kvæle ham.

Han strøg sig over Panden og stod saa rask op og klædte sig paa med usædvanlig Omhu. Han brugte lang Tid til at udvælge sig et Halstørklæde og en Slipsnaal, og han skiftede sine Ringe mere end én Gang.

Ved Frokosten sad han længe, smagte paa de forskellige Retter og snakkede med Tjeneren om nogle nye Liberier, som han havde tænkt at lade lave til Folkene paa Landstedet. Saa gennemgik han Morgenposten; nogle af Brevene smilede han af. Tre ærgrede ham. Et læste han flere Gange om og om igen, saa rev han det i Stykker med et Udtryk, som om det kedede ham forfærdeligt. »Kvindernes Hukommelse er dog ganske frygtelig«, som Lord Henry en Gang sagde.

Da han havde drukket sin Kaffe, satte han sig ned og skrev to Breve. Det ene stak han i Lommen og gav Tjeneren det andet.

— Francis, bring dette hen efter Adressen, og hvis Hr. Campbell ikke er i Byen, saa faa at vide, hvor han bor.

Da Tjeneren var gaaet, tændte Dorian en Cigaret og begyndte at tegne paa et Papir. Først var det Blomster og Udkast til Huse, senere Ansigter. Pludselig saá han, at hvert eneste Ansigt fik en slaaende Lighed med Basil Hallwards. Han rynkede Panden, rejste sig og gik over til Reolen og tog i Flæng en Bog ud. Han besluttede absolut ikke at tænke paa det skete, før det blev fuldstændig nødvendigt.

Saa lagde han sig paa Sofaen og saá paa Bogens Titelblad. Det var Gautiers: »Émaux et Camées« i Charpentiers Udgave paa japansk Papir og med Raderinger af Jacquemart. Bindet var af citrongrønt Læder med et Mønster af et forgyldt Gitter og Granatæbler. Det var en Present fra Adrian Singleton.

Medens Dorian bladede i den, faldt hans Øjne paa Digtet om Lacenaires Haand, den kolde, gule Haand, »du supplice encore mal lavée«, med de lange, dunede, røde Haar og »doigts de faune«. Han saá paa sine egne hvide, spidse Fingre og bladede videre, til han kom til disse skønne Vers om Venedig:

»Sur une gamme chromatique,
Le sein de perles ruisselant,
La Vénus de l'Adriatique
Sort de l'eau son corps rose et blanc.

»Les dômes, sur l'azur des ondes
Suivant la phrase au pur contour,
S'enflent comme des gorges rondes
Que soulève un soupir d'amour.

»L'esquif aborde et me dépose,
Jetant son amarre au pilier,
Devant une façade rose,
Sur le marbre d'un escalier.«

Hvor de var mageløse! Naar man læste dem, var det som at glide ned ad de grønne Kanaler i denne Nellikernes og Perlernes By, hvilende i en sort Gondol med Sølvsnabel og vajende Forhæng.

Disse enkle Linjer lignede de lange turkisblaa Streger, som følger En, naar man ror ud til Lidoen. De pludselige Farveglimt mindede ham om de hastige Blink af Fugle med opal- og regnbuespraglet Hals, de som flagrer omkring den høje Campanile med dens smaa Glugger, eller spankulerer med statelig Elegance gennem de tusmørke Buegange.

Med halvt lukkede Øjne lænede han sig bagover og blev ved at hviske for sig selv:

»Devant une façade rose,
Sur le marbre d'un escalier.«

Hele Venedig var givet i disse to Linjer. Han huskede det Efteraar, han havde boet dernede, og han mindedes en vidunderlig Forelskelse, som havde drevet ham til dejlige, romantiske Daarskaber.

Der var Romantik overalt i Verden; men Venedig havde, ligesom Oxford, beholdt sin Baggrund for Romantiken — og for den sande Romantiker var Baggrunden det vigtigste. Nogen Tid dernede havde han været sammen med Basil, som var blevet ude af sig selv over Tintoretto. — — Stakkels Basil, det var dog en rædselsfuld Maade for et Menneske at dø paa.

Dorian sukkede, tog igen Bogen og prøvede at glemme. Han læste om Svalerne, som flyver ind og ud i det lille Kaffehus ved Smyrna, hvor Hadjierne sidder og tæller deres Ravperler, og hvor de turbanklædte Købmænd ryger de lange Piber med Kvaster paa, og taler alvorsfuldt sammen; om Obelisken paa Concordepladsen, der græder Taarer af Granit i sin ensomme, solløse Landflygtighed og længes tilbage til den varme, lotusblomstrende Niil, hvor der er Sfinkser og rosenrøde Ibiser og hvide Gribbe med gyldne Kløer og Krokodiller med smaa guldglinsende Øjne, rundt omkring i det grønne, dampende Mudder. — Han læste om den underlige Statue i Porfyrsalen i Louvre; det »monstre charmant«, som Gautier sammenligner med en dyb Kvindestemme.

Men en Stund efter faldt Bogen ud af hans Haand; han blev nervøs og fik et voldsomt Anfald af Angst. — Hvis nu Alan Campbell slet ikke var i England mere? Det kunde vare flere Dage, før han vendte hjem.

Maaske vilde han nægte at komme; hvad skulde der saa gøres? Hvert Minut var af største Vigtighed.

For fem Aar siden havde de været de bedste Venner, næsten uadskillelige, saa var deres Omgang pludselig blevet brudt. Naar de mødtes i Selskab nu, saa var det kun Dorian Gray, som smilede; Alan Campbell aldrig. — Han var en usædvanlig dygtig ung Mand, men havde ikke nogen Sans for Kunst, og overfor Dorian skjulte han altid enhver Følelse for Skønhed og Poesi. Han levede i Videnskaben. Ved Universitetet havde han tilbragt den meste Tid i Laboratoriet og havde taget en fin Eksamen. Kemien var stadig hans

Studium, og han havde sit eget Laboratorium, hvor han næsten altid lukkede sig inde hele Dagen.

Han var imidlertid en udmærket Musiker og spillede baade Violin og Klaver bedre end de fleste Amatører. Det var ogsaa Musiken, som fra først havde bragt ham og Dorian sammen, Musiken og den uforklarlige Magt, som Dorian havde til at vinde, hvem han vilde, og som han ofte brugte uden at vide det selv.

De havde truffet hinanden hos Lady Berkshire den Aften, da Rubinstein spillede dèr, og siden blev de altid set sammen i Operaen, eller hvor der ellers var god Musik at høre. Deres Venskab varede halvandet Aar; Campbell var altid hos Dorian, enten paa Landet eller i Byen. Han fandt, ligesom saa mange andre, at Dorian var en Type paa alt det, der er udmærket og fængslende her i Livet.

Man fik aldrig at vide, om der var kommet noget imellem dem; men Folk lagde pludselig Mærke til, at de ikke talte sammen, naar de mødtes, og at Campbell altid gik tidligt fra de Selskaber, hvor Dorian var tilstede. Alan Campbell var ogsaa blevet forandret — var sommetider paafaldende melankolsk, lod til nødig at ville høre nogensomhelst voldsom Musik og vilde aldrig selv spille. Naar han blev opfordret, undskyldte han sig med, at Videnskaben tog ham saa megen Tid, at han aldrig kunde øve sig. — Og dette var sandt. Han blev mere og mere optaget af biologiske Studier, og et Par Gange fandt man hans Navn i de videnskabelige Tidsskrifter i Forbindelse med visse mærkelige Eksperimenter.

Det var ham, som Dorian nu ventede, medens han saá paa Klokken hvert Øjeblik og blev mere og mere ophidset for hvert Minut.

Til sidst rejste han sig op og gik frem og tilbage i Stuen som en fangen Fugl; hans Skridt var urolige, hans Hænder kolde.

Endelig gik Døren op, og Tjeneren kom ind:

— Hr. Alan Campbell!

Dorian udstødte et befriet Suk, og der kom atter Farve i hans Kinder. Han tog sig pludselig sammen:

— Bed ham komme ind straks!

Tjeneren bukkede og gik. Et Øjeblik efter kom Alan Campbell ind; han saá meget alvorlig og temmelig bleg ud, Ansigtets Hvidhed blev stærkere paa Grund af det kulsorte Haar og de mørke Øjenbryn.

— Alan! Det var kønt af dig. Tak, fordi du kom.

— Jeg havde bestemt aldrig mere at sætte min Fod i dette Hus, Gray; men du skrev, det gjaldt Liv og Død. — — Han talte langsomt og roligt og saá med Foragt hen paa Dorian. Hænderne holdt han i Lommerne paa sin Astrakanpels, han lod ikke til at mærke Dorians Hilsen.

— Ja, det gælder om Liv og Død for mere end ét Menneske. — Sæt dig ned.

Campbell tog en Stol ved Bordet, og Dorian satte sig lige overfor. Deres Øjne mødtes. Dorian saá paa ham med et medlidende Blik; han vidste, at det, som han nu vilde gøre, var forfærdeligt.

Efter et Øjebliks anstrængt Tavshed bøjede han sig frem og sagde meget roligt, men med al sin Opmærksomhed rettet paa Ordenes Virkning: — Alan, i et laaset Kvistværelse her i Huset sidder en død Mand ved et Bord. Nu har han været død i ti Timer. — Rør dig

ikke, og stir ikke saadan paa mig. Hvem den Mand er, hvorfor han døde, og hvorledes han døde — det vedkommer ikke dig. Hvad du har at gøre, er følgende — —

— Stop, Gray! Jeg vil ikke høre mere. Om det er sandt, hvad du siger, eller ej, kommer ikke mig ved. Jeg nægter bestemt at blive blandet ind i dit Liv. Behold dine grusomme Hemmeligheder for dig selv; de interesserer mig ikke mere.

— Alan, de bliver nødt til at interessere dig – — denne ene bliver nødt dertil. Det gør mig frygtelig ondt for dig, Alan, men jeg kan ikke selv klare dette. Du er den eneste, som kan frelse mig; jeg bliver nødt til at blande dig ind i denne Sag. Der er intet Valg, Alan, du er Videnskabsmand, du kender forskellige Eksperimenter. — Alt, hvad du skal gøre, er at skaffe det deroppe af Vejen, tilintetgøre det, saa der ikke bliver noget Spor tilbage. Ingen har set denne Mand komme ind i Huset; man tror i dette Øjeblik, at han er i Paris, og han vil ikke blive savnet før om flere Maaneder. Til den Tid vil her ikke kunne findes noget som helst Spor af ham. Du, Alan, du maa omskabe ham og alt hans til en Haandfuld Aske, som jeg kan sprede for Vinden.

— Du er gal, Dorian!

— Aha! Jeg ventede paa, at du skulde kalde mig Dorian!

— Du er gal, siger jeg dig. Gal nok til at tro, at jeg vil røre en Finger for at hjælpe dig. Gal nok til at aflægge en saa rædselsfuld Tilstaaelse. Jeg vil intet som helst have at bestille med denne Sag, hvordan den end hænger sammen. Tror du maaske, jeg vil udsætte

mit gode Navn for din Skyld? Hvad kommer det mig ved, hvilket djævelsk Værk du nu for Tiden er i Gang med?

— Det var Selvmord, Alan.

— Det var jo rart! Men hvem drev ham dertil? Du, tænker jeg.

— Afslaar du endnu at gøre dette for mig?

— Ja, selvfølgelig. Jeg vil absolut intet have at bestille med det. Det er mig ligegyldigt, om der kommer en Skandale over dit Hoved; du fortjener det altsammen. Det vilde slet ikke gøre mig ondt at se dig blive skamskændet — offentlig brændemærket. Hvor vover du at forlange af mig, netop af mig, at jeg skal blande mig ind i denne modbydelige Affære? Jeg troede rigtignok, du kendte mere til Menneskers Natur. Din Ven, Lord Henry Wotton, kan ikke have lært dig megen Psykologi, hvad han end ellers har lært dig. Intet skal faa mig til at gøre et Skridt for din Skyld. Du har ikke henvendt dig til den rette. Gaa til nogle af dine Venner. Kom ikke til mig!

— Alan, det var et Mord. Jeg har dræbt ham! Du aner ikke, hvad jeg led for hans Skyld. Han havde i hvert Fald mere at gøre med mit Liv, end den stakkels Harry har. Maaske var det ikke hans Mening, men Følgerne bliver de samme.

— Mord! Store Gud, Dorian, har du bragt det saa vidt? Jeg skal ikke angive dig, det har jeg ikke noget med at gøre. For Resten vil du alligevel blive arresteret, selv om jeg ikke rører ved Sagen. Der er aldrig nogen, som begaar et Mord uden at gøre en eller anden Dumhed. Men jeg vil ikke blande mig deri.

— Jo, du maa . . . vent . . . vent et Øjeblik, hør paa mig . . . hør bare, Alan. — Jeg beder dig ikke om andet end at foretage et videnskabeligt Eksperiment. Du gaar paa Hospitaler og Lighuse; og de ækle Ting, som du dèr foretager dig, gør intet Indtryk paa dig. Hvis du fandt denne Mand i en væmmelig Dissektionsstue eller et stinkende Laboratorium, liggende paa et Bord med Blyplade og Afløbsrende for det røde Blod, saa vilde du simpelthen betragte ham som et fortræffeligt Forsøgsobjekt. Ikke et Haar vilde rejse sig paa dit Hoved, du vilde ikke falde paa, at du gjorde noget galt. Tværtimod, du vilde maaske synes, at du gavnede Menneskeslægten eller understøttede Videnskaben eller tilfredsstillede Hjærnens Videbegærlighed eller saadan noget. Dét, som jeg forlanger, at du skal gøre, er blot noget, som du ofte før har gjort. At tilintetgøre et Lig maa da være mindre modbydeligt end det Arbejde, som du er vant til. Og husk — dette er det eneste Bevis mod mig; opdages det, saa er jeg fortabt — og det bliver sikkert opdaget, hvis du ikke hjælper mig.

— Jeg har intet Ønske om at hjælpe dig; det glemmer du; jeg staar fuldstændig ligegyldig overfor det altsammen. Det har intet med mig at bestille.

— Alan, hjælp mig! Tænk, hvilken Tilstand jeg er i. Lige før du kom, var jeg nær ved at besvime af Angst. Saadan en Rædsel oplever du maaske selv en Gang. — Nej, tænk ikke paa dét! — Betragt Sagen fra et rent videnskabeligt Synspunkt. Du spørger ikke, hvor de Lig, som du eksperimenterer med, kommer fra. Spørg heller

ikke mig nu, jeg har allerede fortalt dig for meget. Men jeg bønfalder dig om dette! — Vi var en Gang Venner, Alan.

— Tal ikke om de Tider, Dorian, de er døde.

— Det døde bliver ofte tilbage. Den Mand deroppe gaar heller ikke sin Vej. Han sidder ved Bordet med bøjet Hoved og udstrakte Arme. — Alan, Alan, hvis du ikke hjælper mig, saa er jeg ødelagt. Hører du? Jeg bliver hængt, Alan! Forstaar du ikke? Jeg bliver hængt for det, jeg har gjort!

— Der er ingen Grund til at fortsætte denne Scene. Jeg nægter absolut at foretage mig noget med dette. Du er sindssvag, hvis du beder mig derom.

— Nægter du absolut?

— Ja.

— Jeg bønfalder dig om det!

— Det kan ikke nytte.

Der kom igen et medlidende Udtryk i Dorians Øjne. Han rakte Haanden frem, tog et Stykke Papir og skrev noget paa det. To Gange læste han det igennem, foldede Bladet omhyggeligt sammen og skubbede det over Bordet. Saa stod han op og gik hen til Vinduet.

Campbell saá forbavset paa ham, tog Papiret og lukkede det op. Da han læste det, blev han dødbleg og faldt tilbage i Stolen. Han følte sig pludselig voldsomt syg, som om Hjærtet slog sig selv tildøde inde i et tomt Rum.

Efter et Par Minutters forfærdelig Tavshed vendte Dorian sig, gik hen bag ham og lagde sin Haand paa hans Skulder.

— Det gør mig uhyre ondt, Alan; men du levner mig ingen anden

Udvej. Jeg har allerede skrevet et Brev. Her er det. Du ser Adressen. Hvis du ikke hjælper mig, saa maa jeg sende det — saa vil jeg sende det. Men du hjælper mig. Nu er det umuligt at afslaa. Jeg forsøgte at skaane dig; det vil du indrømme. Men du var haard, grov, uforskammet. Du behandlede mig, som aldrig nogen før har vovet det — i hvert Fald ingen levende. Jeg taalte det. Nu er det min Tur at stille Betingelser.

Campbell holdt Hænderne for Ansigtet og skælvede.

— Ja, nu er det min Tur, Alan. Du kender mine Fordringer. Sagen er ganske ligefrem. Kom; lad være at tænke saa længe, at du bliver syg. Dette maa ske. Se Sagen i Øjnene og gør det.

Campbell begyndte at stønne. Det var, som om det dikkende Ur henne paa Hylden udstykkede Tiden i mange Atomer af Lidelse, og hver lille Del var forfærdelig at udholde. Han følte det, som om en Jærnring langsomt blev skruet fast om hans Pande, og syntes pludselig, at den Ulykke, som truede, allerede var over ham.

Den Haand, der laa paa hans Skulder, vejede som en Haand af Bly. Det var, som om den knuste ham.

— Kom, Alan; nu maa du bestemme dig!

Han tænkte sig om et Øjeblik. — Er der et Ildsted i Værelset ovenpaa?

— Ja, der er et Gasblus med Asbest.

— Jeg maa gaa hjem og hente noget i Laboratoriet.

— Nej, Alan, du behøver ikke at forlade Huset. Skriv paa et Ark Papir, hvad du behøver, min Tjener tager en Droske og bringer dig det.

Campbell skrev et Par Linjer og adresserede dem til sin Assistent. Dorian tog Papiret og læste det nøjagtigt. Saa ringede han og gav sin Tjener Brevet med Ordre til at komme igen snarest muligt og bringe Sagerne med sig.

Da Døren lukkedes, fo'r Campbell sammen, rejste sig fra Stolen og gik over til Kaminen. Han rystede af Feber. I næsten tyve Minutter talte ingen af dem. En Flue tumlede støjende rundt i Stuen, og Urets Dikken lød som Hammerslag.

Da Klokken slog ét, vendte Campbell sig om og saá, at Dorian havde Øjnene fulde af Taarer. Der var noget i dette bedrøvede Ansigts Renhed og Ædelhed, som gjorde ham rasende.

— Jeg hader dig, hviskede han.

— Hys, Alan, du har frelst mit Liv.

— Dit Liv? Gud i Himlen, hvad er det for et Liv! Du har gaaet alle Laster igennem, og nu kulminerer det i en Forbrydelse. Naar jeg gør det, som jeg gør nu, som du tvinger mig til, saa tænker jeg aldeles ikke paa dit Liv!

— Aa, Alan, hviskede Dorian — gid du havde en Tusindedel af den Medlidenhed med mig, som jeg har for dig. Han vendte sig bort, medens han talte, og stod og saá ned i Haven. Campbell svarede ikke.

Omtrent ti Minuter efter blev der banket paa Døren, og Tjeneren kom ind med en Mahognikasse, fuld af kemiske Vædsker og et elektrisk Batteri. Han satte Tingene fra sig paa Bordet og kom igen med en stor Rulle Platintraad og to underlige Jærnbøjler.

— Skal jeg lade det blive her? spurgte han Campbell.

— Ja, sagde Dorian. Og hør, Francis, jeg har vist desværre et andet Ærinde for Dem. Hvad hed den Mand i Richmond, som sendte os Orchidéer.

— Harden, hed han.

— Ja, Harden. De maa straks tage ud til Richmond, træffe Harden selv og sige, at han skal sende dobbelt saa mange Orchidéer, som jeg bestilte, og saa faa hvide som muligt. Jeg vil ærlig talt helst ingen hvide have. — Det er jo godt Vejr, Francis, og Richmond er et meget smukt Sted, ellers vilde jeg ikke gøre Dem den Ulejlighed.

— Det er mig en Fornøjelse. Hvornaar skal jeg være tilbage?

Dorian saá paa Campbell. — Hvor længe vil dit Eksperiment tage, Alan? sagde han roligt og ligegyldigt. Det var ligesom denne Tredjemands Nærværelse gjorde ham særlig modig.

Campbell rynkede Panden og bed sig i Læben.

— Det vil tage omtrent fem Timer.

— Saa er det tidsnok, hvis De er hjemme Klokken halv otte, Francis. Eller, vent lidt, læg blot mine Klæder frem, De kan have fri i Aften. — Jeg spiser ikke hjemme, saa jeg behøver Dem ikke.

— Tak, sagde Manden og gik.

— Nu, Alan, der er ikke et Øjeblik at spilde. Hvor denne Kasse er tung, jeg skal bære den for dig, du kan tage de andre Ting. Han talte hurtigt og befalende. Campbell følte sig i hans Magt. De gik sammen ud af Stuen.

Da de naaede helt op, tog Dorian Nøglen frem og laasede op.

Saa standsede han og fik et forpint Blik i Øjnene. Han gøs. — Jeg tror ikke, jeg kan gaa med ind, Alan, hviskede han.

— Det er mig ligegyldigt; jeg behøver dig ikke, svarede Campbell koldt.

Dorian aabnede Døren paa Klem og saá Ansigtet paa Portrættet grine i Sollyset; paa Gulvet foran laa det sønderrevne Forhæng. Han huskede, at om Aftenen havde han for første Gang i sit Liv glemt at tildække Billedet, da han listede sig ud. Han fik Lyst til at flygte, men tog sig sammen.

Men hvad var det for en rædselsfuld rød Plet, som lyste vaad og glinsende paa den ene Haand, som om Lærredet havde svedt Blod? Hvor dette var forfærdeligt — endnu frygteligere, syntes han, end det tavse Væsen, som han vidste endnu laa over Bordet. Han kunde se dets fortrukne, vanskabte Skygge paa det plettede Gulvtæppe; den Døde sad der endnu som før.

Dorian aabnede Døren lidt mere og gik hurtig ind med halvlukkede Øjne og bortvendt Hoved, fast besluttet paa ikke at ville se den døde Mand. Saa bukkede han sig ned, tog det spraglede røde og gule Tæppe og kastede det over Billedet.

Han stod stille i Angst for at maatte vende sig om, og hans Øjne fæstede sig paa det indviklede Mønster i Tæppet. Han hørte Campbell bringe Redskaberne ind og begyndte at tænke paa, om han og Basil Hallward nogen Sinde var mødtes, og hvad de saa havde syntes om hinanden.

— Gaa nu din Vej, sagde Campbell haardt bag ved ham.

Dorian vendte sig og løb ud; han fik lige set, at den døde Mand

var blevet rejst op i Stolen, og at Campbell stirrede ind i det gule, glinsende Ansigt. Saa hørte han Nøglen blive drejet om. Alan lukkede sig inde.

Klokken var langt over syv, da Campbell kom tilbage i Biblioteksværelset. Han var bleg, men fuldkommen behersket.

— Jeg har gjort, hvad du ønskede. Og nu Farvel; lad os aldrig mere se hinanden.

— Du har frelst mit Liv, Alan, det kan jeg ikke glemme dig, sagde Dorian ligefrem.

Saa snart Campbell var borte, løb han op ovenpaa. Der var en frygtelig salpetersur Stank i Værelset. Men dét, som før sad ved Bordet, var nu borte.

Da Midnatstimens tolv Metalslag lød i den taagede Nat, sneg Dorian Gray sig ud af sin Port. Han var lurvet klædt og havde et stort Halstørklæde trukket højt op om Hagen. Ude paa Gaden saá han en Droske, standsede den og gav med lav Stemme Kusken en Adresse.

Manden rystede paa Hovedet.

— Det er for langt for mig, mumlede han.

— Her har De en Sovereign, sagde Dorian — De skal faa en til, hvis De skynder Dem.

— Godt, svarede Kusken, De skal være der om en Time. Han stak Pengene i Lommen og lod sin Hest løbe i rask Trav ned mod Floden.

Det begyndte at stænke med kold Regn, og Lygterne skinnede fantastisk ud i den fugtige, tætte Luft.

Forlystelsesstederne blev netop lukket, og mørke Grupper af Mænd og Kvinder spredte sig over Nabogaderne; fra nogle Bevværtninger hørtes raa Latter, i andre var der fulde Folk, som skældte og skreg.

Dorian Gray sad i sin Droske med Hatten skubbet bag i Nakken

og saá ligegyldigt ud paa den store Bys skumle Sjofelhed. Han gentog sagte de Ord, som Lord Henry havde sagt den Dag, de traf hinanden første Gang: »At helbrede sin Sjæl ved Hjælp af sine Sanser, og sine Sanser ved Hjælp af sin Sjæl . . .« — Ja, det var Hemmeligheden. Han havde ofte forsøgt det og skulde prøve det igen. — Der var smaa Opiumsboder, hvor man kunde købe Glemslen, og modbydelige Huler, hvor Mindet om gamle Synder kunde fordrives ved nye Synders Vildskab.

Langt nede paa Himlen stod Maanen op som et gult Dødningehoved. Af og til strakte en tung, uformelig Sky sig som en lang Arm op og skjulte den. Lygterne blev efterhaanden sjældnere, Gaderne trangere og mørkere. Et Øjeblik fo'r Kusken vild og maatte køre lang Vej tilbage; Hesten dampede og sprøjtede Vand op fra Pytterne, Droskens Ruder var belagt med graa Taage.

»At helbrede sin Sjæl ved Hjælp af sine Sanser, og sine Sanser ved Hjælp af sin Sjæl . . .«, de Ord lød ustandseligt for hans Øre . . . — Ja, hans Sjæl var syg til Døden . . . mon virkelig hans Sanser kunde helbrede den? . . . Han havde udgydt et uskyldigt Menneskes Blod . . . hvordan kunde det gøres godt igen? . . . Nej, der var ingen Syndsforladelse at faa. — Men hvis Tilgivelse var umulig, saa var Glemsel mulig endnu, og han var besluttet paa at glemme dette, at udslette Mindet aldeles, at knuse det, som man knuser et Kryb, der har bidt En. Hvad Ret havde ogsaa Basil til at tale saadan? Hvem havde givet ham Lov at gøre sig til Dommer over andre? Han havde sagt Ting, som ligefrem var nederdrægtige, sjofle og umulige at taale.

Drosken slingrede afsted, langsommere og langsommere. Dorian bøjede sig frem og raabte op til Kusken om at skynde sig. Han følte en modbydelig Lyst til Opium, hans Hals brændte, og de elegante Hænder knyttede sig nervøst, han slog rasende efter Hesten med sin Stok.

Kusken skældte og piskede paa Dyret; han begyndte at grine, og Dorian tav stille.

Det var en underlig Vej; han syntes, at Gaderne var som en usynlig Edderkops vældige, sorte Spind. Denne Ensformighed var ikke til at udholde, han blev bange for, at Luften skulde blive endnu tykkere.

De kørte tæt forbi ensomme Teglbrænderier. Taagen lettede lidt, og han saá de mærkelige flaskeformede Ovne, som udspyede Vifter af rødgule Ildtunger. En Hund løb forbi og bjæffede; langt borte skreg en vildfaren Maage; Hesten snublede i en Trærod, sprang ud til Siden og jog afsted i Galop . . .

Kort efter kom de bort fra de lerede Veje, og Vognen vakte de daarligt brolagte Gaders Ekko. . . . . Vinduerne i Husene var mørke; men hist og her tegnede der sig underlige Silhouetter paa Rudernes oplyste Gardiner; han stirrede nysgerrigt paa dem. Skyggerne bevægede sig som kæmpestore Marionetter; han fik Modbydelighed for dem . . . hans Hjerte var fyldt med mørkt Had.

Paa et Gadehjørne raabte et Fruentimmer noget inde fra en aaben Port, og to Mænd forfulgte Vognen et Par Hundrede Alen; Kusken slog efter dem med sin Pisk.

Ophidselse kan ofte faa En til at vende tilbage til den samme

Tanke . . . Med pinagtig Ensformighed gentog Dorian Gray, medens han bed sig i Læben, igen og igen den samme Sætning, der havde besat ham, om Sjælen og Sanserne. Han blev saa længe ved, at dette blev ligesom det rammende Udtryk for hans Sindstilstand, og samtidig retfærdiggjorde det de Følelser, som beherskede ham, fordi hans Forstand gav ham Ret . . . Denne Tanke krøb fra den ene Celle i hans Hjærne over til den næste; og den vilde Lyst til Livet, den farligste af alle menneskelige Drifter, ophidsede hver Nerve og hver Fiber i hans Legeme. Alt det grimme, det som han havde hadet, fordi det gjorde alting saa virkeligt, blev ham nu kært netop af denne Grund. Det grimme var det eneste virkelige.

De modbydelige Opløb, de hæslige, stinkende Knejper, alle det vilde Livs Raaheder, Tyvenes og Udskuddets afskyelige Misgerninger, alt dét var dog virkeligere og sandere — netop ved sit voldsomme levende Indtryk, end alle Kunstens skønne Former og Musikens drømmeriske Skygger. Det var dette, som man behøvede for at kunne glemme. — Om tre Dage skulde han være fri!

Pludselig standsede Kusken sin Hest foran en lille Gyde. Ovenover de lave Tage og Røghætternes takkede Rækker stak Skibenes sorte Master i Vejret; Guirlander af hvid Taage slyngede sig som Spøgelseslør rundt om Ræerne.

— Det maa vel være omtrent her i Nærheden, ikke? Kuskens Stemme lød hæst oppe fra Bukken.

Dorian gyste og saá sig omkring.

— Det er godt, svarede han. Hurtig stod han ud af Vognen, gav Kusken de Drikkepenge, han havde lovet ham, og gik raskt

ned mod Kajen. Hist og her blinkede en Lanterne fra et Koffardiskib, Genskinnet dansede og brødes i Bølgerne. Ude paa Floden stod der rødt Lys op fra en Kuldamper, som gik paa Langfart.

Gadens sølede Brolægning saá ud som en vaad Regnkappe.

Han gik hurtig af Sted til Venstre, saá bagud, om nogen fulgte med ham. En syv otte Minuter efter kom han til et lavt lille Hus, der laa trykket mellem to forfaldne Fabriker. Oppe i et Vindu brændte der Lys. Han standsede og bankede med et aftalt Tegn.

Lidt efter lød der Skridt indenfor, og der blev trukket Kæder fra Døren. Den aabnedes lydløst, og han gik ind uden at sige et Ord til det ubestemmelige Væsen, som stod utydeligt i Mørket. For Enden af Gangen hang et flænget Gardin, som flagrede i Trækken ude fra Gaden. Han kom ind i et langt, lavt Rum, der saá ud som en tredjerangs Dansebule. Rundt paa Væggene skinnede Gasbrændernes Lys, som brødes og kastedes glinsende tilbage fra nogle Spejle, der var fulde af Fluesnavs.

Bag Lamperne sad fedtede Tinplader, som kastede Lyset frem i store Kegler. Gulvet var dækket med gult Sand, snavset af Søle og plettet af spildte Drikkevarer.

Nogle Malajer sad paa Hug foran et lille Kulbækken, de spillede Kort og viste deres hvide Tænder, naar de talte. Henne i Hjørnet laa en Matros over et Bord med Hovedet ned paa Armene, og foran Skænken stod to ældre Fruentimmer og gjorde Grin med en gammel Mand, som børstede sine Frakkeærmer og lod til at finde det hele modbydeligt.

— Han tror nok, at han har røde Myrer paa sig, raabte den ene

af dem med raa Latter, netop da Dorian gik forbi. Manden stirrede forfærdet paa dem og rykkede sig tilbage.

I Baggrunden af Rummet var der en lille Trappe, som førte ind til et mørkt Værelse. Da Dorian gik ned ad dens tre slidte Trin, slog en tung Stank af Opium ham i Møde. Han sukkede dybt, og hans Næsebor skælvede af Glæde.

Da han traadte ind, saá en ung Mand, som var i Færd med at tænde en lang tynd Pibe, hastigt op paa ham og hilste.

— Er du her, Adrian? hviskede Dorian.

— Hvor skulde jeg ellers være, svarede han sløvt. Nu er der ingen, som vil omgaas mig . . .

— Jeg troede, du havde forladt England.

— Nej . . . nu har min Broder endelig betalt Vekslen; han vil ikke se mig mere. Det er mig ligegyldigt, tilføjede han og sukkede. Saalænge man har dette Bedøvelsesmiddel, behøver man ingen Venner. Dem tror jeg, jeg har haft mere end nok af.

Dorian vendte sig bort og saá omkring paa de underlige Skikkelser, der laa i fantastiske Stillinger rundt paa de pjaltede Madratser.

Disse slappede Lemmer, disse gabende Munde og aabne, glasagtige Øjne tiltrak ham . . . Han vidste, i hvilke fremmede Himle de nu led, eller hvilke sorte Helveder lærte dem nye Glæders Hemmelighed. De var bedre end han — han som var besat af sine Tanker. Som en modbydelig Mare knugede Minderne hans Sjæl, sommetider saá han Basil Hallwards Øjne stirre lige ind i hans egne.

Men her kunde han ikke blive længer; han maatte hen et Sted,

hvor ingen vidste, hvem han var — han vilde aller helst flygte bort for sig selv.

— Nu gaar jeg et andet Sted hen, sagde han.

— Ned paa Kajen? —

— Ja.

— Du træffer nok Vildkatten dernede; her vil de ikke vide af hende længer.

Dorian trak paa Skuldrene. — Jeg er ganske syg af Kvinder, som elsker; Kvinder, som hader, er meget interessantere. Men bedst af alt er denne Bedøvelse her.

— Det kan omtrent være det samme, det hele.

— Jeg foretrækker dog dette. Kom, lad os drikke noget, jeg trænger voldsomt til det.

— Det gør jeg aldeles ikke.

— Det er ligemeget.

Adrian Singleton rejste sig sløvt og gik med Dorian hen til Skænken.

En Mulat med iturevet Turban og snavset Overfrakke lavede en hæslig Grimasse til Hilsen og satte en Kognaksflaske og to Glas foran dem.

Fruentimrene listede sig nærmere og gav sig til at snakke. Dorian vendte dem Ryggen og sagde sagte noget til Adrian Singleton.

Et af Fruentimrene fortrak Ansigtet til et modbydeligt Smil.

— Vi lader nok til at være temmelig store paa det i Aften, raabte hun spottende.

— Lad være at tale til mig, svarede Dorian og stampede i Gul-

vet. — For Gud i Himlens Skyld — — hvad vil De? Penge? Værs'god. Ti saa stille . . .

Der glimtede røde Lys i hendes opsvulmede Øjne, saa blev de matte igen, glaskolde og mørke. Hun rystede paa Hovedet og greb begærlig Pengene. Den anden stirrede misundelig paa hende.

— Nej, det er ikke det, der er i Vejen, sukkede Adrian Singleton. — Om jeg længes efter at komme tilbage? Hvad skulde det være godt for? For Øjeblikket er jeg fuldkommen tilfreds.

— Du skriver til mig, hvis du trænger til noget, ikke sandt?

— Maaske . . .

— Naa, Godnat.

— Godnat, svarede den unge Mand og gik igen ned ad Trappen. Han tørrede sin fugtige Mund af med et Lommetørklæde.

Dorian gik hen mod Udgangen, han saá fortvivlet ud. Da han trak Gardinet tilside, raabte Fruentimret ud af sin sminkede Mund:

— Dèr gaar selve Djævelens Bytte!

— I Helvedes Navn! Hold nu op!

Hun knipsede i Fingrene.

— Oho, det er jo Prinsen, — »Æventyrprinsen« som du før saa gærne vilde kaldes!

Matrosen henne ved Bordet sprang pludselig op og saá sig vildt omkring. Han hørte Yderdøren blive slaaet i og styrtede afsted efter den, der gik ud.

Dorian Gray skyndte sig langs Kajen i den dryppende Regn.

Hans Møde med Adrian Singleton havde rørt ham paa en underlig Maade. Han tænkte paa, om han virkelig var Skyld i denne unge

Mands Fordærvelse — saadan, som Basil havde sagt paa sin uforskammede Maade. Han bed sig i Læben, og Øjnene kom til at se bedrøvede ud. — Men i Grunden, hvad kunde dette gøre ham? . . . Livet er for kort; man kan ikke ogsaa tænke over sine Synder mod andre. Hvert Menneske lever sit eget Liv og betaler sin Pris derfor . . . Hele Ulykken er, at man ofte maa betale den mange Gange for en eneste Synd. — Man maa betale den om og om igen. Thi Skæbnen afslutter aldrig Regnskabet i sine Forretninger med Mennesket.

Psykologerne siger, at naar vor Natur bliver behersket af Lyst til Laster — eller det, som Folk kalder Laster — saa bliver hver eneste Nervefiber, hver eneste Hjærnecelle sat i hæftig Bevægelse ved Ophidselsen. I saadanne Øjeblikke mister baade Mænd og Kvinder deres egen fri Viljes Magt, de gaar automatisk imod en rædsom Skæbne. De har ikke mere noget Valg, selv deres Samvittighed er død — eller hvis den endnu lever, saa er det kun for at stille Sjælens Oprør og Ulydighed i et interessant Lys og gøre Nervepirringen større; thi — som Præsterne snart er trætte af at minde os om: alle Synder er Ulydighed. Da hin højeste Engel, det Ondes Lysbringer, styrtedes ned fra Himlen, saa var det for hans Oprørskheds Skyld.

Dorian gik hurtigere og hurtigere. Kold og forfærdet, opsat paa Ondskab, med smudsige Tanker og en Sjæl, som tørstede efter Oprør, gik han videre; men netop da han kom ind i et snævert Stræde, som han ofte brugte til Genvej hen mod det berygtede Hus, han søgte, blev han pludselig grebet bagfra, og før han fik Tid at forsvare sig, kastet voldsomt ind mod Muren; en raa Næve klemte ham om Struben.

Han slog om sig som en rasende, og med et fortvivlet Ryk fik

han sin Hals fri for den Haand, der var nær ved at kvæle ham. Han hørte Hanen paa en Pistol blive spændt og saá Løbet rettet mod sit Ansigt. Svagt skimtede han en lille tætbygget Mand i Mørket.

— Hvad vil De . . . stammede Dorian.

— Staa stille! Hvis De rører Dem, dræber jeg Dem.

— De er gal! Hvad har jeg gjort?

— De har dræbt Sibyl Vane, og Sibyl Vane var min Søster. Hun tog Livet af sig, det ved jeg godt . . . men hendes Død var Deres Værk, og nu sværger jeg at dræbe Dem! Jeg har søgt Dem i flere Aar, uden Hjælp, uden Spor. De to Mennesker, som kendte Dem, er døde. Jeg vidste ikke andet om Dem, end at hun kaldte Dem »Æventyrprinsen« — og det Ord hørte jeg tilfældigvis nu i Aften. — Bed til Gud, thi i Nat skal De dø! . . .

Dorian Gray var ved at besvime af Rædsel.

— Jeg har aldrig kendt hende, hviskede han hæst, jeg har aldrig hørt hendes Navn nævne. De er gal! . . .

— De kan lige saa godt tilstaa, thi saasandt jeg er James Vane, saa skal De dø!

Det var et rædselsfuldt Øjeblik . . . Dorian vidste slet ikke, hvad han skulde gøre eller sige . . .

— Paa Knæ, raabte den Fremmede. — De har endnu et Minut til at tilstaa — ikke mere. I Morgen rejser jeg til Indien, men først maa dette afgøres. — Et Minut! . . .

Dorians Arme faldt slapt ned. Rædslen lamslog ham, han kunde ikke tænke sig om . . . Pludselig fo'r et lysende Haab gennem ham!

— Stands — raabte han. — Hvor længe siden er det, at Deres Søster døde? Hurtigt! Svar!

— Atten Aar, sagde Manden — hvorfor spørger De? Tiden er ligegyldig . . .

— Atten Aar, svarede Dorian og lo triumferende — atten Aar! Saa før mig hen til en Lygte og se paa mit Ansigt!

James Vane studsede et Øjeblik, han forstod ikke, hvad dette skulde betyde. Saa greb han fat i Dorian Gray og trak ham ud i Lyset.

Skønt Lygten flimrede uroligt og uklart, fik han dog straks Følelsen af at have taget frygtelig fejl her; thi den, som han vilde dræbe, havde et Ansigt, der lyste af hele Ungdommens barnlige Friskhed og uplettede Renhed. Han saá ud til at være noget over tyve Aar — dette kunde altsaa umulig være den Mand, som havde ødelagt hans Søsters Liv.

Han slap ham og fo'r tilbage.

— Store Gud! raabte han . . . Og jeg var ved at dræbe Dem!

Dorian trak Vejret.

— Der kunde De let have begaaet en grulig Forbrydelse, min gode Mand, sagde han og saá strængt paa ham. — Lad dette være Dem en Advarsel mod at ville hævne Dem!

— Tilgiv mig — tilgiv mig, gode Herre. Jeg er blevet narret. Noget, som jeg hørte inde i den forbandede Beværtning, førte mig paa dette gale Spor. — Tilgiv . . .

— De skulde hellere gaa hjem og gemme Deres Pistol godt; den

kan skaffe Dem Ubehageligheder, sagde Dorian Gray, hvorpaa han vendte ham Ryggen og gik langsomt ned ad Gaden.

James Vane blev staaende paa Fortovet. Han skjalv over hele Legemet . . . Han lagde ikke Mærke til en mørk Skygge, som kom snigende langs Husrækken, halvt i Lys, halvt i Mørke, og listede sig helt hen til ham . . . Han følte en Haand paa sin Arm og vendte sig om med et Ryk . . . Det var et af Fruentimrene inde fra Beværtningen.

— Hvorfor dræbte du ham ikke? hviskede hun hæst og stak sit modbydelige Ansigt op mod hans. — Jeg vidste nok, at du rendte efter ham, da du løb væk der inde hos Daly. Idiot! Du skulde have slaaet ham ihjel! Han har Penge nok og er den nedrigste Karl i Verden . . .

— Det var ikke den, som jeg søgte — og jeg vil ikke have andre Folks Penge. Jeg vil have et Menneskes Liv! Han, som jeg vil dræbe, er snart en fyrretyve Aar — denne her var en ganske ung Fyr. Gud være lovet, at jeg ikke fik en uskyldigs Blod over mig . . .

Fruentimret lo bittert og raat.

— Ganske ung! — Ved du, at det er atten Aar siden, at Prinsen dèr gjorde mig til det, jeg er nu?

— Du lyver, raabte James.

Hun strakte Armene i Vejret.

— Ved Gud! Det er sandt, skreg hun.

— Ved Gud?

— Lad mig blive stum, hvis det er Løgn. — Han er den værste af alle dem, som kommer her. Man siger, at han har solgt sig til den

Onde for at beholde sit smukke Ansigt. Det er snart atten Aar siden, jeg traf ham, og han har næsten ikke forandret sig. — Jeg lyver ikke, sagde hun med et fortvivlet Blik i Øjnene.

— Tør du sværge?

— Ja, jeg sværger paa det. — Men forraad mig ikke, klynkede hun, jeg er bange for ham . . . Giv mig lidt Mønt, saa jeg kan finde Husly i Nat.

— — Han løb fra hende med en Ed og styrtede ned ad Gaden; men Dorian Gray var borte. Da James Vane kom tilbage, var Fruentimret ogsaa væk.

Der er ingen Grund til at sige, at du vil forbedre dig, Dorian — raabte Lord Henry og dyppede sine Fingre i en rød Kobberskaal, fyldt med Rosenvand. — Du er aldeles fuldkommen — — for Guds Skyld, bliv ikke anderledes.

Dorian rystede paa Hovedet — jo, Harry; jeg har gjort altfor mange onde Ting i mit Liv; det skal ikke ske mere. Jeg begyndte paa mine gode Gærninger i Gaar.

— Hvor var du i Gaar?

— Ude paa Landet, Harry, jeg havde lejet mig ind i en lille Kro, ganske for mig selv.

Lord Henry smilede. — Min kære Ven, ude paa Landet kan vi allesammen være gode! Dèr er jo ingen Fristelser. Det er netop derfor, at Folk, som bor udenfor Byerne, er saa udannede. — Der er, som du ved, kun to Ting, som giver virkelig Dannelse, nemlig Kultur og Korruption. Folk paa Landet har ingen Lejlighed til at lære disse to Ting at kende, og derfor forsumper de.

— Kultur og Korruption! Jeg har kendt lidt af begge Dele; men nu er det mig ækelt at tænke paa, at disse to nogensinde føl-

ges ad. For nu har jeg et nyt Ideal, Harry — jeg vil blive helt anderledes; jeg er allerede begyndt.

— Jamen, du sagde mig ikke, hvad din gode Gærning var for noget. — Eller har du maaske gjort mere end én?

— Dig skal jeg fortælle det; ikke andre. — Jeg har skaanet en Kvinde. Det lyder indbildsk, men du forstaar nok, hvad jeg mener. Hun var meget smuk og lignede Sibyl Vane ganske mærkeligt; det var vist i Grunden dét, som først tiltrak mig. — Du husker nok Sibyl, ikkesandt? Hvor alt det dog er længe siden! — Naa; Hetty var selvfølgelig ikke af vor Stand, hun var ganske simpelt en Landsbypige. Men jeg var virkelig forelsket i hende; jeg er ganske sikker paa, at jeg elskede hende. I hele denne dejlige Majmaaned har jeg besøgt hende to eller tre Gange om Ugen! I Gaar mødtes vi i en lille Frugthave; Æbleblomsterne dryssede ned i hendes Haar, og hun smilede. I Dag ved Morgengry vilde vi være rejst bort sammen — men pludselig bestemte jeg at forlade hende lige saa blomstrende ren, som jeg traf hende første Gang.

— Naa, jeg kan tænke mig, at denne nye Følelse maa have bævet i din Sjæl som en sjælden Glæde! Men jeg kan fortsætte Idyllen for dig: Du gav hende gode Raad og knuste hendes Hjærte. Det var Begyndelsen paa din Forbedring!

— Fy, Harry, lad være at sige den Slags væmmelige Ting. Hettys Hjerte er ikke knust; naturligvis: hun græd og alt saadan noget. Men hun er ren! Hun kan leve i sin Have ligesom Perdita.

— Og græde over en troløs Florizel! Kære Dorian, du har dog ogsaa de barnagtigste Indfald. Tror du nu, at denne Pige nogen-

sinde vil blive tilfreds med en Mand af sin egen Stand? Hun bliver vel en Gang gift med en eller anden raa Kusk eller fjollet Knoldesparker. — Godt; men det, at hun har truffet dig og elsket dig, vil lære hende at foragte sin Husbond, og saa bliver hun fordærvet. Fra et moralsk Synspunkt kan jeg egentlig ikke anerkende din store Selvfornægtelse; selv som Begyndelse betragtet er den ret tarvelig. — Og, for Resten, hvor ved du, at Hetty ikke i dette Øjeblik svømmer i en eller anden Mølledam, med Vandliljer i Haaret som Ophelia?

— Nej, Harry; dette kan jeg ikke udholde! Du gør Nar af al Ting, og bagefter opruller du de skrækkeligste Tragedier. Jeg bryder mig for Resten ikke om, hvad du siger; for jeg ved, at jeg handlede rigtigt, som jeg gjorde. — Stakkels Hetty; da jeg red forbi hendes Hus i Morges, saá jeg hendes hvide Ansigt mod Ruden, det saá ud som en Jasminblomst. — Tal ikke mere om den Ting, og lad være at faa mig til at tro, at det første gode, jeg har gjort i mange Aar, den første lille Smule Selvopofrelse i Virkeligheden er en ny Synd. Jeg m a a forbedre mig, og jeg v i l forbedre mig. Fortæl noget om dig selv. Hvad nyt i Byen? Jeg har ikke været i Klubben saa længe.

— Folk beskæftiger sig stadig med Spørgsmaalet om stakkels Basils Forsvinden.

— Det vilde jeg ellers tro, at de snart maatte være trætte af nu, sagde Dorian og skænkede sig med let rynket Pande lidt mere Vin.

— Kære Ven, det har foreløbig kun været paa Tapetet i halvanden Maaned. Og Folk kan ikke klare den Anstrængelse at have mere end én ny Historie hver tredje Maaned. De har for Resten været heldige i den sidste Tid. De har jo haft baade min egen Skils-

misseproces og Alan Campbells Selvmord; nu har de tilmed en Kunstners mystiske Forsvinden. Opdagelsespolitiet paastaar stadig, at den Mand i graa Ulster, som rejste fra Victoria Banegaard med Midnatstoget den syvende November, var den gode Basil. Og Pariserpolitiet erklærer, at han aldrig er indtruffet i Paris. Formodentlig hører vi om en Fjortendagstid, at han er blevet set i San Francisco. Det er underligt, at alle Folk, som forsvinder, plejer at dukke op i San Francisco. Det maa være en herlig By; den maa da eje alle den anden Verdens Attraktioner.

— Hvad tror du, der er hændet Basil? spurgte Dorian og løftede sit Bourgogneglas op mod Lyset og undrede sig over, at han kunde tale saa roligt om dette.

— Det har jeg ingen Anelse om. Hvis Basil har Lyst til at skjule sig, saa kommer det aldeles ikke mig ved. Hvis han er død, saa har jeg ikke Lyst til at tænke paa den Ting. Døden er det eneste, som altid skræmmer mig. Jeg hader den. Man kan nutildags overleve alt undtagen Døden. Døden og daarlige Manerer er de eneste Fænomener i dette Aarhundrede, som man ikke kan bortforklare. — Lad os drikke Kaffe i Musikværelset; kom Dorian, spil Chopin for mig. Den Mand, som min Kone er løbet bort med, spillede Chopin aldeles bedaarende. Den kære Victoria! Jeg holdt virkelig meget af hende; Huset er ligefrem stille uden hende. — Det ægteskabelige Liv er ganske simpelt en Vane — en slet Vane. Men man vil jo nødig af med sine Vaner, selv med de daarlige; maaske er det netop dem, som man allernødigst vil af med — de er nemlig en meget vigtig Del af den menneskelige Natur.

Dorian sagde ingen Ting, men rejste sig fra Bordet, gik ind i Stuen ved Siden af, satte sig ved Flygelet og lod Fingrene løbe hen over Tangenterne. Da Kaffen var blevet sat ind, holdt han op, saá paa Lord Henry og sagde:

— Harry, er det aldrig faldet dig ind, at Basil kunde være myrdet?

Lord Henry gabede.

— Basil havde ingen Fjender og gik altid med et billigt Nikkel-Ur. Hvorfor skulde han være blevet myrdet? Han var ikke klog nok til at have Fjender. Han havde jo et ganske vidunderligt Talent som Maler; men man kan male som Velasquez og alligevel være aldeles tom indeni. Basil var virkelig temmelig tom. Jeg har kun interesseret mig for ham en eneste Gang, det var, da han for mange Aar siden betroede mig, at han elskede dig vildt.

— Jeg holder meget af Basil, sagde Dorian med et bedrøvet Blik — men er der ingen, som siger, at han er blevet myrdet?

— Jo et Par af Bladene. Men det er dog næppe rimeligt. Jeg ved, at der er forfærdelige Steder i Paris, men Basil var ikke den, som gik dèr. Han manglede Nysgerrighed. Det var hans Hovedfejl.

— Hvad vilde du sige, hvis jeg tilstod, at jeg havde myrdet Basil? sagde Dorian og stirrede spændt paa ham.

— Kære Ven, jeg vilde sige, at du gjorde dig interessant paa en Maade, som ikke passer for dig. En Forbrydelse er altid simpel — ligesom Simpelhed er en Forbrydelse. Det gør mig hjærtelig ondt at maatte saare din Forfængelighed; men tro mig, det er sandt. — Forbrydelse er de lavere Klassers Privatejendom, det kan man for Re-

sten ikke bebrejde dem; Forbrydelsen er vel for dem, hvad Kunst er for os. Ganske simpelt en Pirring for Nerverne.

— Pirring? — Tror du maaske, at den, som har gjort en Misgærning, kunde gøre den samme Ting om igen? Det skal du ikke bilde mig ind.

— Alt i Verden kan blive en Nydelse, naar man gentager det ofte nok; det er en af Livets vigtigste Hemmeligheder. Jeg tror for Resten, jeg synes, at Mord altid er forkert; man skal aldrig gøre noget, som man ikke kan passiare om ved Kaffen. — Men skal vi nu ikke holde op at tale om den gode Basil; det er jo meget muligt, at han har opnaaet en saa romantisk Død, som du foreslaar; men det kan jeg nu ikke tro. — Han er nok faldet ned i Seinen fra en Omnibus, og Konduktøren har blot glemt at omtale det til nogen. Ja, det har sikkert nok været hans Endeligt. Jeg kan se ham for mig ligge paa Ryggen nede under det grønne Vand, medens de lange, sorte Baade glider hen over ham, hvor han hviler med blege Vandplanter snoet ind i Haaret. — Jeg tror alligevel aldrig, han var kommet til at male noget godt. I de sidste ti Aar er hans Billeder gaaet stærkt tilbage; det er, ligesom han havde mistet et Ideal. Da du og han holdt op at være gode Venner, holdt han op at være en god Kunstner. — Hvad var det, som skilte Jer? Han kedede dig vel? I saa Tilfælde har han sikkert aldrig glemt dig — det er en Vane, som alle paatrængende Personer har. — — Apropos — hvor er det blevet af, det glimrende Portræt, som han malede af dig? Jeg tror slet ikke, jeg har set det, siden han gjorde det færdigt. Aa, jo, det er sandt, du sagde en Gang, at du havde sendt det ud paa Landstedet, og

at det var kommet bort eller blevet stjaalet paa Vejen. Fandt du det aldrig igen? — Sørgeligt. Det var virkelig et Mesterværk. Jeg husker, at jeg vilde købe det —— Jeg vilde gærne købe det endnu, det var fra Basils bedste Periode. — Siden har hans Billeder været udmærkede Eksempler paa denne Blanding af smaa Evner og store Maal, der gør en Maler fortjent til at nævnes som Repræsentant for engelsk Kunst.

— Jeg har aldrig holdt af det Portræt, gid jeg aldrig havde siddet Model til det, det hele er mig modbydeligt at tænke paa. Det minder mig altid om disse Linjer af et bekendt Skuespil, H a m l e t, tror jeg:

. . . Som et Billed af en Sorg,
et Ansigt uden Hjærte.

Ja, saadan var netop det Portræt.

Lord Henry gav sig til at le. — Naar man lever en Kunstners Liv, saa er Hjærnen Ens Sjæl!

Dorian rystede paa Hovedet og tog nogle Akkorder. — »Som et Billed af en Sorg, et Ansigt uden Hjærte,« hviskede han.

Lord Henry vendte sig om og saá paa ham med halvt lukkede Øjne.

— Apropos, Dorian — »Hvad gavner det et Menneske, om han vandt den ganske Verden, men tog Skade« — hvordan Pokker var det nu? — »paa sin Sjæl«.

Dorian greb en falsk Akkord — saa standsede han og saá paa sin Ven.

— Hvorfor spørger du om det?

Lord Henry trak Øjenbrynene forbavset i Vejret.

— Jeg spørger, fordi jeg antager, at du kan svare. — Ikke for andet. — Dorian, spil en Nocturne for mig og fortæl imedens, hvordan du har beholdt din Ungdom. Du maa have en Hemmelighed. Jeg er kun ti Aar ældre end du, men jeg er rynket og skaldet og gul. Du er stadig lige smuk; du har aldrig set saa bedaarende ud som i Aften, du minder om den første Gang, jeg saá dig. Den Gang var du temmelig vigtig, temmelig barnlig og overordentlig interessant; du har selvfølgelig forandret dig, men ikke i Udseende. Gid du vilde fortælle mig din Hemmelighed. For at faa min Ungdom igen vilde jeg gøre alt i Verden undtagen Gymnastik, eller at staa tidlig op eller leve dydigt. — Ungdom! Intet kan sammenlignes med det. Det er taabeligt at tale om Ungdommens Uvidenhed. De eneste Mennesker, hvis Mening jeg nu respekterer, er Folk, som er meget yngre end jeg selv. Det er, ligesom de er forud for mig; Livet har jo aabenbaret dem sine nyeste Vidundere. Men gamle Folk, dem modsiger jeg altid. Jeg gør det af Princip. Hvis man spørger efter deres Mening om noget, der hændte i Gaar, saa serverer de altid Meninger, som var gangbare i 1820 — den Tid, da man gik med Knæbukser og ikke anede noget om nogen Ting. — Hvor det er yndigt, det som du dèr spiller. Gud ved, om Chopin har skrevet det paa Majorca, medens Bølgerne hulkede rundt omkring hans Villa, og det salte Skum sprøjtede mod Ruderne. Det er saa vidunderlig romantisk. — Hvor velsignet, at der endnu findes en Kunst, som ikke bestaar i Efterligning. Du maa ikke holde op, jeg trænger til Musik i Aften. Jeg synes, at du er den unge Apollo, og jeg er Marsyas, som lytter til

dig. Dorian, jeg har mine egne Sorger, som du ikke kender til. Det sørgelige ved Alderdommen er ikke, at man er gammel, men at man er ung. Jeg bliver sommetider forfærdet over min egen Oprigtighed! — Aa, Dorian, hvor du er lykkelig — du har levet et dejligt Liv — du har drukket dybt af alting. Du har trykket Druerne ud i din Mund. Intet har været skjult for dig — det har altsammen kun været som Musik. Intet har fordærvet dig, du er stadig den samme.

Hvordan mon dit Liv senere bliver? Ødelæg det blot ikke ved at begynde at reformere paa dig selv. Nu er du netop en fuldkommen Figur, læg ikke en eneste af dine Egenskaber bort. Du er ganske fejlfri saadan.

Du behøver ikke at ryste paa Hovedet, du ved det godt. Og du maa bare ikke gaa og fange Griller. Livet regeres ikke af vor Vilje eller vore gode Forsætter. Livet er et Spørgsmaal om Nerver og Fibre og langsommeligt opbyggede Celler, hvor Tankerne skjuler sig, og Lidenskaberne drømmer. Man kan leve i den Tro, at man er sikker og modstandsdygtig; men en lille Forandring i Farven af Lyset i en Stue eller en Sky paa Morgenhimlen — en eller anden Parfume, som man en Gang holdt af, og som bringer stærke Minder — en Linje af et Vers, man havde glemt — en Strofe af en Melodi, man ikke mere spiller — — jeg siger dig, Dorian, det er saadanne Ting, vort Liv afhænger af. Sommetider, naar jeg pludselig mærkede Heliotropduft, har jeg genoplevet de mærkeligste Aar af mit Liv.

Gid jeg kunde bytte med dig, Dorian. Verden har været paa Nakken af os begge to, men den har altid tilbedt dig. Det vil den blive ved med. Du er Typen paa det, som Tiden søger, og som den

er bange for at finde. Jeg er saa glad, fordi du aldrig har udrettet noget — aldrig malet et Billede, hugget en Statue eller i det hele taget skabt noget andet end dig selv! Livet har været din Kunst; du har sat dig selv i Musik; dine Dage har været dine Digte.

Dorian rejste sig fra Klaveret og strøg sig gennem Haaret. — Ja, Livet har været henrivende, sagde han stille — men jeg vil ikke mere leve det samme Liv, Harry. Og du maa ikke sige disse farlige Ord til mig. Du ved ikke alting om mig; jeg tror, at hvis du gjorde det, saa vilde selv du vende dig fra mig. Du ler? — Det skulde du ikke.

— Hvorfor spiller du ikke mere? — Gaa hen igen og spil den Nocturne en Gang til. Se den store honninggule Maane, som hænger dèr ude i den mørke Luft. Den venter paa, at du skal fortrylle den; og hvis du spiller, saa nærmer den sig Jorden. — Vil du ikke? — Saa lad os gaa i Klubben. Dette har været en dejlig Aften, og vi maa afslutte den lige saa dejligt. Der er én i Klubben, som længes forfærdeligt efter at lære dig at kende — den unge Lord Poole, Bournmouths ældste Søn. Han har allerede kopieret dine Slips og har tigget mig om at blive forestillet for dig. Han er aldeles henrivende og minder noget om dig.

— Det vil jeg ikke haabe, sagde Dorian lidt højtideligt. — Men jeg er træt i Aften, Harry. Jeg gaar ikke i Klubben. Klokken er snart elleve, og jeg vil tidlig i Seng.

— Aa nej, bliv. Du har aldrig spillet saa godt som i Aften. Der var noget aldeles vidunderligt i dit Anslag. Det var mere udtryksfuldt, end jeg nogensinde før har hørt det.

— Det er, fordi jeg nu skal blive et bedre Menneske, svarede Dorian smilende. — Jeg er allerede lidt forandret.

— Du maa ikke blive anderledes, Dorian; i hvert Fald ikke overfor mig. Vi maa altid være Venner.

— Du har dog en Gang forgiftet mig med en Bog, det tilgiver jeg aldrig. Harry, lov, at du aldrig vil laane den Bog til nogen. Den gør Skade.

— Kære Ven, du begynder virkelig at moralisere! Om kort Tid gaar du rundt og advarer Folk mod de Synder, som du selv er træt af. Saadan noget er du altfor fin til! Desuden nytter det ikke Spor. Du og jeg er, hvad vi er, og bliver, hvad vi bliver. — Og hvad det angaar med at forgiftes af en Bog, saa eksisterer det Tilfælde slet ikke. Kunsten har ingen Indflydelse paa vore Handlinger. Den dræber netop Trangen til at handle; den er velsignet ufrugtbar. De Bøger, som Folk kalder umoralske, er blot Bøger, som viser dem deres egen Slethed — ikke andet. — Men lad os ikke snakke Litteratur. — Kom igen til mig i Morgen. Jeg rider en Tur Klokken 11, saa kan vi følges. Parken er ganske henrivende for Tiden. Jeg tror ikke, der har været saa mange Syrener siden det Aar, jeg traf dig.

— Godt. Jeg venter dig Klokken elleve. Godnat, Harry.

— — Da de kom hen til Døren, blev han staaende et Øjeblik, som om han havde noget mere at sige. — Saa sukkede han og gik.

Det var dejligt Vejr; Aftenluften var saa varm, at han tog Frakken paa Armen.

Mens han langsomt slentrede hjemad og røg sin Cigaret, kom der to unge selskabsklædte Herrer fra den anden Side; han hørte den ene hviske — »det var Dorian Gray«.

Før havde det moret ham at blive set paa og udpeget og snakket om; nu var han træt af at høre sit eget Navn. — Dèr ude i den lille Landsby, hvor han var kommet saa meget i den sidste Tid, var det hans store Glæde, at ingen kendte ham. Den Pige, som han havde gjort saa forelsket, havde han fortalt, at han var fattig; og hun troede ham. — En anden Gang sagde han, at han var ond, men saa havde hun let af ham og betroet ham, at onde og lastefulde Mennesker altid var gamle og grimme. — Hvor hun kunde le! — — Som en Drossel, der sang. Og hvor hun i Grunden var nydelig i sin Bomuldskjole og sin store Hat. Hun vidste aldeles ingenting; men hun ejede alt det, som han havde mistet.

— — Da Dorian kom hjem og havde sendt Tjeneren i Seng,

kastede han sig paa en Sofa og begyndte at tænke paa nogle af de Ting, som Lord Henry havde sagt.

Var det virkelig sandt, at man slet ikke kunde forandre sig? — Han kom pludselig til at længes vildt efter sin Barndoms uplettede Renhed — den rosenhvide Barndom, som Lord Henry en Gang kaldte det. Han vidste, at han havde tilsmudset sig selv, ophidset sin Fantasi og vakt sin egen onde Samvittighed, haft daarlig Indflydelse paa andre og glædet sig derved. Men var alt det uopretteligt — havde han intet Haab?

Aa, hvor havde det været Vanvid, den Gang han ønskede sig, at Portrættet maatte bære alle hans Livs Byrder, saa han selv kunde beholde den evige, uplettede Ungdom! Det var hele Grunden til hans Ulykke! Havde det ikke været meget bedre, om hver Synd straks havde ramt ham med Straffen? Man burde ikke bede Gud tilgive Ens Synder, hellere bede ham straffe dem!

— — Det fint udskaarne Spejl, som Lord Henry en Gang havde givet ham, laa endnu paa Bordet, og Amorinerne paa Elfenbensrammen smilede stadig til hinanden. Han tog det — ligesom den Aften, da han for første Gang havde opdaget en Forandring i det forfærdelige Portræt — og stirrede ind i det blanke Glas med taarefyldte Øjne.

Han følte pludselig et voldsomt Had til sin egen Skønhed, kastede Spejlet paa Gulvet og knuste det med Foden. — — Det var hans Skønhed, som havde ødelagt ham, den Skønhed og den Ungdom, som han havde bedt saa meget for. Hans Skønhed havde kun været en Maske, hans Ungdom kun en Spot mod ham selv!

Hvad var for Resten Ungdom for noget? — Et umodent og overmodent Minut — en Tilstand af flygtige Luner — sygelige Tanker . . . . Ungdommen havde ødelagt ham . . .

Han vilde ikke tænke mere paa Fortiden. Den kunde ikke forandres. Han maatte tænke paa sig selv og sin Fremtid. — Alan Campbell havde en Aften skudt sig i sit Laboratorium, men han havde ikke røbet den Hemmelighed, som var blevet ham paatvunget. Ophidselsen over Basil Hallwards Forsvinden vilde snart lægge sig, den var allerede faldet lidt til Ro. Dèr var han ganske sikker. — Det var for Resten slet ikke Basils Død, som laa tungest paa hans Samvittighed; det var hans egen Sjæls levende Død, som plagede ham. Basil havde malet et Billede, som havde ødelagt hans Liv — det tilgav han ham aldrig; det var Portrættets Skyld altsammen. Basil havde ladet ham høre Ting, som ikke paa nogen Maade kan taales — og dem havde han taalmodig hørt paa. Mordet havde kun været et Øjebliks Sindssyge. — Og Alan Campbell — ja, hans Selvmord var jo hans eget Værk. Han havde selv valgt. Det kom ingen andre ved.

Et nyt Liv! Det var det, han havde Brug for — det, han længtes efter. — Og nu havde han allerede begyndt det — han havde jo skaanet en uskyldig ung Pige. — Aldrig mere vilde han friste de uskyldige. — Han vilde være god.

Da han tænkte paa Hetty, faldt det ham ind, om Portrættet deroppe ikke havde forandret sig! — Nu kunde det da selvfølgelig ikke mere være saa fælt som før. Hvis han holdt sit Liv rent, saa kunde han maaske paa den Maade fordrive alle Syndernes Mærker

fra dets Ansigt. Maaske var lidt af de onde Tegn allerede borte. — Dét maatte han vide straks.

— — Han tog Lampen og listede op ad Trapperne. Da han laasede Døren op, gik der et lyst Smil over hans unge Ansigt. — Ja, nu vilde han forbedre sig, og saa skulde det hæslige Portræt ikke længere tynge saa rædselsfuldt paa ham — det var, som om Byrden allerede var taget bort.

Han traadte rask ind og laasede som sædvanlig Døren bag sig. Saa trak han det røde Forhæng væk fra Billedet.

Et Skrig af Smærte og Harme brast ud af ham. Han kunde ikke se nogen Forandring, undtagen at Øjnene havde faaet et lumsk Blik og Munden en hyklerisk Trækning. Billedet var stadig modbydeligt — endnu værre end før — og den røde Plet paa Haanden var tydeligere og saá mere ud som nyt Blod.

Han rystede. — Havde det da været af Forfængelighed, at han havde gjort denne gode Gerning? Eller var det hans Trang til Pirring, som Lord Henry havde sagt med sit haanlige Smil? Eller den Lyst til at spille Komedie, der sommetider faar os til at gøre noget, som er finere end vor egen Natur?

Hvorfor var den røde Plet større end før?

Den havde bredt sig over Fingrene som en hæslig Sygdom; der var Blod paa Fødderne — Blod paa den anden Haand, den som ikke havde rørt ved Kniven.

Tilstaa? — Betød dette, at han skulde tilstaa? Udlevere sig og blive hængt? Han lo. — Og hvem vilde saa tro ham? Folk vilde ganske simpelt sige, at han var gal; de vilde spærre ham inde, hvis

han holdt fast ved sin Forklaring. Og dog var det hans Pligt at tilstaa og lide offentlig Skam og gøre offentlig Bod. Der var en Gud, som fordrede, at Mennesker skulde bekende deres Misgærninger baade for Verden og for Himmelen. Han kunde aldrig blive ren, før han havde tilstaaet sin Synd. — Sin Synd? — Han trak paa Skuldrene. — Basil Hallwards Død var ham ret ligegyldig — han tænkte paa Hetty.

Og dette Billede af hans Sjæl, det var et falsk Spejl. — Forfængelighed? — Nysgerrighed? — Hykleri? — Havde dette været hele hans Anger? — Nej. — Der var noget andet. — Det troede han da. — Men hvem kunde vide? —

— — Nej, nej. Der var ikke andet. — Af Forfængelighed havde han skaanet hende. Af Nysgerrighed forsøgt, hvordan det var at nægte sig noget. Af Hykleri havde han paataget sig Godhedens Maske.

Og dette Mord — skulde det følge ham hele Livet? — Skulde han virkelig tilstaa? — Nej. — Der var ikke en Smule Bevis mod ham. — Portrættet! — Det var Beviset.

Han vilde ødelægge det. Hvorfor havde han beholdt det saa længe? Det havde frydet ham at se det forandre sig og ældes. Men nu følte han ikke mere nogen Glæde derved. — Det havde holdt ham vaagen om Natten. Naar han var borte, havde det været ham en Rædsel, at andre skulde se det. Det havde formørket hans Glæder; Tanken om det havde ødelagt ham mange Nydelser. Det havde været som en Samvittighed. Ja, det havde været hans Samvittighed! — Nu skulde det ødelægges.

Han saá sig omkring og fik Øje paa den Kniv, som havde dræbt Basil Hallward. Han havde renset den mange Gange, til der ikke var en Plet tilbage.

Den var skinnende blank. Den havde dræbt Maleren, og nu skulde den dræbe Malerens Værk. Den skulde dræbe Fortiden, og saa var han fri. — —

Han greb Kniven og huggede den i Billedet.

Der lød et Skrig og et Fald.

Skriget skingrede i saa skrækkelig Dødsangst, at Husets Folk fo'r bange op af Søvne og listede ud af deres Kamre. To Herrer, som kom gaaende paa Torvet nedenfor, standsede og stirrede op paa det store Hus. Saa gik de afsted, til de fandt en Betjent og fik ham med tilbage. Han ringede flere Gange paa Porten, men ingen svarede. Huset var ganske mørkt, kun oppe i et af Kvistkamrene var der Lys bag Vinduet. Lidt efter gik han sin Vej, men blev staaende ved Hjørnet for at passe paa.

— Hvis Hus er det? spurgte den ældste af de to Herrer.

— Hr. Dorian Grays, svarede Betjenten.

De vekslede et Blik og gik videre. Den ene var Sir Henry Ashtons Onkel.

Inde i Huset, dèr hvor Tjenerskabet havde Værelser, talte de halvpaaklædte Folk hviskende sammen. Den gamle Husholderske vred Hænderne; Francis var bleg som Døden.

Omtrent et Kvarterstid efter fik han Kusken og Portneren med sig og listede ovenpaa. — De bankede, men der blev ikke svaret. — De raabte. — Alt var stille. — Da de forgæves havde prøvet at

sprænge Døren, krøb de endelig ud paa Taget og sprang ned paa Altanen. Vinduerne gav sig let; Krogene var gamle.

— — Da Folkene kom ind, saá de paa Væggen et glimrende Portræt af deres Herre, saadan som de sidst havde set ham, i al hans straalende Ungdom og Skønhed. — Paa Gulvet laa en død Mand, selskabsklædt og med en Kniv i Hjærtet. Hans Ansigt var rynket, fortrukket, modbydeligt. — Først da de havde undersøgt hans Ringe, kunde de kende, hvem han var.

FR. BAGGES KGL. HOFBOGTRYKKERI
KØBENHAVN

Ph. Hansen.